

GROOVE

Nummer 8 • 2003 Sveriges största musiktidning

November

P!NK

Outkast
The Strokes
Basement Jaxx
DIY

GÖR-DET-SJÄLV I
MUSIKBRANCHEN

The Darkness • Kaizers Orchestra • LSK • Bigelf • Fannypack • Hell
Goodwill • Paula Lobos • Shout Out Louds • Streetwaves • Östermalm

BLÅGULT GULD:

innehåll

LSK	sidan 5
Tre frågor till Hell	sidan 5
Du sköna nya stad	sidan 5
Bigelf	sidan 6
Hobbyband, sidoprojekt...	sidan 6
The Darkness	sidan 7
Ett subjektivt alfabet	sidan 7
Fanny Pack	sidan 8
Kaizers Orchestra	sidan 8
Goodwill	sidan 10
Paula Lobos	sidan 10
Streetwaves	sidan 11
Shout Out Louds	sidan 11
Östermalm	sidan 11
Basement Jaxx	sidan 12
The Strokes	sidan 15
Pink	sidan 16
Outkast	sidan 19
DIY – gör det själv	sidan 20
Albumrecensioner	sidan 24
Egenrecensioner	sidan 26
Vinylrecensioner	sidan 28
DVD-recensioner	sidan 30
Groove CD 3	sidan 31

Icdare

Nya vägar

Ett skivkontrakt är inte längre det allena lyckliggörande för en aspire-rande artist. Alternativen är numera tydligare, och de finns där.

Synen på att släppa skiva har blivit nyktrare de senaste åren, mycket beroende på teknikens framsteg som gör att allt fler faktiskt kan (och har råd att) sitta hemma och producera musik på kammaren, och även via nätet har ett snabbt och smidigt distributionsverktyg för sina alster. Nu gäller bara två saker: att göra tillräckligt intressant och njutbar musik samt att på något sätt få folk att veta om din existens.

Vad gäller att nå ut så kommer Groove in i spelet. Vi har ända sedan starten 1995 försökt lyfta fram nya fräscha artister vare sig de haft skivkontrakt eller ej. Denna inställning kommer inte att ändras. Men vi förändrar en sak.

Vi tar bort ordet "demo" från vår spalt som recenserar egendistribuerad musik. Denna del av Groove kommer att heta "egen". Som ett tecken på att tiden då undermålig kvalitet på inspelningar definitivt är ett minne blott, det mesta som vi får in är ju av samma kvalitet som "riktiga" skivor. Ett par av dessa artister hamnar dessutom på varje nummers Groove-bland-CD som prenumeranter får hem i brevlådan utan extra kostnad (bli prenumerant på www.groove.se).

Allting byggs underifrån, och artisten är den som är i fokus. Det blir spännande att se vilka vägar musiken tar de närmaste åren, både innehållsmässigt och rent distributionsmässigt.

Gary Andersson
chefred@groove.se

Snygga vinster!

Vi har fem ex av

**Bob Dylan
Lexicon**

Dessutom har vi
en hög med skivor:

Pink

Basement Jaxx

Streetwaves

Shout Out Louds

och vi är så snälla att vi
lottar ut alltihop på vår
hemsida!

I vår exklusiva web-shop kan du skaffa snygga t-shirts och jackor med Groove-tryck i bästa Ground Control-kvalitet.

Schmoove!

599.-

...på www.groove.se

Groove
Box 112 91
404 26 Göteborg
Telefon 031-833 855
Elpost info@groove.se
<http://www.groove.se>

Chefredaktör & ansvarig utgivare
Gary Andersson, chefred@groove.se

Layout
Henrik Strömberg, hs@groove.se

Redigering
Gary Andersson, Henrik Strömberg

Annonser
Per Lundberg G.B., per@groove.se,
0706-44 13 79

Groove-CD
Susanne Pettersson, sp@groove.se
031-13 91 70

Webb
Ann-Sofie Henricson, ash@groove.se

Praktikant
Ida Qvarnström

För icke beställt material ansvaras ej.
Citera oss gärna, men ange då källa.
Tryckt på miljömärkt papper.

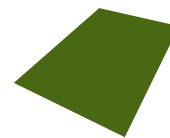
Tryck Adargo Press AB

ISSN 1401-7091

Groovearbetare
Kristofer Ahlström Torbjörn Hallgren
Mats Almegård Annica Henriksson
Gary Andersson Johan Joelsson
Daniel Axelsson Robert Lagerström
Roger Bengtsson Elin Liljero
Therese Bohman Per Lundberg G.B.
Jonas Elgemark Thomas Nilson
Mattias Elgemark Johanna Paulsson
Andreas Eriksson Daniel Severinsson
Fredrik Eriksson Magnus Sjöberg
Moa Eriksson Mathias Skeppstedt
Johannes Giotas Henrik Strömberg

Groove görs i samarbete med:

Bostream

GROUND CONTROL

CMM GROUP

Big Elf Hex.
CD **145:-**

Rush
Rush In Rio.
CD **249:-**

P.O.D.
Payable On Death.
CD **175:-**

Du hittar dem på Åhléns skivavdelning.
Välkommen in!

LISA MISKOVSKY FALLINGWATER

NY CD, UTE NU!

© stockholm records
a Universal Music company

www.lisamiskovsky.com
www.stockholmrecords.com

Vänster om mitten

"I ain't no villain.../but you see something had to be done". Refrängen på sensationella förstaspåret *The Takeover* från reggaegångande plattan *Outlaw* innehåller förklaringen till det fiktiva övertagandet av brittiska Radio One. Artisten heter Leigh Stephen Kelly, LSK.

– Om du inte har en hit på Radio One så är det kört, då finns du nästan inte. Det rör sig om musikalisk rasism eftersom målgruppen numera enbart är 14-17-åriga tjejer. Därför behövs ett takeover.

Låten påminner väldigt mycket om Mike Skinners *The Streets* både vad gäller beats, text och framförande, men Leigh menar att han gjort så här musik sedan 1996.

– Många av mina kompisar trodde det var jag när *The Streets* kom ut med *Original Pirate Material*, dom blev jätteförvånade! Men redan *The Last Poets* gjorde spoken word över beats för massvis av år sen, så allt är redan gjort. Det är bara att sno saker och försöka vara kreativ som gäller.

Men om man som Leigh musikaliskt är "slightly left of center" är det tufft att nå ut. Man måste målgruppsanpassa sin konst. Det gjorde Leigh på sin självbetitlade solodebut för fyra år sedan, men då hände inget kommersiellt i alla fall. Därför gick han tillbaka till ett upplägg som stod närmre den egna visionen med influenser från hiphop, dancehall och varm soul.

– Jag växte upp med musik i huset. Trots att min mamma var ensamstående och vi hade det knapert så köpte hon alltid nya plattor, och det gör hon fortfarande och hon är 52 år. Det kan hända att jag går till henne med en grym platta som vi lyssnar på och efteråt plockar hon fram originalversionen av låten från sin samling, skrattar Leigh.

32-åriga Leigh sitter i köket hemma i Leeds. Hans gamla skola ligger runt hörnet, nu omgjord till ett skattekontor, där han brukade smygroka på rastera.

Hans sexåriga dotter fnissar när hon hör detta. Och flera låtar på *Outlaw* behandlar Leighs uppväxt. I spår som '70s '80s (som även återfinns i en softare version på *Nightmares On Wax* platta *Mind Elevation*), *Stick to Ya Guns* och *Rap Starr* går Leigh igenom sina drömmar och erfarenheter i *Thatchers England*.

I bakgrunden väntar yngre systern Rhianna på att få lyssna på de nya femtiotalsinspirerade låtar Leigh nyss spelat in åt henne på fyrspårsbandaren. Hon är 20 år och har redan skivkontrakt.

Leigh refererar till sig själv som "family man", han och hans fru ska snart bli föräldrar igen, och han har stor tilltro till att kidsen som börjar göra musik nu kommer att vända storfinsan i branschen.

– Skivbolagen kommer att försvinna. Nu kan alla göra och spela in musik hemma, det som är kvar är bara att man ska lära sig businessen också, då kan vi se total artistisk frihet.

3 frågor till...

...Hell, vars album *NY Muscle* kommer ut i dagarna. Hells skivbolag International Deejay Gigolos fick betala skadestånd efter att olovligt ha använt en bild på Arnold Schwarzenegger i sin logga.

Vad tycker du om att Schwarzenegger vann guvernörsvalet i Kalifornien?

– Jag tycker det är jättebra. Jag stödde honom på mitt vis. Jag hade en massa problem med honom och jag betalade honom en massa pengar, och han använde dom till sin kampanj. Jag ser det som en lång, bra film. Det blir kul att se vad som händer, han har ingen politisk erfarenhet och han vet inte vad han ska göra. Det kommer bli många roliga scener.

Nu har ni bytt bild i loggan igen?

– Gigolo muterar hela tiden. Först hade vi Arnold som poserade med sina muskler, sen kom Sid Vicious, vi förlorade alla våra pengar och hade inga muskler längre, och nu är det dags för damerna. Amanda LePore har sin egen version av posen, inte så mycket muskelkraft, men mycket kvinnokraft. Hon är exakt rätt image för den nya Gigolo-eran.

Du ska producera P Diddys nästa album.

Kan han inte producera själv?

– Puff Daddy har folk till allting. Han har folk som skriver, producerar, kör hans bilar, flyger hans jet, organiserar hans liv. Jag producerar och han är produkten. Han är i förgrunden, varför skulle han programmera syntar och skriva texter själv? Han är på en annan nivå. Han är kungen av New York.

Henrik Strömberg

Du sköna nya stad

När jag var femton år ville jag gifta mig med Henrik Berggren. Detta bidrog till att mina förväntningar på Broder Daniels nya skiva inte var särskilt stora. Deras musik kändes för mig lika passé som att kalla mig själv för Stargirl, klistra stjärnor på kinden och dricka HB utanför diskotek i Halmstad.

Men *Cruel Town* visade sig vara precis vad jag behöver. Utless på Håkan-stompig glädjeyra som jag är kommer BD:s ångestfyllda lyrik som en skänk från ovan (eller ja, någonstans ifrån i alla fall). Det här är inte bara musik för tonåringar utan för alla som någon gång känt att allt är meningslöst, att tiden rusar iväg från en och att man jämt blir missförstådd. Det handlar om ångest över mänsk-

lig kyla: "In the crowd of people/On the subway trains/No one looks into your eyes/In the park a junkie dies", och ångest över storstadens immunitet där ingen märker om du försvinner: "Who will miss us when we're all gone/Who'll remember who we all were".

Medan Håkan Hellström och kompani skriver den ena hyllningen till Göteborg efter den andra visar Broder Daniel upp en annan sida av myntet. Men det behöver inte handla om Göteborg, det kan lika gärna vara Malmö, Stockholm eller London. När tidningarna dagligen skriver om våldtäkter, barnmiss-handel och mord är det svårt att se ljuspunkterna i tillvaron.

Vad som gör denna skiva så fantastisk är att all denna ångest kommer förpackad i snygga melodier och med en enkelhetens finesse som gör att budskapet träffar precis där det ska. Säkertligen kan det här albumet få de mest förhärskade gladpopkids att bli deprimerade.

Expressens krönikör Linda Skugge skriver att hon inte är intresserad av att höra en tunn-hårig Henrik Berggren sjunga och att Broder Daniel borde skaffa sig ett riktigt liv med barn, villa och Volvo. Det är pinsamt tröttsamt med denna åldersfascism. Att Henrik Berggren och de andra pojkarna börjar närma sig trettio spelar i mina ögon ingen som helst roll så länge de fortsätter göra bra musik. Att säga

att någon inte får spela en viss musik efter en viss ålder är lika dumt som att säga att "efter trettio får du inte ha ångest", "efter trettio får du inte dansa" eller "efter trettio får du inte äta falafel".

Frågan är vad man får göra efter trettio, skriva illasinnade krönikor i en kvällstidning kanske?

Moa Eriksson
moa@groove.se

Vidare i nuet

Skägg är ett krav och deras kläder hittar du bara på UFF. Inte ett enda av deras instrument är tillverkat efter 1976. Sextiotalsmilitanta Bigelf syns, på gatan men också på scenen, tillsammans med udda instrument som mellotron, moog och C3a.

– Punken har säkert gjort comeback fem gånger dom senaste åren, Darkness har gjort heavy metal poppis igen, till och med bluesen har blivit populär, dött ut och kommit tillbaka igen.

– Men oss kallar alla retro för att vi låter som en mix av Beatles och Sabbath.

Sångaren Damon Fox budskap är klart. Bigelf är en ny era, de låter som Led Zeppelin, Beatles och Black Sabbath men det handlar om att ta giganternas musik vidare i nuet än att leva i det förflutna.

– Bigelf föddes ur frustration, förklarar trummisen Steve Frothigham. Jag kunde gå till en skivaffär och inte hitta en enda platta jag tyckte om.

– När vi började fick man riva upp himmel och jord för att få tag i ett par tjafsbrallor, fyller Damon i. Vår musik ansågs skum och ohipp eftersom det inte gick att hitta nåt modernt band som spelade som oss.

Hela den arsenal av musikutrustning som Bigelf äger – alla gitarrer, basar, pedaler och förstärkare – är tillverkade mellan 1961 till 1976. Till och med trummor och

cymbaler är från samma tid. Allting är köpt second hand. Och finns dessutom i två upplagor, en uppsättning i replokalen i Lund och en i Los Angeles. Det är billigare så. – Förutom gitarrer och bas, dom är lätta att ta med sig på flyget.

Bandet har nämligen till en viss del rotat sig i Sverige, där också många av deras fans finns. Damon Fox har en teori om varför:

– Black Sabbath är visserligen populära i USA men det är mer *normalt* att gilla dom här i Sverige, och det är kanske därför Bigelf funkar bättre här.

– Men vi har en skara fans i Kalifornien också, lägger Steve Frothigham till.

Bigelf hymlar inte med att de är ganska militanta när det kommer till årgång, Damon säger att det är en fråga om smak, men det finns ytterligare en dimension.

– Allting hänger på ljudet, säger gitarristen Ace Mark. Dom gjorde bättre grejer på den tiden, dom bästa mikrofonerna är till och med från trettioalet, såna där turistmickar guiderna hade.

Likadant är det med inspelningen av tredje studioplattan *Hex* som spelades in i Sverige, analogt. När det var dags att mixa alla låtar krävdes det fyra killar för att hålla reda på alla regler och knappar.

– Datorer och digitalinspelning hjälper inte oss med det vi försöker skapa. Vi vill låta som Beatles och Led Zeppelin och därför har vi den sortens utrustning dom hade, säger Damon Fox.

Samtidigt påpekar han att ett band som System of a Down, som spelar in digitalt, har lika mycket känsla i sin musik som Bigelf. Det är när musik blir matematik och perfektion som killarna i bandet backar. – Rock'n'roll ska inte vara perfekt, säger Ace Mark.

När bandet spelade i Amsterdam kom det fram ett gäng fans och undrade varför inte mellotronen stod på scenen.

– We came to see the mellotron, man, citerar Damon Fox.

Det enkla svaret var att den inte fick plats på scenen. Fansen var förkrossade, tills det kom fram att nästa spelning skulle

vara i Eindhoven – som hade en mycket större scen.

– Så dom åkte dit och såg oss där också.

Bigelf har funnits sedan 1989. Namnet är en oxymoron, det vill säga två skenbart motsatta begrepp, i samma stil som Led Zeppelin. Bly, zeppelinare. Stor, alv.

Den nuvarande line-upen består av amerikanerna Damon Fox och Steve Frothigham, samt finländarna Duffy Snowhill och Ace Mark.

Duffy kom i kontakt med Bigelf tack vare deras svenska bolag, och Ace Mark, Duffys kompis, var den senaste att slå följe. Men han behövde inte beordras att skaffa skägg – det hade han sedan tidigare.

– Vi har spelat femtiotal gånger på Johnny Depps klubb Viper Club i Los Angeles, och en gång frågade han faktiskt om skägg var ett måste.

Och du svarade?

– Jag svarade ja. Sen nämnde vi det i nån intervju och nu tror folk att han är värsta fanet till Bigelf bara för det, men det vet jag ingenting om.

Hobbyband, sidoprojekt och hårdrockare

krönika

Det känns som att 2000-talet börjat bra. Jag vill inte säga att musiken är bättre eller att skivorna är vassare. Näh, det har nog funnits bättre musik än vad som kommer ut nu, men det är något annat som känns väldigt rätt. Sidoprojekten är tillbaka.

Det var ett tag där på åttio- och nittiotalen då inga vänstrade med sidoprojekt, artister hade hellre blivit av med ett ben eller en arm än att ha setts spela med andra artister. Kanske var de inte lika bra musiker på den tiden, vad vet jag. Men just nu jammas och strulas det mer än nånsin känns det som.

När jag bestämde mig för att ägna krönikan åt detta satte jag mig och skrev ner en lista på diverse sidoprojekt och till min egen förvåning upptäckte jag att de flesta skedde inom den hårdare rocken. Några exempel:

A Perfect Circle har blivit något slags "supergrupp"-sidoprojekt som nästan blivit större än originalgruppen TOOL. Och i alla fall här i USA så turnerar Nick Olivieris sidoprojekt Mondo Generator lika mycket som Queens of the Stone Age. Och på tal om Queens så kom precis Josh Homme ut med sitt sidoprojekt Desert Sessions nya platta.

Sen har vi Rancid-Tim Armstrongs sidoband Transplants som turnerade flitigt i våras. För att inte tala om hypen inför Dave Grohl från Foo Fighters heavy metal-platta som kommer ut i jul under namnet ProBot med sånginsatser från diverse gamla åttiotalrockare som Venoms Cronos, King Diamond, Snake från Voivod med flera.

Sen har vi ju sidoprojektens okrönte kung Mike Patton. Han har just nu (enligt vad jag

vet) sju olika band (Tomahawk, Fantomas, Peeping Tom, Mr Bungle, Dillinger Escape Plan, Lovage och Patton/Rahzel) som han konstant turnerar med. Och problemet där är väl att avgöra vad som är huvudband och sidoband – kanske inga, kanske alla.

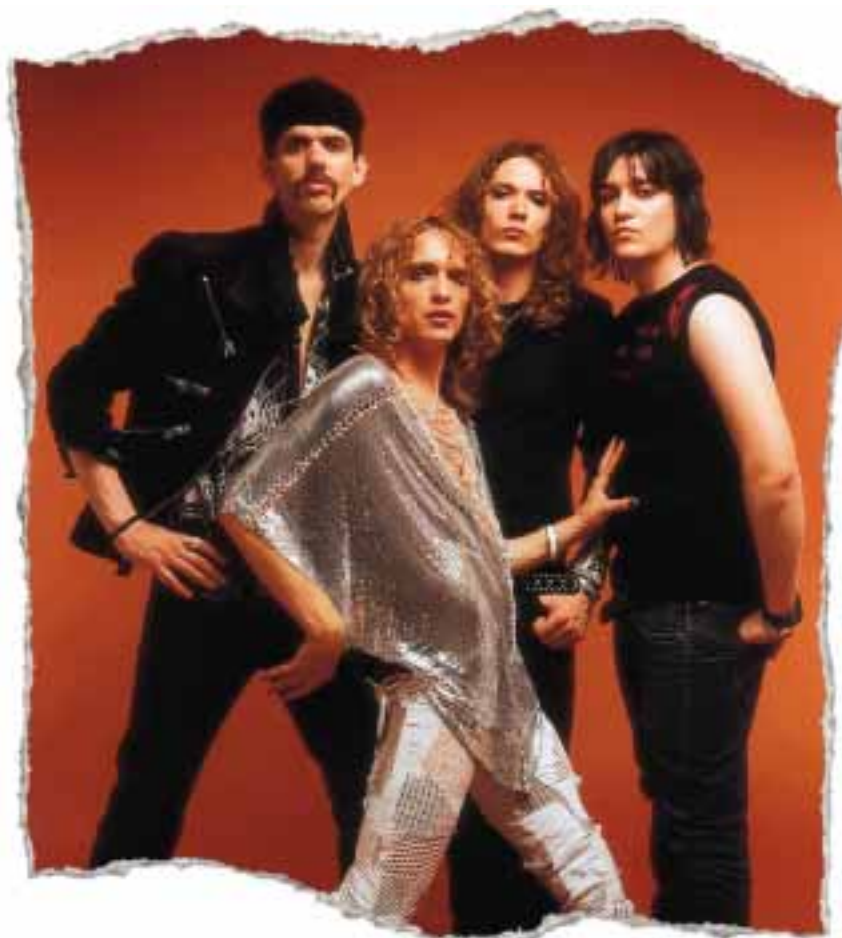
Men vad beror då detta på? Jag tror det finns flera anledningar, varav en är att skivbolagen numera har en så fruktansvärt lång planeringstid att det oftast tar upp till ett år från att en skiva är inspelad tills den släpps, artister blir helt enkelt otåliga. En annan anledning kan vara att allt fler artister startar mindre oberoende bolag där de har friheten att göra lite som de vill. Eller man kan ju alltid hoppas att de större bolagen har blivit lite snällare när de kommer till sidoprylar och gästjobb, men det är väl att hoppas för mycket.

Men varför bara de hårdare rockarna och punkarna? Jag vet inte. Kanske har jag fel och de andra också gör projekt bara att jag missat dem, eller så har de hårdare grabbarna bara så mycket roligare just nu. Så tror jag det är. Och det är nog därför som deras skivor också är så mycket mer intressanta.

Mathias Skeppstedt
mas@groove.se

Mörkret sprider sig

– Folk är väl trötta på trist musik helt enkelt.

Det är Ed Graham, trummis i Englands nya rockhjältar The Darkness, förklaring till bandets framgångar i hemlandet. Med tigermönstrad spandex, falsettylande och den mest charmiga hårdrocken sedan *Back in Black* är de allt annat än tråkiga.

The Darkness bryr sig inte. Med ett motto som lyder "if it's worth doing, it's worth overdoing" vågar de vara precis hur fåniga som helst. De anammar alla tänkbara och otänkbara rockposer. De ylar fram power-ballader. De slåss mot ett mångarmat monster i sin senaste video. Bandet hade förstås varit mycket lätta att avfärda som ett slags skämt om det inte varit för två ganska viktiga faktorer. Ett: The Darkness gör starka låtar. Två: rockmusik får vara rolig. – Det finns faktiskt ingen ironi i det vi gör, säger Ed Graham. Att vi har kul betyder inte att vi skrattar åt oss själva eller det vi gör. Vi spelar exakt den musik vi vill spela, och jag tycker att vi är ett väldigt ärligt band.

Trummisen sitter på ett hotellrum någonstans i England och hostar förkylt. – Jaha, du ringer från Göteborg. Jag var ihop med en tjej därifrån. Men det var ett tag sedan nu.

The Darkness väg till stjärnorna började nyårsaftonen 1999. Ed hade ett band tillsammans med gitarristen Dan Hawkins, men saknade efter oräkneliga auditions fortfarande en sångare. Låget kändes hopplöst, men lösningen fanns närmare än de kunnat ana. Dagen till ära satt de och festade på Dans fasters pub hemma i Lowestoft när Justin,

storebror till Dan, gick fram till ställets karaokemaskin och under hejdlöst showande bjöd på en version av Queens *Bohemian Rhapsody*. En frontman var född, och i och med rekryteringen av basisten Frankie Poullain var sättningen komplett.

Så lyder den officiella historien, men de första kapitlen i sagan om bandet skrevs mycket tidigare än så.

– Jag träffade Dan redan när jag var 14, berättar Ed. Vi gick i samma plugg, och brukade bilda en massa olika band som repade hemma hos mig. Jag minns att vi brukade köra cover på The Cults *She Sells Sanctuary* i mitt sovrum.

– Fast vi var inte lika högljudda på den tiden, fortsätter han och skrattar. Jag tror inte min morsa hade gillat det.

The Darkness odjur till debutalbum, *Permission to Land*, släpptes lös på de brittiska öarna i somras och förvandlade bandet från rockklubbsharvare till stadiumrockare. Sedan dess har gruppen innehaft topplaceringen på Englandslistan, sålt dubbel platina och spelat inför 125 000 personer i Knebworth Park. – Vi har ju spelat ihop ett tag nu, och under flera år hände ingenting alls, säger Ed. I år har allt blivit helt galet. När saker väl börjar hända, så verkar allt hända på en gång.

Årets galnaste rockspektakel har dock inte gått hem i alls lika stor utsträckning här i Sverige. Ännu i alla fall. När *Permission to Land* hamnade på de svenska skivdiskarna i slutet av september följde ljumna recensioner och en blygsam 37:e plats på albumlistan. Ett kort Sverigebesök någon gång under nästa år finns ändå med i planeringen. – Vi ska komma och göra ett par små klubb gigs för att få upp intresset för oss. Det är rätt kul att komma ut i Europa och spela på ställen som är lika små som dom vi spelade på i London för något år sedan. Det är som att gå tillbaka till ett tidigare stadium, och det är faktiskt ganska skönt.

Men, innan hårdrocksjönsarna möter den svenska publiken framför en vägg av Marshallförstärkare har de en hel del annat för sig. Bland annat en sedan länge utsåld julturné hemma i England, erövringsförsök av både Japan och USA och en Tysklandsturné med Meat Loaf (bara en sän sak...). Apropos turnépartners så har The Darkness fått chansen att dela scen med såväl Robbie Williams som Rolling Stones och Def Leppard. De sistnämnda hade ett råd till killarna. Det löd: väx upp! Något The Darkness förhoppningsvis aldrig kommer göra. De bryr sig helt enkelt inte.

ett subjektivt alfabet

DJ QBERT

Richard Quitevis är nog den snabbaste och mest tekniska DJ jag någonsin sett. Halloween-helgen spelade han i San Francisco och jag önskar att jag haft tillräckligt med pengar för en maskeradkostym och en tur och retur biljett till den kuperade staden i väster. Efter att ha vunnit den ansedda DJ-tävlingen Disco Mixing Club World Championship flera år i rad blev DJ Qbert helt enkelt ombedd att stiga tillbaka. Det blev ingen tävling annars. Nu sitter denne hiphop-DJ istället i juryn. När han inte mixer och scratchar eller undervisar i turntablism förstås.

Han brukar resa runt i skolor i USA och göra det. Här i Sverige får vi nöja oss med att skicka efter en instruktions-DVD om vi vill lära oss av Qbert. Eller se filmen *Scratch*, där han visar att han är kung. Det var där jag såg honom. Men nu sparar jag pengar till den där flygbiljetten. MA

QUEENSRÛCHE

Liksom många andra heavy metal-band från åttiotalet har QueensrÛche hängivna fans, och bandet ger lika bra respons tillbaka. På bandets hemsida finns bilder på fansens bilplåtar, i stil med QNSRYCHE, QNRYCR 2 och QRYCHE 1. Surfar ni dit så missa inte bilden på tatuerade Christie från Arizona och hennes röda Pontiac. Dessutom lämnar QueensrÛche ut råd på ord till de som inte har fantasi att komma på egna. TH

QUEER

Queer brukar vara ett samlingsnamn för alla sexuella läggningar som inte är heterosexuella och populärmusikkulturen är proppad med queers. Självklara androgyna exempel som David Bowie, Boy George, Marilyn Manson och Poison samsas med alla besvärliga sexuella anspelningar i videor, homoerotiska metallband och skrikande ryska låtsaslesbianer. Det finns förstås otaliga subkulturer och genrer som queercore förutom alla de homosexuella som faktiskt använder sig av sin läggning som någonting som ska utmärka dem i den marknadsanpassade musikbranschen. Var inte också nittioalet ett årtionde, likt sjuttioalet, då plötsligt den samlade popeliten plötsligt kom ut (okej med gay)? George Michael, Justine Frischmann, förstås metadrottningen Samantha Fox, Brett Anderson och en Kurt Cobain i klänning. Men har man ett ännu vidare perspektiv är liksom popkulturen som sådan queer, det går liksom inte att undvika att vara en sexuell avart i viljan att blotta sig offentligt. FE

QUESTION MARK AND THE MYSTERIANS

Det behövdes egentligen bara en låt, *96 Tears*, för att Question Mark and the Mysterians skulle bli garagerocklegender. Sångaren och frontfiguren Question Mark använde oftast bara ett ? när han stavade sitt namn. Han uppträdde aldrig utan solglasögon, han hävdade alltid i intervjuer att han var född på planeten Mars och att han levt med dinosaurier i ett tidigare liv. Men så här 37 år senare framstår *96 Tears* som förmodligen tidernas bästa garagerockdänga full av härliga vox- och farfisa-orglar. JE

Fannypack

Man kan sitta och rabbla influenser på *So Stylistic* tills man tappar andan utan att hinna halvvägs. Men ber man Fannypacks grundare och starke man Matt beskriva gruppens musik blir svaret "Hiphop man kan dansa till".

Matt, medproducenten Fancy, vokalisterna Cat, Belinda och Jessibel är ute på sin första Europaturné och har hunnit till sista anhalten, Amsterdam. Trots att killarna fått alla DJ-spelningar själva är Cat på ett strålande humör. Hon tycker ändå det är roligare att uppträda själv än att spela skivor, och efter kvällens spelning ska alla gå ut. Men det var som DJ i New York med förkärlek för Miami Bass som hon kom i kontakt med Matt och Fancy, och bildade vad som skulle bli Fannypack. När killarna handlade skivor på Beat Street träffade de Jessibel som togs med i gruppen för sin attityd och sin extrema Brooklyn-dialekt. Jessibel tog sedan med sig kompisen Belinda för att någon skulle kunna rappa.

Cat berättar att Matt skriver alla texter men att hon och de andra tjejerna bidrar med idéer. – Matt och Fancy ville att *Cameltoe* skulle vara en hyllning till företeelsen, de är helt perversa, men vi bara "Hell no, we're not doing a pro cameltoe song". Här i Europa har alla tjejer stringtrosor som syns ovanför byxorna. Vi skulle gärna göra en låt om det också men tyvärr hann Sisqo före, haha.

Cat har spelat gitarr och keyboard i olika popband tidigare och när jag frågar om hennes tre favoritalbum i år avslöjar hon sig direkt som indietjej.

– Cat Power, Flaming Lips och Interpol. Eller vänta, jag måste ha med nåt hiphop. Outkast!

Matt är krasslig och inte alls på humör. Dessutom har han väldigt svårt att hålla sig till sanningen.

Hur funkar det att skriva texter som andra ska framföra?

– Jag inspireras av tjejerna och gör inte för svåra grejer. Dom är inga musiker utan äkta tjejer från gatan så det måste vara sånt dom kan få att låta bra. Det är därför det låter lite åttital.

Matt fortsätter att berätta att nästa album, som redan är under inspelning, kommer att bli "mycket långsammare och mer hiphop".

Fast sen säger han att de ska bli mer seriösa och påminna folk om hiphoppens fyra element, så man får nog vänta och se när plattan kommer ut.

Vilka är årets tre bästa skivor?

– Texas, Beyoncé...

– Inte Texas, skriker Fancy i bakgrunden.

– Okej, jag skojade.

Jag anade det.

– Hey Fancy, han fattade att jag skojade. Men så här är det: Texas, Stereophonics och... Travis.

Daniel Severinsson

Kaizers Orchestra

text: Magnus Sjöberg
bild: Johannes Giotas

Live är livet

Att uppleva dessa norrmän på scen är sällsamt. De har ju bara hits. Tur då att de lyckats ta sig igenom den osynliga muren till Sverige så att även vi kan avguda dem. I hemlandet är de redan stjärnor.

Kaizers Orchestra är lite av ett fenomen. Deras debutalbum *Ompa til du dor*, med musik som på samma gång är avig, slamrig, lugn och episk, har sålt närmast otroliga 100 000 exemplar i Norge. De har de senaste två åren nästan konstant varit på turnerande fot och spelat inför fulla hus. De är dessutom rätt unika i det att deras debutskiva också släppts och fått uppmärksamhet i Danmark, Schweiz, Tyskland, Österrike, Sverige och Benelux-området, trots att de sjunger på norska.

Inför en spelning i Göteborg sitter sångaren Jan-Ove Ottesen och gitarristerna Geir Zahl och Terje Vinterstø på ett café och pratar om bandets framgångar. Till viss del märks det att de är på turné. De ser lite trötta och slitna ut. Geir halvliggar i en soffa och är inte alltid så där intresserad, Terje sitter på en stol med trötta ögon och Jan-Ove, iförd overalljacka, kostym och hatt, sitter i ett hörn och vilar armarna mot soffans ryggstöd. För det är klart att det kräver sin man att vara med i ett band som har som uttalat mål att vara världens bästa liveband.

Att se Kaizers Orchestra live är en upplevelse. Med tramporgel, kontrabas, oljefat och fälgar till de traditionella gitarrerna och trummorna, kombinerat med ett intensivt utspel och publikkontakt skapar man nästan en magisk och manisk stämning.

– Vi hade faktiskt hållit på i några år innan debutskivan släpptes, så vi hade redan arbetat upp lite av ett rykte på grund av livespelningarna, säger Jan-Ove.

Skivan har nu också släppts i andra länder i Europa, med två extraspår tagna från de EP-skivor bandet också släppt i Norge, mycket för att ge ett smakprov av det övriga som släppts. Ett av extraspåren är *Mann mot Mann*, som det dessutom finns en video till. Det känns dock som att bandet inte är så intresserade av att prata om den.

– Det speciella med Kaizers är egentligen livespelningarna, även det visuella, säger Geir. Det blir ju en avvägning av hur mycket man kan spela ut och hur mycket man måste koncentrera sig på att göra det man ska. Egentligen borde dom videor vi gör vara livevideor.

Rykter om Kaizers Orchestra som liveband och deras ändå rätt originella

musik har föregått dem. Det finns de som försökt få tag i skivan innan den släpptes i Sverige utan att lyckas.

– Det är som en mur vid den norska gränsen, säger Jan-Ove. All svensk musik släpps in i Norge, men det kommer ingenting i motsatt riktning. Och det finns mycket bra norsk musik, det är bara märkligt att den inte sprids in i Sverige.

Texterna på *Ompa til du dor* innehåller många historier som utspelar sig i en slags maffiamiljö, med olika karaktärer som har italienskklingande namn; Constanze, Dominique, Tony Fusciant. Vill man, skulle man kunna hävda att det är en temaplatta om italienska maffian, men det går inte Jan-Ove med på.

– Det finns dom som gör skivor med bara kärleksballader på. I så fall är det mer en temaplatta än vår. Det handlar mest om att vi har en bra historia att berätta, och att en del av dom passar bra att förlägga till maffiamiljö. Alla personer är fiktiva, inget av det låtarna handlar om har hänt, i alla fall inte vad vi vet.

Trots publiktillströmning och att skivan säljer bra har den mediala kritiken inte varit helt positiv. I många länder, bland annat Sverige, har många jämfört bandets musik med bland annat Tom Waits och tyckt att Kaizers inte når upp till dennes nivå.

– Det händer nästan bara i Sverige! Här har vi ett band som spelar musik som påminner om Tom Waits och som dessutom är ett bra liveband – och så blir det negativt!

Andra kritiker har riktat in sig på att skivan inte har några hits, några låtar som sticker ut. Men Jan-Ove menar att man kan se det som att det bara finns hits på skivan. Att det är därför inga låtar direkt sticker ut.

Men trots den ibland negativa kritiken spelar Kaizers Orchestra de flesta kvällar inför utsålda hus, oavsett om det gäller Norge, Sverige, Holland eller Tyskland.

– Vi går förbi kritiker och skivbolag och vänder oss direkt till dom som vill se oss live. Det är vad vi gör bäst.

SIEMENS
mobile

EXTREME

MC60 med inbyggd kamera

Nya Siemens MC60 med sin x-form, runda knappsats, färgskärm och inbyggda kamera är en exceptionell mobiltelefon. Extremt enkel att använda. Klicka två gånger för att ta en bild, några sekunder senare är ditt MMS på väg.

Be inspired

Johan Joelsson

Elin Liljero

Shout Out Louds

Adam Olenius är sångare och gitarrist i stockholmsbandet Shout Out Louds. När han beskriver vad de spelar säger han skev popmusik. När man kikar i ordboken så ser man att skev står för sned, vind och förvriden. Vad är det då för skevt med Shout Out Louds musik?

Om man tar en låt som *100°* så förstår man vad Adam menar. Det är en klockren popdänga som är perfekt för radion och som har en catchig trumpetsslinga som upprepas. Men den har också de taggiga gitarrerna och Adams sång med lätt överstyrd ton som ibland letar efter tonerna.

– Jag tror att min röst både är ful men ändå vacker på något sätt, säger Adam.

Och det är i kontrasten mellan det rena och smutsiga som det skeva uppstår. Adam menar att Shout Out Louds också handlar om enkelhet.

– Vi vill få in så mycket känsla som möjligt. Alla i bandet är oskolade musiker och vi försöker få allt så naturligt som möjligt.

Adam, Carl, Ted och Eric startade bandet opretentiöst under sommaren för två år sedan efter att under en längre tid ha insett att deras skivsamlingar var snarlika.

– Det var på fester, man jämförde skivsamlingarna. Där fanns bland andra Belle & Sebastian, Dinosaur Jr, Granddaddy och Elephant Six-banden. I början spelade vi in en massa demos som vi kopierade upp för att bort till kompisar.

Det där med skivkontrakt var inte så viktigt men de repade flitigt i en kompis källare och egna spelningar fixades.

– Den inställningen har vi fortfarande, att göra så mycket som möjligt själva; affischer, skivomslag och fixa spelningar.

Bud Fox heter bolaget där de nu släppt sin fullängdsdebut *Howl Howl Gaff Gaff* och det var på grund av Shout Out Louds som bolaget startades.

Strax innan inspelningen hoppade bästa tjejkompisen Bebban med i bandet och med sin Moog är hon en viktig del av soundet. Albumet är producerat av Ronald Bood som också jobbat med Mando Diao.

Men nu är det livespelningar som gäller för Shout Out Louds. Under hösten ska de hinna med en massa spelningar i Sverige och Norge så håll ögon och öron öppna, plötsligt kan de stå på en scen alldeles nära dig.

Jonas Elgemark

Streetwaves

– Vi spelar nån slags punkrock, säger gitarristen och sångaren Jonny Bergström på dröjande norrländska. Inte machohårt utan mer sårbart och med melodi. Tanken och känslan är punk, men det blir popmusik i alla fall.

Och låtarna är ”dystra till sin skepnad”. De är svepande och mäktiga skapelser som har en kontemplativ effekt på lyssnaren, man nickar gärna i takt med huvudet och blir fundersam – det är ingen partyrock direkt.

– Även om vi försöker göra dansanta eller trallvänliga låtar så blir de rätt dystra. Varje låt är ju en uppgörelse med något.

Men musiken innehåller stor kraft, det är uppenbart. Från sommaren *This is the Midnight EP*:s första spår *Complete Death* till dess femte och sista, *Powder City*, som handlar om Jonnys hemstad Kramfors.

– Ja, den handlar mycket om arbetarrörelsens vagga och Ådalen och om utarmningen däruppe. Jag jobbade som brevbarare i den sunkiga delen av stan, och den stod i stark kontrast med den otroligt vackra naturen. Men utflyttningen är så stor numera att många lägenheter står tomma, det finns mest äldreboenden, alkisar och narkomaner kvar. Jag har inga kompisar kvar där längre.

När de spelade in låtarna till *This is the Midnight EP* ville de vara för sig själva, långt ifrån alla störande moment och vardagens göromål.

– Vi var en vecka i studion i Koppom i Värmland, och tanken var att vi skulle vara ifred och mala på så mycket vi kunde. Vi hade med oss en snubbe som bara skulle trycka på ”Rec” och låta bandet rulla. Det finns ju inte så mycket annat att göra i Koppom, man kan bara välja att gå till över- eller undervåningen på huset!

Bandmedlemmarna är mellan 23-25 år och är inflyttade Stockholmsbor. Men det var just i Stockholm som Streetwaves föddes, även om grunden till bandet lades i Piteå för tre-fyra år sedan då Jon och gitarristen Prago började göra låtar tillsammans, och snart anslöt värm-ländske basisten Björn. Med trummisen Niklas ombord var bandet redo att bejaka sin episka rockådra, och nu ser de fram emot debutfullängdaren som släpps någon gång efter nyår. Den spelas in i studion de har ställt upp hemma i kollektivet där Jonny och Björn bor.

Gissningsvis innehåller den stora refrånger, en bra portion vemod och otrolig rymd i ljudbilden. Precis som vi svenskar vill ha vår popmusik...

Gary Andersson

Östermalm

De verkar fortfarande vara Sveriges bäst bevarade musikhemlighet, bandet med det dryga namnet – Östermalm. Men med nysläppta plattan *Aldrig mer teater* vätte Haningebandet i alla fall mitt musikuniversum en aning.

– Jag vill att alla i Sverige ska ha ett ex av plattan, säger sångaren Jörgen ”Joggi” Voutilainen framt.

Det som slår en först med Östermalm är bandets energi. Och att de sjunger på tydlig och okomplicerad svenska. De är direkta.

Den sprudlande spelglädjen som nästan får bandet att snubbla verkar också vara svår att tygla. Men bredden i musiken är nog det som är mest slående, reggae avlöses av Gyllene Tider-pop såväl som ursinnig punk.

– Man blir ju assugen på att spela olika stilar, det beror på vilket humör man är på. Live är det också bra för folk vet inte vad dom har att vänta från oss; vi kan inleda med en stenhård punklåt och sedan spela en lugn kärleksballad. På så sätt blir det aldrig tråkigt för oss själva heller.

Medlemmarna i Östermalm har spelat i band förut, bland annat i Tarmvred som Joggi fick sparken från, men det var när ett gäng kompisar drack bärs i en lånad replokal 1998 som Östermalm började ta form. Sedan låg bandet nere ett tag när Joggi reste runt i Asien, men när han kom tillbaka var abstinensen desto större.

– Jag visste inte riktigt om det skulle funka, men det var inga problem, vi är ju bästa kompisar som har kul – det är rätt enkelt egentligen.

Den mörka och ogästvänliga hösten är som annars alltid bandets mest kreativa period, passen i replokalen kan bli långa.

– Vi dricker bärs och jamar i flera timmar för att komma fram till rätt flyt. Många nya låtar föds i såna situationer. Dessutom känner man att man blir bättre också. Jag sjunger bättre nu än för bara några månader sedan.

Texterna kretsar kring vad som hänt i kompisgänget de senaste åren med kroghäng, kärleksförvecklingar och existentiella grubblerier. Men som alla andra människor är de på väg ut och in i nya livsfaser.

– Kanske handlar nästa platta om att bygga hus, skrattar Joggi.

Gary Andersson

Ett nytt steg

På tredje skivan är Basement Jaxx fortfarande kvar i ljuddjungeln. Men de har valt att gå nya stigar för att nå målet.

Det är fyra år sedan *Remedy* slog ned som en bomb i dansmusikvärlden. De två fest-fixarna, DJ:arna och undergroundartisterna Simon Radcliffe och Felix Buxton blev då plötsligt en angelägenhet för hela världen. Deras *Rendez-vu*, *Yo-Yo* och *Red Alert* blev sommarens soundtrack och vi var ett extatiskt gäng som bevittnade deras frustande gig på Hultsfredsfestivalen 1999 när solen gått ner över Hulingen. Två år senare kom uppföljaren *Rooty* och ännu en sommar gick i Basement Jaxx tecken. Stod man på ett dansgolv sommaren 2001 har man skakat rumpa till *Romeo*. Så är det bara.

Nu är det dags för tredje albumet *Kish Kash*. Årets sommar fick dock klara sig utan en karnevalisk housesingel från de två engelsmännen. Singeln och skivan släpps nu i höst och kommer definitivt att värma upp oss i vinter. Men frågan är hur mycket rumpa Basement Jaxx vill att vi ska skaka. Felix Buxton berättar att de är riktigt trötta på att klassas som en dansmusikduo.

– Vi vill inte vara begränsade till att göra dansmusik. Vi gör *musik*. Vi tar oss själva på allvar och för oss har det vi gör djup. Mycket av dansmusiken har inte det.

Ambitionen att gå vidare, att inte pliktskyldigt leverera ytterligare en danshit utan att faktiskt gå vidare i karriären märks tydligt på *Kish Kash*. Det är en skiva som är pumpad till bristningsgränsen med positiv energi och glädje, men det är inte direkt musik att dansa till. Egentligen är det nog bara *Right Here's the Spot* som fungerar hundra procentigt på ett dansgolv.

Basement Jaxx har i stället fokuserat på att ta ut svängarna och att våga göra oväntade saker. Där *Rooty* var en given fortsättning på *Remedy* är *Kish Kash* ett helt nytt steg i deras musikaliska karriär. Inspelningsarbetet var mer avslappnat än tidigare. Simon och Felix träffades i studion och satte igång att skriva massor av ny musik. Musik de själva ville lyssna på och de försökte verkligen att inte begränsa sig till en genre. När de var klara hade de trettio nya låtar att välja bland. Elva kom med på skivan.

Precis som på de tidigare albumen har de valt att använda sig av många gästsångare. Skillnaden mot tidigare skivors gäst-

artister är att de nu är mer kända på egen hand. Bland annat återfinns Mercury Prize-vinnaren Dizzee Rascal.

– Han sjöng in första versen på *Lucky Star*, sen försvann han, gjorde en debutskiva, kom tillbaka månader senare och sa att han verkligen hittat sin lyckliga stjärna och sjöng in vers två. Att han blivit så uppmärksam är fantastiskt!

Men det är inte bara de hetaste MC:erna inom brittisk undergroundgarage som finns representerade i låtlistan på *Kish Kash*. Även valet av sångare reflekterar duons vilja att gå vidare och att inte stirra sig blinda på dansscenen. Därför känns det logiskt att även utpräglade rocksångerskor som Lisa Kekaula och gothdrottningen Siouxsie Sioux bidrar med sånginsatser. Lisa Kekaula sjunger till vardags i Los Angeles-rockbandet The BellRays och Jaxx-grabbarna tyckte det skulle vara spännande att se hur hennes röst fungerade i ny omgivning, tillsammans med dansanta grooves. Men resultatet var inte tillfredställande.

– Det lät okej, men hon lät som en dansdiva och det är ju mindre intressant. Så vi fick skriva en ny låt åt henne. Simon spelade ett par ackord på gitarren, jag rafsade ner några texttrader och hon fick sjunga den. Det blev bra.

Om någon frågar mig så blev resultatet inte bra. Det blev magiskt. *Good Luck* är en storslagen låt där stråkar möter tunga beats och sången får alla hår att resa sig samtidigt. Det är en låt som åkallar alla gamla Motown-andar och parar dem med *I Will Survive* och nutida programmering. Den skrev alltså Simon och Felix ihop på någon timme?

– Eh, ja vad skulle vi göra? Vi hade ju redan betalt Lisas flygresor och vi ville ju ha ut något av det...

På så sätt kan alltså riktigt stor musik uppstå. Genom improvisation och småpanik i studion! Många sångare har också berömt jaxxarna för deras kreativitet och energi i studion och Felix tror att det beror på att de inte har några regler eller begränsningar. När de jobbar är ljuden och melodierna det primära och alla galna

infall är värda att provas. Ofta försöker de få gästsångarna att pressa sig till det yttersta, eller att sluta sjunga och börja skrika, imitera djur eller något annat knäppt. Om en artist skulle nysa kommer det ljudet definitivt att användas som ett high hat-ljud eller så baseras hela låten på nysningen. *Kish Kash* må skilja sig från tidigare Basement Jaxx-album, men ljudrikedomen är något de behållit. Alla deras skivor är som utflykter i en ljuddjungel där man ständigt kan gå vilse och samtidigt fascineras över artrikedomen.

– Vad kul att du säger djungel, för vi gillar verkligen djur! Dom är så sköna, man kan se på dom vad dom är för typer, vad dom tänker och vad som motiverar dom. Och genom att kolla på djur kan man börja fundera på vad vi människor tänker, känner och vad som motiverar oss.

Ja, vad är det som motiverar Basement Jaxx?

– Att göra något nytt. Att utmana oss och andra. Förhoppningsvis kan vi även bidra med glädje och positiv energi till denna värld.

Wan Light

Let's Wake Up Somewhere Else

Wan Light var bäst just nu i Nöjesguiden's september nr, där de kallades Merucry Rev's småbröder.

Edson

Every day, every second

Nya albumet drar åt en ny riktning. Musiken har ett sound som lutar mer åt 70-tals artister som Carol King eller Elton John!

The Legends

Up Against The Legends

The Legends musik har kallats såväl "garagepop" som "indie-punk-pop-soul".

The Twilight Singers

BlackberryBelle

Ett rent ut sagt strålande nytt album ifrån före detta Afghan Whigs-Ledaren Greg Dulli.

My Favorite

Happiest Days Of Our Lives

30 låtars dubbelcd med indiefavoriterna "My Favorite" Som förra året gjorde en bejublade turné i Sverige.

The Creatures

Hai

Sprillans nytt studioalbum ifrån en av de stora 80-tals ikonerna Siouxsie Sioux.

Relaxed Muscle

A Heavy Night With..

Stort hemlighetsmakeri runt medlemmarna (är dom två?) I England och även här säger ryktet att vad vi hör har med numera avsmnade Pulp att göra... sant?

The Band Of Blacky Ranchette

Still Lookin' Good To Me

Howe Gelb, Neko case, Kurt Wagner från Lambchop, Richard Buckner, M Ward, Chan Marshall (aka Cat Power), calexico, The Sadies, Jason Lytle (Gandaddy). Vilket gäng!

Alabama 3

Acoustic Greatest Hits

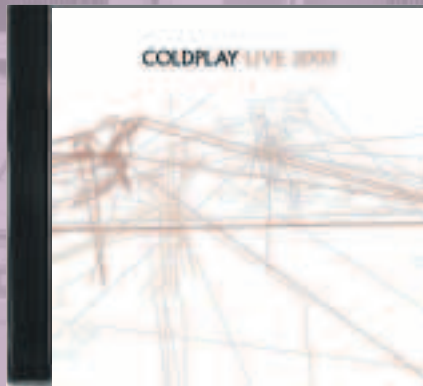
Sopranos fans är redan gamla bekanta med Alabama 3. Här får ni alla hits i akustiska versioner.

JUKEBOX NOVEMBER

PETER GABRIEL Hit

Dubbel-CD med 30 låtar till enkelpris! Här finns alla hitsen, de bästa albumspåren, de coolaste dansmixarna och en helt ny kanonlåt: "Burn You Up, Burn You Down".

COLDPLAY Live 2003 -DVD+Live CD

Coldplay fick en plats i alla melankoliska pophjärtan med förra plattan "A Rush of Blood to the Head". Nu kommer en DVD med en magisk konsert från sommaren 2003. Du får en live-CD på köpet!

Release: 12 november.

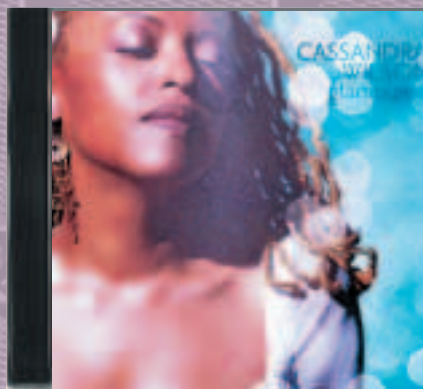
John Lennon Lennon Legend

Ny DVD med allt det bästa från en av de största artisterna genom tiderna. Lennon Legend innehåller 20 låtar, de flesta av dem har helt nya videor som innehåller mängder av exklusivt, aldrig tidigare visat material. All musik är digitalt remixad i 5.1 Surround Sound.

STAR SPANGLES Bazooka

Stökiga New York-rockers som tänker ta över världen. Du kan köpa plattan redan nu!

CASSANDRA WILSON Glamoured

Rösten som hjälper mot kyliga höstvindar. Finns i butik från och med 22 oktober.

OVER THE RHINE Ohio

Är detta Alt-countrys svar på Beatles Vita Dubbel? Ambitiös Dubbel-CD för dig som gillar Emmylou Harris, Alison Krauss, Kasey Chambers & Gillian Welch?

EMI

www.emi.se www.virgin.se

Denna kupong berättigar till **10% rabatt** på de annonserade albumen i angivna butiker. Tag med kupongen eller sidan, eller varför inte hela tidningen till din sjsyssta skivnasare.

SKIVFÖNSTRET
STOCKHOLM

SKIVHUGGET
www.skivhugget.se

NAJZ PRAJZ
ÖREBRO

SKIVBÖRSEN
VÄSTERÅS

TROPEZ RECORDS
ÄPPLEBY

SKIVHÖRNAN
Östersund

CD
Göteborg

FOLK & ROCK
Hässel-Lund, Brämhög, Kollared, Kollared

NORRLANDS STÖRSTA SKIVAFFÄR
SKIVBUTIKEN

The Strokes

text: Mathias Skeppstedt
bild: Colin Lane

Svårt att alltid vara på topp

På ett hustak i centrala New York träffar Grooves Mathias Skeppstedt en svårpratad och uttråkad Nikolaj Fraiture. Bland trafikbrus och helikoptrar pratar de om bandets framtid och nya plattan *Room on Fire*.

– Folk förväntade sig mycket och vi ville göra en så bra platta som möjligt. Två år är inte en så lång tid för The Strokes. Det är en bra tid. Det är många band som inte ens existerar så länge.

Första Strokes-skivan *Is This It* kom för två år sedan och efter att ha turnerat världen runt har New York-bandet försökt spela in en efterföljare. Första producenten Nigel Godrich, som bland annat rattat åt Radiohead, blev sparkad efter bara en vecka och trotjänaren Gordon Raphael kallades istället in.

– Det fungerade inte professionellt. Han hade en helt annan vision. Du spelar in en del av låten, går därifrån och han sitter och pular och samplar och ändrar. Strokes är ett band som går in och spelar och vi behöver höra med en gång hur det låter, om det funkade eller ej.

Vilket är intressant med tanke på att Nikolaj i nästa mening berättar att de pulade och putsade så länge att gitarristen Nick Valensi hade sönder sju förstärkare innan de hittade det keyboard-aktiga gitarrljudet i 12.51.

Det märks att han är väldigt stolt över nya skivan även om det är otroligt svårt att få honom att ge något annat än uttråkade standard svar.

– Det är samma sak som med första skivan, vi ville göra ett rockalbum. Första skivan skrev vi medan vi spelade live och

såg hur folk reagerade. Och det är det som är hela meningen med det, själva liveupplevelsen. Vi försökte med nya plattan att ge folk vad dom får när dom ser oss live. Inga förväntningar, inga besvikelser.

Varför har ni så väldigt korta liveshower?

– Det är få band som kan vara intressanta i 75 minuter. Och det är så vi ser på våra liveshower också. När jag går och ser en konsert så är en timme nästan mer än vad jag kan ta. Kanske har jag dålig koncentrationsförmåga.

Taket vi sitter på är illa valt. Det är den 11 september och säkerhetspådraget i New York är extra stort. Var femte minut flyger stora militärhelikoptrar lågt över våra huvuden och gör samtal omöjliga.

Vad gör du annars?

– Jag gillar att lyssna mycket på nya band, men jag lyssnar också på klassikerna hela tiden.

De senaste två åren har inneburit att The Strokes varit förband till Rolling Stones, sålt miljontals album och gått på oräkneliga kändisfester. Gick det hela för fort? – Det gick precis som vi ville att det skulle gå. Men vi förväntade oss inte att det skulle hända. Men det hände och jag tycker inte att var för fort. Det kommer fler och fler på våra shower.

Det är svårt att intervjuva någon i The Strokes. Bandet är ungt och har inte hunnit bygga upp en karriär än, de har bara

släppt två plattor. Och om titeln på skivan, *Room on Fire*, säger Nikolaj:

– Det är en textfras från en av låtarna. Det kan tolkas på många sätt. Fans kan lyssna på plattan och tolka det som dom vill.

När man träffar The Strokes eller ser dem live så dyker alltid en äldre snubbe upp som heter JP Bowersock. Han verkar inte ha någon egentlig konkret roll, men är viktig nog att ha fått sitt eget foto på innerkonvolutet på första plattan.

På debutplattan står JP Bowersock som guru.

– Guru är ett skämt. Han är en del av vårt sound och vår syn på världen, och när vi spelade live så brukade han alltid säga vad vi gjorde fel och vad som var bra. Han hade också åsikter kring låtskrivandet, han var Albert och Julians gitarrlärare. Han är en enorm influens på allt vi gjort.

***Room on Fire* är inte lika direkt som debut, tycker jag.**

– Vi förväntar oss att bli slaktade av recensenterna den här gången. Så är det bara. Det är det bästa försvaret du kan ha, att du vet att det kommer att hända. Vi kommer inte att kunna påverka artiklarna, det finns inget vi kan göra. Det är bara att sitta där och ta skiten. Jag var likadan själv när jag växte upp, jag slutade lyssna på vissa band för att dom började sälja fler skivor och jag inte var ensam om att gilla dom längre. Det är dumt, men man växer

förhoppningsvis upp. Radiohead blev stora och bla bla bla, men sen upptäckte jag att dom skrev underbar musik oavsett om dom var stora eller inte.

När The Strokes kom med sin första EP var det i stort de som ensamman räddade rocken från det bråddjup den hade grävt ner sig i. Med sin extrema enkelhet och sina catchiga melodier fick de unga överklasslynglarna folk att återigen tro på rockens helande krafter. De följde upp EP:n med en kort och direkt debutplatta som fastställde vad de flesta av oss redan trodde – rocken var tillbaka och vi skulle snart bli överösta av billiga kopior och några få nya briljanta fynd. Men redan då var det ett smärre problem med intervjuerna med The Strokes, bandet hade inget att säga och ägnade sina första heluppslag i NME åt att ta droger, göra idiotiska uttalanden och försöka få sig ett snabbt skjut innan de tuppade av inför reportrarna.

Nu får jag intrycket att Nikolaj blivit så van att försvara sig att han inte ens lyssnar på frågorna längre. Det är synd. För även om den nya skivan inte är lika revolutionerande som den första så kommer The Strokes i alla fall alltid att vara ett viktigt rock'n'roll-band.

Säkerhetsbältet på

Förra skivan var ren pubertetsterapi om självförakt och drogmissbruk. På senaste plattan *Try This* är det en klart mer sansad Alecia Moore man möter.
– Men jag kommer nog aldrig bli helt bekväm eller tillfreds, bedyrar sångerskan.

JAG HADE FÖRVÄNTAT MIG John Goodman i *King Ralph*.

En jänkare i Kung Arthurs hov, amerikansk trashkultur i frontalkrock med stel överläpp, tomma Dominos-kartonger och Newport-limpor på bruna heltäckningsmattor – hela den prylen. Men icke.

Alecia Moore är Alecia Moore idag. Inte Pink. Det är skillnad.

Pink är en seriefigur som säger saker som att man ska glömma Madonna, att hennes smeknamn kommer från vad hennes svarta polare kallar hennes könsorgan och att hon är trött på att bli jämförd med jävla Britney Spears.

Personen som sitter hopkrupen framför mig i en soffa stor som en husvagn på femstjärniga Sanderson Hotel i London är renskrubbad, ledigt klädd och svarar med artiga, välrepeterade monologer. Som vilken väluppfostrad, kristen förtortsslyngel som helst från mellanvästra Amerika med vita spjälstaket och två bilar i garaget.

Men den som någonsin lånade sitt öra till 2002 års *Missundaztood* – eller ögnade genom valfritt nöjesmagasin – vet att verkligheten är en annan. I de påträngande uppriktiga texterna – att en av låtarna hette *Dear Diary* är ungefär så övertydlig det går att bli – kunde man utläsa samma mönster som går att hitta i ungefär varenda kuratorsjournal i västvärlden:

Det är historien om en klaustrofobisk förortsmiljö. Om skilsmässor och skolavhopp och trassliga hemmaförhållanden. Om självförakt och gräspuffande och rastlösa pubertetsår.

Din uppväxt skulle kunna vara regisserad av Larry Clark.

– Jag gillar verkligen Larry Clark! Faktum är att jag kände många av dom som var med i *Kids*. *Bully* kunde jag däremot inte identifiera mig med på samma sätt, eftersom jag inte växte upp i mellanvästern. *Ken Park* har jag inte sett ännu.

Förutom att PMRC, den där organisationen som klistrar fast "Parental Advisory"-märken på skivorna i USA, fick skrämselflicka när tioåringar landet över nynnade på strofer om morfin och självförakt, så orsakade hon även uppståndelse genom att i *My Vietnam* – inte helt taktfullt kan tyckas – jämföra sina barndomsår med Vietnamkriget och författa rader som "This is my Vietnam/I'm at war/Life keeps on dropping bombs/And I keep score".

– Det där fick jag en hel del skit för, en hel del personer blev upprörda, förklarar damen med det före detta skära hårsvallet. Men det lustiga är att ingen av dom som klagade hade varit i Vietnam. Min pappa är Vietnamveteran och han hade inga problem med det och det är egentligen bara hans åsikt jag bryr mig om i det här fallet, så jag skiter i dom andra!

Just situationen för krigsveteraner och hemlösa är frågor hon engagerat sig i. – Det där hänger ihop. Det beror på att uppskattningsvis 45 procent av alla hemlösa i USA är krigsveteraner, och eftersom min pappa är det så faller det sig väldigt naturligt för mig. Jag har gjort allt från att anordna middagar till jobbat i soppkök och fixat välgörenhetsarrangemang.

För om du syns i teve är du en förebild. Så är det bara.

Oavsett vad du gjort eller inte så kommer du att få anhängare om du syns i teve.

– Jag försöker att inte tänka på det, säger Pink. Att bara gå min egen väg, göra det jag tycker är rätt och inte låta andras åsikter styra mig. Att gå runt och hela tiden fundera över vad jag *borde* göra är inte min grej. Skulle vara dumt att försöka göra någon annans grej, menar jag.

BACKA BANDET TRE timmar. I en svit på våningen ovanför, inklämd i en vit soffa mellan tyska musikjournalister som jublar spontant när de misstar flaskorna med mineralvatten på drinkvagnen för vodka.

På stereon snurrar Pinks senaste skiva, *Try This*. Det är jättemycket hysch-hysch kring *Try This*. Så mycket att hon kategoriskt vägrat kommentera några som helst rykten under våren angående eventuella samarbetspartners. Som att Tim Armstrong, frontfiguren i partypunkarna Rancid, skulle ha medverkat på skivan.

Men det gör han alltså.

– Vi skrev nio-tio låtar till nya plattan. Jag träffade honom när han spelade in en video med Transplant, sidoprojektet med Travis Barker. Han rusade upp till mig och sa, "Jag har skrivit alla dom här låtarna till dig" och jag sa, "Okej".

Rancid är alltså bandet som adopterade Joe Strummers vänsterromantiska politik och fick sina fans att skandera Billy Bragg-lyrik under konserter. Frågan är hur deras anhängare kommer reagera på nyheten att Armstrong samarbetar med en mainstream-artist som prenumererar på MTV-tid och platinaskivor.

– Jag vet inte hur dom kommer ta det. Men jag antar att det handlar om att vara öppen; jag vet själv att det finns en hel del folk som lyssnar på både Rancid och mig. Jag menar, folk gillar vad dom gillar och jag har aldrig träffat någon som uteslutande gillar bara en musikstil.

Hur är det själv med det politiska samvetet?

– Jag viftar inte med någons flagga, jag behåller mina politiska åsikter för mig själv. Jag har problem med att samhället ser ut som det gör idag och har jag valet att

inte köpa det så köper jag det inte. Istället ser jag till att engagera mig i andra frågor, som hemlösa och djurens rättigheter.

Personlig politik.

– Precis. Jag ligger just nu i fejd med tidningen Vogue. De kör en pålskampanj i septembernumret, men vägrar köra en anti-pålskampanj. Dom vägrar visa båda sidorna av saker. Och som försvar hänvisar dom till pressfrihet, suckar hon.

TRY THIS SKREVS under en period om en och en halv månad. Många av texterna är sammanknutna, men det är inte samma tvärlina där den smutsiga byken hängdes ut på *Missundaztood*. Det är en mer sansad Pink som vädrar sina känslor på *Try This*.

– Men jag kommer nog aldrig känna mig helt bekväm eller tillfreds. Men, visst, texterna på den här plattan är inte lika tunga. På förra skivan handlade det om tjugo års vrede som måste ventileras.

Har du någonsin besökt en hjärnskrynkla?

– Mamma tog mig till en psykolog en gång, men efter sessionen sa han att det var fel person som var på dyschan. Mamma blev rasande och vi gick aldrig dit igen, skrattar hon.

The Last to Know och *Walk Away* är typiska revanschlåtar som kommer få

fjortonåringar världen över att bränna sina toppar, medan *Save My Life* och *Waiting for Love* handlar om emotionella livlinor, frälsning genom kärlek.

Är de självbiografiska?

– Nej, men dom skulle kunnat vara det. Dom handlar om nära vänner jag sett som gått ner sig i droger och deras mer eller mindre öppna rop på hjälp. Eftersom jag varit i en liknande situation känner man snabbt igen tecknen.

Är du fortfarande inne på din legaliseringsstripp?

– Om du menar gräs, ja. Jag anser att cannabis är växt, en planta – inte en drog. Men regeringen tjänar alldeles för mycket pengar på det på svarta marknaden för att vilja göra det lagligt. I Holland, där det är lagligt, ser du inte lika många våldsdåd. Folk blir inte mördade för småpengar där.

MUSIKALISKT ÄR TRY THIS lika kluven som föregångaren. På *God is a DJ* gnyr hon först som Mary J Blige, för att sedan bli Madonna i en discopumpande dansgolvsrefräng. *Waiting for Love* är en kraftballad som ogenerat flirtar med Aerosmiths nittiotal. Kalifornienpunkiga förstasingseln *Trouble* har redan svängt hos Tony Zoulias.

Höjdpunkten är dock fuskblåsfesten *Unwind*, medan såsiga halvfartsballaden *Catch Me While I'm Sleeping* (Phil Collins-trummor!) följs av barnförbudna *Oh My God*. Den sistnämnda är en hormonstinn pökhymn där Pink får sällskap av kanadensiska hermafroditikonen Peaches och tillsammans kokar de samman mer östrogen än en genomsnittlig ungersk kulstötarttrupp.

– Det schizofrena soundet är något som faktiskt kommer helt naturligt. Jag hör något som jag gillar och så använder jag det, helt enkelt. Och så gillar jag att låta folk sväva i ovisshet över hur det ska låta. – När skivbolaget frågade om nya plattan, sa jag att jag jobbar på en dödsmetallsopera, förklarar hon på min fråga om hon kan specificera sig.

När skivans ordinarie speltid snurrat klart väntar en godbit för den tålmodige. Gömda spåret *Hooker* är en stilettklack i ögat på folk som låter sig hänföras av guldkimrande löften i utbyte mot artistisk integritet – "You're sellin' your fuckin' soul", väser hon i refrängen.

forts. PINK

Vem handlar den om?

– Åh, den handlar om ett antal personer. Men jag tänker inte säga vilka. Alla kan nog associera den till någon person i sitt liv.

Så vem handlar den om?

Men icke. Alecia Moore är Alecia Moore idag. Inte Pink. Det är säkerhetsbältet på hela vägen.

– Grejen är att om man, som jag, är friskspråkig och har åsikter om saker och desutom är ung så kommer man oundvikligen att bli stämplad som en bitch, lite galen sådär.

Vilka andra fördomar har du mött?

– Oftast handlar det som sagt om ålder och kön, eftersom musikindustrin domineras av män. Men jag har även upplevt fördomar mot köpare. Jag har varit konsument i tjugo år och kan allt om att köa för att få biljetter eller autografer. Det finns folk som varit i branschen lika länge som inte har en aning om hur det är att vara skivköpare eller ett fan. Det är väl dom vanligaste fördomarna.

Med tanke på hur första plattan lät måste det även varit kontrovers kring att du är vit.

– På första plattan, visst. Men innan dess hade jag bott i svarta områden i fyra år och är dessutom jude. Jag har mött nästan alla sorters fördomar, men jag kan bara hoppas och be att det kommer bli bättre.

OCH SÅ FORTSÄTTER det. Inte ens när jag tar på mig Lotta Mossberg-peruken och frågar hur det är att vara tjej och spela rock bränner det till.

– Den frågan har jag aldrig fått. Det känns inte som om det är könet i kombination med rocken som är relevant. Istället borde man fråga, "Hur är det att spela rock?" eller, "Hur är det att vara tjej?"

Så hur är det att vara tjej?

Hennes leende är ungt och oskuldsfullt och jag vet att jag gått rakt i fällan.

– Det är jättebra, säger hon.

Och ler.

Som vilken väluppfostrad, kristen förortsslyngel som helst från mellanvästra Amerika med vita spjälstaket och två bilar i garaget.

WORLDS of POSSIBILITY

DOMINO FYLLER TIO ÅR

WORLDS OF
POSSIBILITY
Compilation

WOWEE ZOWEE!
Pavement

PIG LIB
Stephen Malkmus
And The Jicks

KEEP ON YOUR
MEAN SIDE
The Kills

WALKING WITH THEE
Clinic

EITHER/OR
Elliott Smith

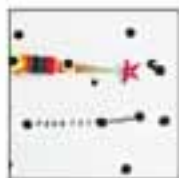
SUPPER
(Smog)

CEDARS
Clearlake

INSIGNIFICANCE
Jim O'Rourke

ROUNDS
Four Tet

MASTER AND
EVERYONE
Bonnie 'Prince' Billy

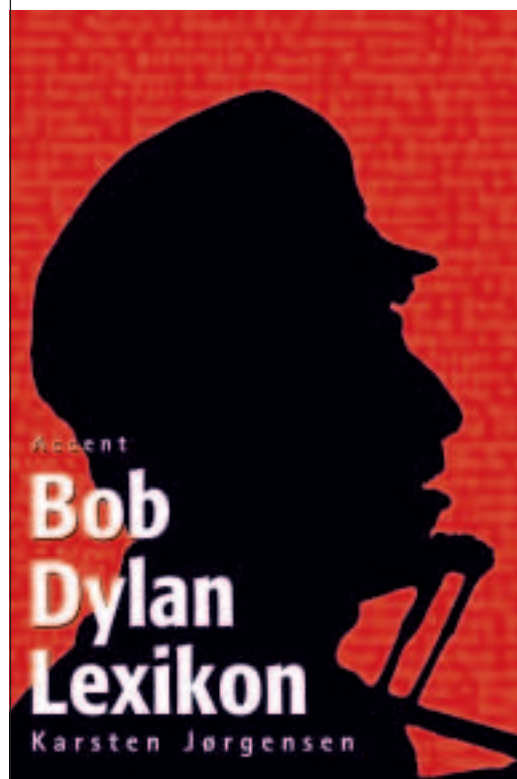
LOOSE FUR
Loose Fur

EN MÄNGD TITLAR TILL SPECIALPRIS

WWW.WORLDSOFPossIBILITY.COM WWW.DOMINORECORDCO.COM
WWW.PLAYGROUNDMUSIC.COM

Allt du inte visste att du inte behövde veta om Bob Dylan. Och lite till...

Myterna om Dylan är många, liksom frågorna som denna mediaskygga person givit upphov till. Bob Dylan Lexikon med sina 1200 uppslagsord ger dig några svar.

Bob Dylan Lexikon är det första någonsin om Bob Dylan. Karsten Jørgensen har tidigare skrivit ett lexikon om The Beatles.

Finns i väl sorterad bokhandel.

Accent förlag
ISBN 91-89622-17-0

JA Distribution

Industrivägen 11, 712 30 Hällefors, Tel/Fax: 0591 - 487270

Mail: order@jadistribution.se - Hemsida: www.jadistribution.se

Prince är nyckeln

Det finns bara en person i hela världen som kan få mig att vilja ha en svart sjömanskavaj med stora ankarförsedda plastknappar och initialerna broderade decimeterhögt på bröstet. André 3000 förklarar anspråkslöst att han bara gillar att se fly ut. Han verkar inte ens anstränga sig för att vara coolare än tånageln på en isbjörn.

Han står och nynn timer för sig själv och fnissar förläget när det visar sig att han varken vet hur länge han ska stanna i Sverige eller vart han ska ta vägen sen. Men bakom den lugna ytan brinner uppenbarligen kreativitetens starka flamma. Eller nåt.

Innan man ens hunnit smälta mastodont- och mästerverket *Speakerboxxx/The Love Below* har i alla fall Benjamin Amore ett gäng nya projekt på gång. Efter några slurkar honungste nämner han sin skådespelarkarriär. Efter en mindre roll i sågade actionkomedin *Brottssplats Hollywood* med Harrison Ford och Lena Olin ska André spela Jimi Hendrix i en biografi av bröderna Hughes, som tidigare gjort *Menace II Society* och *From Hell*. André "Ice Cold" Benjamin är så klart inte nervös för att gestalta legenden Hendrix utan förklarar att han ser det som ett nöje och en utmaning.

– I love the dude, säger han.

Sen har han huvudrollen i *Love Hater* där en klassisk pianist blir kär i en vit punkartej (Shannyn Sossamon) i sjuttitalets Memphis. Hennes bror är rasist och ogillar förhållandet vilket leder till förvecklingar. Men det mest spännande projektet är att han och Big Boi, tillsammans med Bryan Barber som bland annat regisserat videon till *Hey Ya!*, håller på att spela in en musikal. André vill inte avslöja för mycket men det ska bli ett historiskt triangelndrama där hans och Big Bois roller är löst baserade på dem själva. Tydligen blev André så nöjd med Rosario Dawsons starka insats på *She Lives in My Lap* att hon fått den kvinnliga huvudrollen. Musikalen kommer att innehålla låtar från *Speakerboxxx/The Love Below* och material som blev över från inspelningarna.

Visste du hur *The Love Below* skulle låta innan du spelade in den?

– Nej, jag experimenterade bara i studion och såg vad som hände. Det skulle ha bli-

vit ett soundtrack till en film om en amerikansk playboy i Paris och varje låt skulle handla om en av hans erövringar. Sen när det inte blev nån film utan plattan skulle släppas under namnet Outkast var jag ju tvungen att piffa till det lite. Men första halvan är en linjär historia.

Hur mycket har Prince betytt för skivan?

– Jag älskar Prince. Han är nyckeln. Prince har en fantastisk falsett och jag måste också sjunga i falsett för att komma upp högt. På

till exempel *She Lives in My Lap* har vi speedat upp min sång och så har Prince också gjort. Jag gillar egentligen inte min röst och gillar mest kvinnliga sångerskor.

Men sångröster som inspirerat honom inkluderar inga kvinnor utan istället George Clinton, Jimi Hendrix och Curtis Mayfield.

Förutom Prince, varifrån har du fått musikalisk inspiration till *The Love Below*?

– Mycket jazz. Och Aphex Twin. Fast han är så sjuk att jag aldrig kan nå hans nivå. Annars lyssnar jag på Ramones, Buzzcocks, James Brown, Fela Kuti, Squarepusher och Jazz Crusaders.

Inte mycket hiphop alltså. André avfärdar samtida amerikansk hiphop som "idiotiskt kommersiell" och tycker att "alla kan hiphop nu och den är helt enkelt inte cool längre". Den nya energin hittar man i södern med crunk som Lil' Jon och Three 6 Mafia.

– Och Screw i Texas. Dom tar crunk och saktar ner den. Rösterna låter så här,

skrattar André och imiterar snyggt. Sen dricker dom hostmedicin och blir helt borta. Då blir musiken suverän. Man kommer in i det. Lil' Flip var den förste som släppte ett Screw-album, det var en dubbel med en vanlig CD och en CD med Screw-versioner av låtarna.

Du har pratat mycket om att du vill förändra hiphop på samma sätt som bebop förändrade jazz och rock förändrade blues.

– Ja, det kommer inte ens att heta hiphop längre. Idealet är att det ska vara som *The Love Below*, helt utan regler.

Dancehall har blivit väldigt stort sista året, tror du det kan göra något?

– Nej, det är bara en trend som inte kommer att vara länge. Allt låter likadant, jag gillar roots mer.

André beatboxar en dancehallriddim och förklarar att han i och för sig gillar Elephant Man, men att han hellre hör honom över hiphop-beats.

Har du slutat producera för Earthtone III [producentteamet tillsammans med Big Boi och Mr. DJ]?

– Ja, nu när jag ska börja producera mer till andra artister måste jag låta folk få veta vad jag kan. Jag har i princip gjort alla låtar för Earthtone som *Ms. Jackson*, *B.O.B.*, *Elevators* och *The Whole World*. Vi har egentligen aldrig gjort musiken tillsammans utan jag har gett låtarna till Big Boi som gått hem och skrivit till dom.

Kommer du någonsin att göra ett rap-album igen?

– Kanske, om jag känner för det. Jag lägger ju fortfarande lite verser när jag har nåt att säga.

Det blir svårt att göra en platta med Big Boi om du sjunger och han rappar.

– Ja.

Har ni pratat om det?

– Egentligen inte. Nu jobbar vi med vår musikal.

Motståndsrörelser

Färska siffror visar hur musikbranschen gör blödande förluster och skivbolagen tvingas göra kraftiga nedskärningar. Men samtidigt blomstrar gör-det-själ-v-kulturen som aldrig förr.
– Underjorden är alltid en reaktion mot överjorden, säger Thomas Ekelund på egna bolaget Fukk God Let's Create.

**"If no one seems to understand/
Start your own revolution and cut out
the middleman"**

Billy Bragg, *Waiting for
the Great Leap Forward*

Börja med att backa bandet.

Klipp till sent på hösten år 2000 och folk trampar ner varandra i ivern över att få dödförklara upproret mot storbolagen och musikindustrin.

Klipp till bilden av Napsters grundare Shawn Fanning med ett dollargrin från öra till öra och en överdimensionerad kartongcheck under armen. Tyska mediejätten Bertelsmann har just investerat en astronomisk summa i Napster för att sponsra, eller framtvinga, beroende på hur man ser det, en omvandling av den förut oberoende gratistjänsten till en affärsmässig produkt.

Napster, flaggskeppet, hade fallit.

Revolutionen var över. Sades det. Skrevs det.

Givetvis var det inte alls så. Istället låg den bara och ruvade. Under jorden blomstrade en entreprenöranda som skulle göra hela familjen Timell grön av avund. – Napster var det största, och på sätt och vis det första, allmänna uttrycket för folks missnöje med det strypgrepp branschen tagit på både konsumenter och artister, säger Fredric Malm som driver bolaget In the Asylum Records.

In the Asylum bildades av i princip samma orsaker.

– Missnöje är den starkast drivande kreativa kraften, säger Fredric. Dom flesta nya yttringar sker som en motreaktion på det rådande klimatet. Det är därför ingen tillfällighet att vi nu ser en sådan expansion av gör-det-själ-v-handlande inom musikindustrin.

Det är den vanliga historien.

Det handlar om att skapa sig en egen sfär för den konst och musik man vill uppleva utanför de rådande normerna. Man gör det själv istället för att köpa någon annans vision.

– Att göra saker själv är snarare naturligt. Förr i tiden var man mer självförsörjande, sedan har det skett en förflyttning av många saker från hemmen till fabriker. På något tycker jag att DIY är en tillbakagång till ett mer personligt och mindre varuorienterat sätt att uppleva musik,

säger Rasmus Svensson som sprider experimentell electronica från egna bolaget Push the Button Records.

Push the Button skapades för att slippa den skärseld som stavas rejektionsbrev och den allmänna förödmjukande känslan av att behöva utlämna sig till skivbolagens tyckande.

Kort sagt: varför inte kalla demon en riktig skiva, göra ett snyggt omslag och istället lägga energin och pengarna på att få musiken till folk som verkligen kan tänkas vilja ha den?

Sagt och gjort.

Och utan att behöva slänga ut en smärre förmögenhet kan man nu skapa egna alster som kanske aldrig skulle snurrat i Patrick Batemans anläggning, men som är ljusår från de skramliga klockradioproduktioner många förmodligen förknippar med hemkokta produkter.

Tror du att demon är död som format?

– Absolut, menar Rasmus. En demo säger lite, "det här är vad jag kan göra, nu behöver jag er, stora skivbolag, för att avsluta det". Som om det bara är en skiss med konturerna som man vill att någon annan ska fylla i. Men inspelningen och produktionen är en så stor del av en skiva att jag inte tycker att man ska överlåta den på någon annan.

Även mallen för skivbolagskontor och studior börjar bli allt vagare. Inte sällan är de inrymda i samma lägenhet som man bor i.

Inga Throbbing Gristle-affischer på väggarna, inga flaggor, inga provocativa stickers.

Så vad hände med astmaframkallande källarlokalerna och burkiga C60-inspelningar?

– De flesta DIY-bolag sköts nog hemifrån sovrummet, tror Thomas Ekelund som driver nätbaserade bolaget Fukk God Let's Create. Det finns inte så mycket anledning att ha ett kontor på den här nivån. Med tekniken som nu finns tillgänglig för alla har det inneburit att även riktiga lågbudgetproduktioner kan låta skitbra.

Karin Dreijer, som tillsammans med brodern Olof utgör hyllade electroknasbandet The Knife, samt egna skivbolaget Rabid Records, instämmer.

– Det varken låter eller säljer bättre för att det är dyrt gjort – men man kan få ångest av det.

"Forget their plans/And their demands"

Dexys Midnight Runners, *Plan B*

Den andra historien är den om artisterna. Det är ett förhållande lika gammalt som Bibeln: artist möter musik. Tycke uppstår. Musik möter skivbolag. Drömmar uppstår. Skivbolag möter pengar. Artist förlorar musik. Artist förlorar drömmar.

Och, slutligen: artist förlorar skivbolag. Eller vice versa.

Holden är bandet som bildades då Jenny Öhlunds dåvarande skivbolag vägrade ge ut hennes andra platta på grunderna att den var för okommersiell.

– Hon erbjöds att göra en "rockigare Britney" och få en stor lansering bakom sig, men hon tackade nej, berättar Joe Hewitt, gitarrist och låtskrivare i bandet. Vi blev sporrade att bilda ett kompromiss-

löst band och syssla med den musiken vi ville spela. Så vi löpte linan ut och bildade ett skivbolag också.

Sakta men säkert håller det på att växa fram en stadig DIY-kultur i Sverige.

Det är dock en lika bekväm som felaktig förenkling att kalla det en "scen" – att försöka hitta definitionsramar för DIY är som att försöka avgränsa självständighet genom att leta gemensamma nämnare.

Det går inte, med andra ord.

Eller är i alla fall något väldigt simplificerat. En scen är något som är begränsat – DIY kan inte inskränkas till någon specifik genre, den är inte geografiskt knuten och den är dessutom så gott som omöjlig att försöka pricka in på någon tidsaxel.

Men det som började som en högst fragmentarisk verksamhet, isolerad och rotlös, börjar nu så sakteliga fogas samman.

– Nätverket finns där och det är livsviktigt, menar Thomas Ekelund. Det är mycket det som är lockande med att hålla på, kommunikationen med andra, utbyte av idéer och så vidare. Och eftersom det inte finns några ekonomiska resurser är nätverkstänkandet och samarbetet dom enda sätten att sprida det man gör.

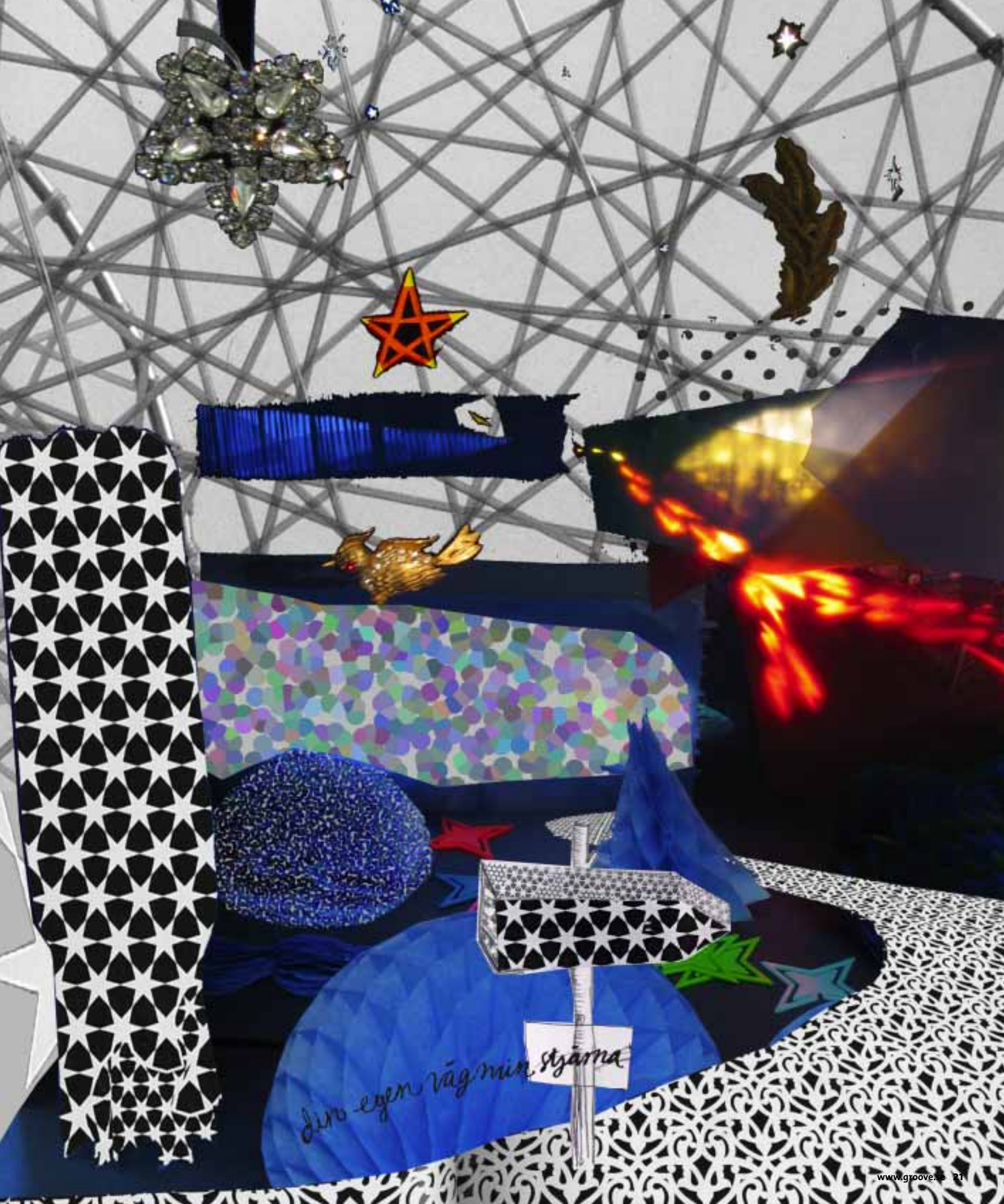
Lite paradoxalt att en filosofi som uppmanar till att göra saker själv kräver samarbete för att överhuvudtaget fungera. – Eftersom man gör utbytet med andra källor vars grundvärderingar man troligtvis delar, så styr man fortfarande över hanteringen, och därigenom har man fortfarande kontrollen och gör det själv, menar Staffan Fagerberg på punkbolaget Really Fast Records.

Den mesta aktiviteten och kontakten sköts via internet och därför är det även där nätverket är som mest påtagligt, i form av exempelvis länklänkar och utbyten av annonser. På gör-det-själ-v-nivå är revirtänkandet ofta så gott som obefintligt, det är till exempel ingen ovanlighet att samma artist ger ut sina alster via olika bolag.

Existerar det någon hierarki mellan bolagen?

– Inte i egentlig mening, tror Fredric Malm. Vissa kanske anses bättre än andra, men ofta handlar det om helt individuella värderingar. Å andra sidan har jag märkt att det förekommer en slags formatsnobberi; att ett bolag som ger ut "riktiga" skivor, som vinyl och pressade CD, skulle vara bättre än dom som jobbar med mp3:or och CDR-skivor.

Fort. DIY

"And the public gets what the public wants/But I don't want nothing this society's got/I'm going underground"

The Jam, *Going Underground*

Ett mer konkret nätverk är göteborgska kooperativet UNION. UNION drivs som en ideell ekonomisk förening och sköts av artisterna i de sju band som är medlemmar. **Har ni fått några reaktioner från de etablerade bolagen på det ni gör?**

– De varken tror på eller engagerar sig särskilt mycket i vad vi gör, berättar Peter Dolving, som agerar språkrör. Deras värld har andra realiteter och sanningar, och deras syn på konst kontra pengar står, med risk för att generalisera, i ett helt annat ljus. Dom lever i en värld av "format", snarare än uttryck.

Föreningen arbetar även med de ekonomiska och administrativa aspekterna, såsom bokning och marknadsföring samt visst management.

Hur kunnig måste man vara inom den ekonomiska biten?

– Jag tror att man inte behöver vara kunnig alls initialt, men om man inte är det lär man sig så att säga den hårda vägen, det vill säga genom misstag. Men grundläggande kunskaper i företagsekonomi, finansiering, skatter och så vidare underlättar. Marknadsföring är viktigt att ha kunskap i för att kunna lista ut hur man ska få ut information om att man överhuvudtaget existerar.

De flesta som bildar eget skivbolag gör det för att kunna fokusera mer på den musikaliska biten och slippa oroa sig för saker som målgrupstänkande och trendriktning. Vad många inte tänker på är att den finansiella sidan blir mer påtaglig när ekonomin måste skötas av dem själva.

– Man bör ha klart för sig att det blir mycket business, menar Karin Dreijer. Men man ser förhoppningsvis till att det

sker på ett sätt som passar en själv och då får man mycket mer att säga till om, vilket också tar mer tid.

– I många fall är det enda sättet att få hålla på med sin musik att bilda eget och gå sin egen väg, så man får ta affärsbiten också, säger Joe Hewitt. Däremot kanske man får glömma drömmen om att bli "upptäckt" och bli stjärna. Man får fråga sig om målet är att bli berömd rockstjärna eller att få syssla med sin musik.

Den resurs som förbrukas mest är tid. Eftersom det knappast är tal om något löpande band-mässigt produktionsmoment innebär det följande: vad du vinner i egenart och omsorg äts upp på den sida av ekvationen som stavas fritid.

Och de stora kulorna låter vänta på sig. – Man bör ha klart för sig att man kommer förlora pengar, säger Thomas Ekelund. Jag tror också det är viktigt att inte tappa sugen om folks intresse för det man gör är svårt till att börja med.

För att inte tala om gemene mans fördomar.

– För en del kanske DIY framstår som en musikalisk skräphög, en oseriös hemvist för musik som dom etablerade bolagen inte är intresserade av, tror Maximilian på bolaget Komplott. – Den stora och svåra utmaningen är att suddas ut ordet "demo", säger Henrik Andersson, ägare till skivbutiken Off the Record. Jag kallar alla produkter jag säljer för egenproduktioner. Jag låter lyssnaren avgöra om det är bra eller inte.

Klipp till Vasatan, Göteborg, någons mellan en portuppgång och en sushi-restaurang.

"Fritt inträde för alla utom skivbolagsdirektörer", må vara långt mindre dramatiskt än "I som här träden in, låt hoppet fara", men mässingsskylten på Off the Records ytterdörr fyller sitt syfte.

– De flesta stannar till och skrattar. Skivbolagssnubbar tar alltid upp plånboken och skämtar lite, berättar Henrik.

Off the Record slog upp portarna hösten 1999. Affärsidén är att erbjuda hjälp med musikproduktioner samt exponering och försäljning av osignade produkter.

– Just nu har jag 73 olika band/artister och totalt cirka 80 produkter. Jag har väldigt bra koll på hur alla låter och dom flesta har jag sett live. Jag försöker uppdatera mig om banden så ofta jag kan.

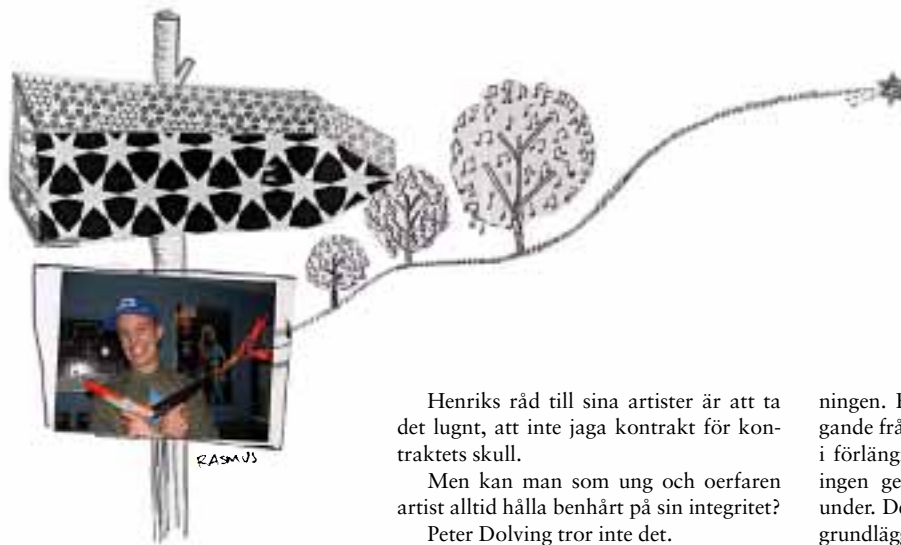
– Vad jag vet finns det ingen som gör exakt det jag gör. Liknande koncept finns, framförallt på nätet. Men min butik är unik.

Money for nothing and the chicks for free

Så vad kostar det att ge ut sin egen musik, jämfört med de stora bolagens omkostnader? Detta är en grov kalkyl beräknad på vad det borde kosta att på ett år spela in och ge ut en skiva. Observera att alla belopp är räknade på i underkant.

	DIY	Etablerat bolag
Inspelning	500	15 000
Mastring	1 000	2 500
CD-press (1000 skivor)	11 500	11 500
Övriga trycksaker	5 000	5 000
Marknadsföring	15 000	50 000
Adm. kostnader	20 000	200 000
Totalt	53 000	284 000

Källa: Peter Dolving/UNION

Henriks råd till sina artister är att ta det lugnt, att inte jaga kontrakt för kontraktets skull.

Men kan man som ung och oerfaren artist alltid hålla benhårt på sin integritet?

Peter Dolving tror inte det.

– Jag kan garantera att åttio procent av dom som ger ut sin egen musik skulle skutta av glädje om Sony kom viftandes med ett kontrakt. Behovet efter uttryck och bekräftelse är oftast större än politiska motivationer. Dom flesta tycker nog innerst inne att det är värt att göra kompromisser.

**"At the record company meeting/
On their hands – a dead star/
And oh, the plans they weave/
And oh, the sickening greed"**

The Smiths, *Paint a Vulgar Picture*

Klipp till en marknadsföringsbudget på fler nollor än vad som ryms på en check, klipp till representationsmiddagar, Ähléns-reklam, försäljningsprognoser och en ström av frisbees, tändare och nyckelringar med Bobby-logotyper.

Klipp sedan till tonåringar som direktbeställer från Ove Naxx på Accelmuzhik för att få personliga teckningar och japanska partyflyers till sina CDR.

Det är, med andra ord, naivt att tro att det skulle handla om konkurrens.

Egentligen.

Det är, egentligen, inte ens samma bollplan.

– Vi har inget behov av att hävda oss, anser Karin Dreijer. Vi vill göra musik i fred. Vi gör inte detta för att garantera oss en inkomst eller allra minst vinst, vilket stora alltid måste, då dom har anställda, aktieägare och investerare. Därför vågar vi mycket mer, vi har inga att stå till svars inför, inget att förlora.

– Fördelen med att arbeta utan budget, affärsplaner och marknadsundersökningar är rätt uppenbart: man kan göra precis vad man vill, när man vill och hur man vill, menar Thomas Ekelund. Om jag vill släppa en platta med en viss artist så är det bara två parter inblandade, artisten och jag.

Så frågan är; går allt att sälja med mördande reklam?

– Dagens traditionella upplevelseindustri är en del av en större kapitalistisk konstruktion som handlar om absolut ekonomisk makt; över marknaden, över konsumenterna, över könsnormer, och så vidare. Så länge människor tror på konstruktionen och dess språk går allt att sälja. Självklart. Pengarna är viktiga i hela musikindustrin, men inte allt. Tyvärr är förutsättningarna som dom är. Kapitalism är inte så kul som det ibland framställs, fortsätter Thomas.

Att DIY skulle vara en homogen socialpolitisk rörelse är dock långt från san-

ningen. För trots ett unisont avståndstagande från kommersialismen – och därför, i förlängningen, kapitalismen – finns det ingen gemensam flagg man marscherar under. Det finns, med undantag för några grundläggande kriterier de flesta uppfyller, ingen uttalat gemensam agenda.

– Jag tror inte det politiska ståndpunktstagandet och övertygelserna är motivationen, anser Peter Dolving. Snarare är det en självklar del av strävandet efter att göra det vi vill; kärlek till musiken som uttrycksform.

– Vissa är väldigt politiskt medvetna, medan andra inte är det och ser det som en rolig grej att prova, tror Olof Dreijer. Samtidigt är ju bara grejen att ta över själv politisk. Anti-hierarkisk. Det personliga är politiskt.

Men är inte DIY något som bara skulle kunna fungera inom ett kapitalistiskt system?

– Absolut inte! I ett socialistiskt samhälle hade media speglat den musik som är intressant och bra istället för den som genererar mest pengar, säger Olof. Då hade man även fått mera stöd som liten och egen. Det hade inte varit lika svårt att få in sina skivor i skivbutiken, då den skulle spegla kvaliteten och mångfalden istället för Tio-i-topp!

Kan man kalla DIY-tänkandet naivt?

– Kanske, tror Fredric Malm. Samtidigt som det egentligen tar avstamp ur ett cyniskt perspektiv, så kan det på vissa håll bli väldigt revolutionsromantiskt och konspirationsteoretiskt mellan varven. Vi mot dom, gräsrotskoret, hela den grejen. När dom flesta av oss startade fanns det ingen förarbetad grund att stå på, så man fick hålla fast vid varandra, hur löjligt det än låter.

**"You don't just sit in a rocking chair/
When you've built a revolution"**

Manic Street Preachers, *Baby Elian*

Klipp till skillnaden mellan då och nu och ändå inte.

Det har, mycket tack vare den tekniska revolutionen och informationshetsen, skapats en vetenskap om alternativ.

Tack vare internet har man heller inte längre några geografiska begränsningar att tala om. Ett bolag som Push the Button har exempelvis stamkunder i USA, Japan och Tyskland, men även personer från länder som Nigeria, Syrien och Ryssland laddar ner musik som ursprungligen komponerades på Föreningsgatan i Malmö.

Och med den tillgänglighet och spännvidd som man som konsument erbjuds i dagsläget genom smala, nischade bolag – och ett till synes ändlöst utbud av musik som inte behöver följa businessens grundlagar – börjar situationen nu även bli kännbar för de etablerade bolagen.

Enligt GLF, Grammofonleverantörernas förening, minskade försäljningen av musik med drygt 14 procent under första halvåret 2003, jämfört med samma period förra året. Vissa skivbolag tvingas halvera personalstyrkan och lägga ner distributionsavdelningen. Hur mycket av detta är då på grund av musikalisk gerillaaktivitet?

– Jag tror att mycket, som sagt, kan bero på att folk blivit mer medvetna om sina alternativ, säger Fredric Malm. Dom kanske köper skivorna på import eller direkt av små bolag som saknar distribution, via deras hemsidor, och dom siffrorna dyker ju inte upp i någon undersökning. Så på det stora hela har nog inte skivförsäljningen minskat. Den har bara gått nya vägar.

Varför?

– Det framförallt allvarligaste felet är storbolagens brist på intresse. Bristen på vilja, på glöd, på kärlek, på att våga chansa ibland, säger Kalle Magnusson på Revolution #9.

Förutom att vara ett av de mer syraskadade spår Beatles satte sin signatur på så är Revolution #9 även namnet på den nättidning, distro, musikförening och allmänna vattenhål för blandbandsfetischister som drivs av en handfull eldsjälur på den skånska myllan.

Allt började, såklart, med att göra något som handlade om det man själva ville läsa: en tidning om dem själva och deras relation till musik.

– Distron var någonting som vi startade eftersom det var mycket musik som vi skrev om som många av våra läsare hade svårt att få tag på. Oftast var det CDR-skivor eller sjuttummare som band utan skivbolag släppte. Vi samlade ihop allt på samma sida och sålde det via nätet och på dom olika distros som arrangeras i Malmö, Stockholm och Göteborg.

Nu kan de även lägga till epitetet "festivalarrangörer" till meritlistan. Den helt och hållet egenarrangerade We & You-festivalen gick av stapeln under två dagar i mitten av juli. Action Biker, José Gonzales

och Niccokick var några av akterna som uppträdde.

– Festivalen skapades av kärlek till musiken, förklarar Kalle. På känsla, enbart.

Tidigare hade man arrangerat en klubbkväll, så steget var stort till färdig festival. Särskilt som man envisades med att vägra ta hjälp av företagssponsorer.

– Finansiering och ekonomi la vi åt sidan så länge det gick. Vi ville göra en festival vi själva ville besöka, som vi själva hade kontrollen över, med dom band som vi själva ville ha. Och framförallt en festival med fokus på *musiken*; före jippet, Telia-loggan och ölförsäljningen, alltså.

Den farligaste generaliseringen man kan göra är dock att tro att en DIY-produkt per automatik skulle vara bättre eller mer "äka" än vad etablerade bolag och akter ger ut.

– Ofta romantiseras DIY-grejen, säger Thomas Ekelund, vilket kanske är förstäeligt, lite "vi mot dem"-syndromet, men personligen anser jag att bra musik är bra musik oavsett på vilken nivå det befinner sig.

– Men samtidigt så kan man inte komma ifrån att en skiva utgiven av ett litet, oberoende bolag är ett hjärteprojekt. Man vet att någon lagt mycket pengar, tid och energi på att förverkliga något som dom verkligen brinner för.

Trots att DIY baseras på autenticitet och tänkande utanför ramarna så expanderar all verksamhet bara till en viss gräns innan den når kritisk massa.

Men kritisk massa betyder inte slutet.

Snarare början.

– Gör-det-själv har nått en topp som riskerar att mattas av som allt annat, anser Staffan Fagerberg. Spridning, kommuni-

kation och mediabevakning gör sitt till. Scenen är redan mättad och likriktad på sina håll, men samtidigt manar det till spännande motreaktioner som kommer att föda nya alternativ.

Igen.

Och igen.

Och där knyts cirkeln.

Reaktion. Och motreaktion.

Ta som exempel när de fyra största skivbolagen gick samman för att skapa en hemsida för närradio – och vips så var piratnärradio och P2P-teknik för strömmande media ett faktum.

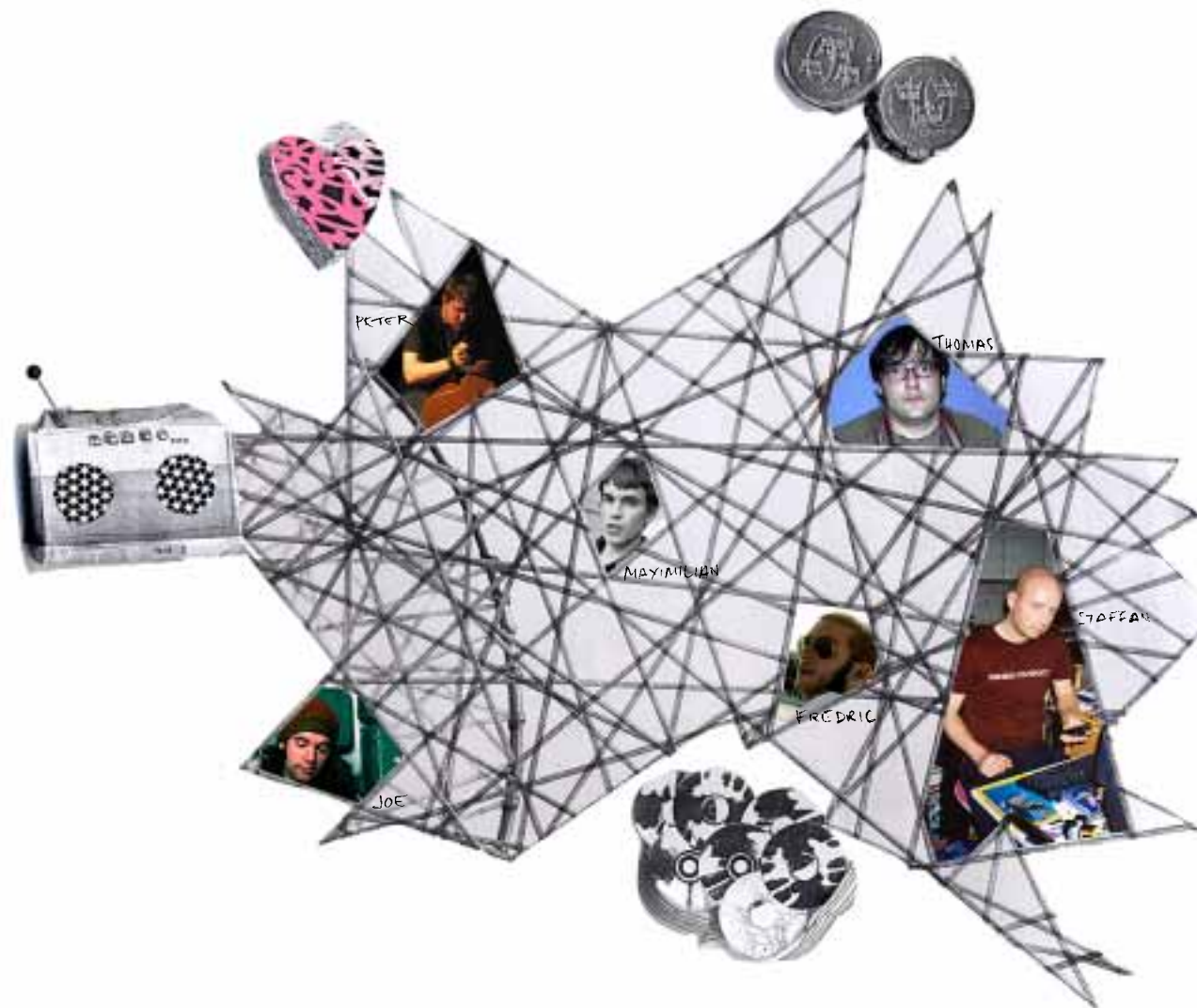
Eller när ännu en kommersiell radio-station utvidgade sitt område och därmed fick en helt ny flock personer att leta upp WBEZ och *This American Life* på nätet istället.

– Jag tror definitivt att underjorden alltid är en reaktion mot överjorden. Och aldrig har den kommersiella musikindustrin varit mer slätstruken, likriktad och produktplacerad än just nu, vilket innebär en stark underjord, säger Thomas Ekelund.

Så egentligen är det kanske det breda utbudet man ska tacka för det smala.

Så: länge leve revolutionen.

Och länge leve konformiteten.

UNION

Ideell förening som verkar för att promota och hjälpa osignade band. Bland annat.

www.unionmusik.com

The Knife/Rabid Records

Syskonen Dreijer sprider sitt elektroniska evangelium.

www.rabidrecords.com

Revolution #9

Blandbandsfetischisternas Mecka.

www.revog.com

Really Fast

Punk och hardcore sedan mer än 20 år tillbaka.

reallyfast.cjb.net

Push the Button

Mestadels experimentell musik med mycket elektronik. Oftast.

www.pushthebutton.tk

Off the Record

Skivbutik som säljer enbart osignade band.

offtherecord.just.nu

Komplott

Electronica direkt från försökslaboratoriet på Möllevångstorget.

www.komplott.com

In the Asylum

Akustiskt står på menyn när Fredric Malm levererar.

fredric.malm@spray.se

Holden

Jenny Öhlund byter dansspjucken mot en sprucken Dr Marten-känga.

www.holdenmusic.net

Fukk God Let's Create

Drone, drone och glitch – men med saker i kikaren som "garanterat inte är vad folk förväntar sig", enligt Thomas Ekelund.

www.fukkgod.org

Kristofer Ahlström
ka@groove.se

RYAN ADAMS

”Rock’n’roll”

Universal

Ryan Adams uppskattar inte att förväxlas med Bryan Adams. När någon i publiken under en konsert härom året skrek efter kanadensarens gamla hitlåt *Summer of 69* krävde Ryan att skämtaren omedelbart skulle bli utkastad.

Ironiskt då att Ryan stundtals inte alls ligger så långt ifrån Bryan musikaliskt när han på *Rock’n’roll* överger countryinfluserna för åttiotalsradirock och dåligt maskerade heavy metal-ambitioner. Flera spår på denna Ryans mot-svarighet till REM:s *Monster* är så skitnödiga rockers att det plötsligt framstår som kristallklart varför han tackade Alanis Morissette fem gånger i konvolutet på *Gold*. Hans försök till mainstreamrock är något mer uthärdliga. Men för de Bryan-fans som tycker att Ryan är en kille att kolla upp bör det påpekas att låtskrivan-det ligger flera divisioner under *Summer of 69*.

Thomas Nilson

ANEKDOTEN

”Gravity”

Virta

Stockholmarna brukar ta god på sig mellan skivsläppen. För fyra år sedan kom deras senaste *From Within*, det var då Anekdoten påbörjade det som de nu spinner vidare på. Kortfattat har de gått från mer sjuttioårsprogg till ett rakare rocksound utan att förlora det som är utmärkan-de för just Anekdoten. De snärtiga, rytmiska Hawkwind-gitarrerna finns där, det gör också mellotronen och farfisaorgeln. De tappar aldrig greppet om sina långa låtar och malandet tjänar sitt syfte, det vill säga att i de bästa stunderna rycks man med och sjunker in i musiken istället för att bara vänta på att det ska ta slut. Bäst är titellåten där man blir riktigt påverkad av enackordsmantrat. Texterna verkar ha drag av någon slags science fiction fantasy och sången fungerar mer som ett instrument, vilket som helst. Japanerna är väldigt upphetsade över Anekdoten som är ett av många svenska band som har en betydligt större publik utomlands än i Sverige. Svenskarna borde veta bättre, Anek-doten har ju gått från klarhet till klarhet. *Gravi-ty* känns okonstlad och väldigt självklar.

Jonas Elgemark

ANJALI

”The World of Lady A”

Wiiija/Playground

Det är som att titta på en mystisk spionfilm. Spänningen stiger ju mer man är inne i den. Man koncentrerar sig för att inte missa det stora avslöjandet. Väntan på att allt ska utbryta blir outhärdlig. Det pulserar i kroppen. Snart, mycket snart, så händer det. Övåntande basslingor, en svag psykoröst och växande blås i bakgrunden eggat upp förväntandet ännu mer.

Men där tar likheterna mellan en Bondfilm och Anjalis andra album *The World of Lady A* slut. Explosionen, avslöjandet, pang-panget utbryter aldrig så som det gör i filmerna. För tyvärr, trots att Anjali hämtat inspiration från beatslegenden Fatboy Slim, depprockslingor från Cure och skumma uttryck från hennes röt-ter i Indien, tröttnar man på den där viskande svaga fasettrösten efter tolv låtar. Dock vågar Anjali lite mer än på debutalbumet. Skönt.

Det går att separera låtarna och digga svänget. Helt klart. Visserligen är det falskt ibland, men det är Anjali liksom. I ett av de senare spåren gör hon något helt oväntat: skriker superhøgt upp i registret med bröst-rösten. Detta utgör ungefär tre sekunder av hela plattan, men där har vi det – wow, mer sånt, Anjali!

Elin Liljero

ASTA KASK

”Kravallsymfonier 78-86”

Birdnest/BonnierAmigo

Asta Kask bildades redan 1978 i den västgötska hålan Töreboda. 1982, efter några år av fylla, folkparksspelande och gatlopp för att undkomma ilska raggare, splittrades första upplagan av bandet. Men, redan samma år samlade sångaren och gitarristen Micke Blomqvist ihop ett nytt gäng punkmusiker och återskapade Asta Kask. Ett bra drag, då det nya ”Asta” fram till ned-läggningen 1986 var landets största punkband.

Faktum är att Asta Kasks popularitet inte minskat utan snarare ökat under åren som följt. Något som bland annat visat sig genom de hysteriska återföreningsspelningar som bandet gjort 1989, 1992 och nu senast i höst.

Varför är de då fortfarande lika omtyckta? En del svar hittar vi på *Kravallsymfonier 78-86*. Här samlas låtar från hela den aktiva karriären. Asta Kask sjunger om krigets fasor, bristande framtidstro och brinnande kärnkraftverk till snabbt, men melodiskt punkmangel. Jag älskar varje sekund. Monumental svensk punkhistoria.

Daniel Axelsson

AZURE RAY

”Hold On Love”

Saddle Creek/Border

Gud så vackert det här är. Örenda Fink och Maria Taylor fortsätter på den inslagna vägen med finstämda vemodsballerader och diamant-skärande stämsång.

Hold On Love är en skiva utan skavanker. De drömska och bräckliga harmonierna skapar en filmisk känsla som ligger som en aura över albumet. Azure Ray har på *Hold On Love* släppt in lite mer ljus i texterna än på deras tidigare alster. Mannen med rösten som kan väcka döda, Eric Bachmann från Archers of Loaf och Crooked Fingers, sköter produktion och har skapat soundet. Han har i sammanhanget bidragit med vågade arrangemang. Men även allsköns elektroniska inslag som skapar en intressant ram till de spartansk upbyggda låtarna. Men jag sitter på hjälpspan vid första genomlysning-en av skivan, livrädd för att Bachmanns röst plötsligt ska komma in och brisera som en bomb i det skira och stämningsfulla. Men rösten kommer inte och jag andas ut. Men efter ett tag önskar jag att Bachmann skulle körat på någon av låtarna. Det hade ju varit roligt om Azure Ray hade gett det ibland lite för jämna stäm-ningsläget en törn. För att nå riktigt ända fram hade de behövt något som skavde lite.

Johan Joelsson

BEAT UNDER CONTROL

”The Introduction”

Vibesongs

Ulf ”Rockis” Ivarsson har under årens lopp samarbetat med en rad olika musiker och har dessutom ett förflutet som basist i Hedningarna. Intresset för folk- och världsmusik lyser igenom även på soloprojektet Beat Under Controls första livstecken *The Introduction*. Bland övriga influenser märks dub, funk, jazz, electronica och industrirock. Men trots spretigheten handlar det hela tiden om frihet under ansvar, eller snarare beat under control. Här experimenteras det med Bollywood-sound, drum’n’bass och syntlingor, men bara till den milda grad att det hela fortfa-rande går att foga samman till en homogen hel-het. Rocksveriges favorittrumpetare nummer ett, Goran Kajfes, både improviserar och broderar efter mönster över de spretiga ljudmattorna. Tillsammans med sina medmusiker lyckas Ulf Ivarsson ro i land ett projekt som utan balans och fingertoppskänsla kunde slutat i katastrof.

Johanna Paulsson

BLACK EYES

”Black Eyes”

Dischord/Border

Bandet Black Eyes kommer från Washington DC. De ligger på Dischord Records. De har spelat in sitt debutalbum i Inner Ear-studion med Ian MacKaye i producentstolen. Fugazi!, ropar alla i glad kör. Och ja, på pappret är förstas liknelsen med alternativrockveteranerna oundviklig, men när man kliver in i musiken på Black Eyes själv-betitlade platta är jämförelsen med Fugazi, om än hållbar, inte lika självklar. Washington-kollegorna har experimentlusta och framåtanda gemensamt, men Black Eyes hämtar även bränsle från annat håll. De är punkfunkiga som Liars, och stundtals skrikiga som Blood Brothers.

Black Eyes har två basister och två trummi-sar, men i mina öron låter det ibland som om trumslagarna snarare försöker kopiera varandra än spela olika grejer. Basisterna däremot jobbar mycket med olika slingar, och det är också de snillrika basgångarna som driver musiken framåt, framåt längs snirkliga vägar. Dessutom hamnar flera av medlemmarna framför säng-mikrofonen, och det hjälper också till att skapa en dynamisk och lite kaotisk ljudbild. Att Black Eyes sedan i låtar som *Day Turns Night* blir väl skumma och svårtillgängliga kan man förlåta.

Livligt!, svängigt!, lekfullt!, ropar alla i glad kör.

Daniel Axelsson

BRODER DANIEL

”Cruel Town”

Dolores/Virgin

Sangviniska Broder Daniel gör på *Cruel Town* det enda rätta. De fortsätter på den väg de alltid vandrat. Massiva körer, vansinnesdiskant, helvetes-tamburiner, svartsyn och melodier som många andra band hade dödat för.

Jag har alltid tyckt att Broder Daniel varit helt rätt på det. Att sprida uppror och sinnes-sjukdom är precis vad jag anser att ett bra pop-band ska ägna sig åt.

Henrik Berggrens texter är och kommer all-tid att förbli ett utanförskapets manifest. En skillnad från tidigare är att Berggren inte bara navelskådar sitt eget inre utan även går till angrepp på ett kallare samhällsklimat som i titelspåret *Cruel Town*. Texterna känns ofta

BASEMENT JAXX

”Kish Kash”

XL/Playground

Att träda in i denna duos ljudrum är sannerli-gen en omtumlande upplevelse, man formligen översköjs av rytmer, ljud och skönsång. Det känns nästan som man kan gå vilse i *Kish Kash*.

För här är beatsen hårda. Melodislingorna inspirerade och infallsrika. Och pulsen driver dig hela tiden vidare. Det är som om någon puttar dig i ryggen och drar dig i armarna. Det går verkligen inte att vara stilla. Nix pix.

På *Plug it In* låter det som när Prince var i högform, när Siouxsie Sioux gästas på *Cish Kash* känns det som man snubblat in på en syntetisk *A Clockwork Orange*-klubb och i bisarra *Hot 'n Cold* leks det ohejdat.

Hur så många låtar på en och samma platta kan kännas så självklart grymma är bortom mig. Men vad jag vet är i alla fall en sak, det finns två spår som står i en klass för sig: *Right Here's the Spot* och *Good Luck*.

Den förstnämnda är en urspårad gammal-skolig P-funk-slägga där Meshell Ndegeocello

otäckt ärliga i all sin bitterhet. I *Only Life I Know* sjunger Berggren lakoniskt ”I am only living when I am drinking cause I got no alter-natives/I am out of initiatives”.

Det spelar ingen roll att Broder Daniel släp-per album i samma takt som myndigheterna i Östtyskland utfärdade utresetillstånd. Huvudsaken är att de fortsätter att existera som Broder Daniel. Att de får finnas kvar i människors med-vetande helt enkelt. För ingen kommer någonsin att kunna ta deras plats.

Johan Joelsson

RODNEY CROWELL

”Fate's Right Hand”

Sony

Det värsta som kan hända din favoritartist är att de påstår sig ha mognat. Att de blivit mer nöjda med sin situation. När det hände Bruce Springsteen släppte han *Human Touch* och *Lucky Town*, Nick Cave gjorde *Nocturama* och Johnny Cash spelade in fler julskvivor än någon vill minnas. Ett tydligt mönster: ju mognare och mer tillfreds, desto sämre album.

På *Fate's Right Hand* har Rodney Crowell blivit litet mognare. Föregångaren *The Houston Kid* var en uppgörelse med en besvärlig uppväxt och vad det sedan ledde till. *Fate's Right Hand* handlar om nuet. Om hur man lär sig acceptera saker och ting.

Och jag vet inte, kanske är det en förträfflig skiva för alla fyrtioåringar som söker mening i medelålderskrisen, men med undantag för ett fåtal spår (*Preaching to the Choir*, *The Man in Me*, *This Too Will Pass*) så känns det som att någon borde ge honom något i hästväg att tampus med så att han rycker upp sig ur fjollträsket.

Mer miserabla män åt folket, med andra ord.

Kristofer Ahlström

DALMINJO

”Fjord fusioneer”

DIVERSE ARTISTER

”Tour de la Musique”

Deeplay Music/Goldhead

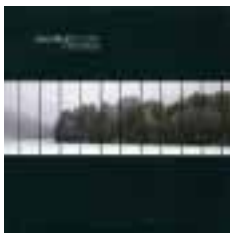
I Malmö släpps det kvalitetshouse. Lilla skivbo-laget Deeplay som nominerades i Swedish DJ Awards 2003 visar med nya släppet att de inte tänker ge upp hoppet, fastän medaljen i år gick till någon annan. Den här gången har turen kommit till Dalminjo, för föräldrar och vänner

håller i takt-pinnen. Svetligt och galet rakt igenom. Och ytterligt underbart. Men höjd-punkten på *Kish Kash* är otivelaktligen *Good Luck*. Tillsammans med Bellray-sångerskan Lisa Kekaula släpps nämligen den totala orgien loss. En större dansgolvsvältare blir svår att hitta på ett bra tag. Perfekt avvägning mellan nedvarvning och Richterskaleintensitet. Och strax under denna nivå figurerar orienta-liska Dizzee Rascal-spåret *Lucky Star*.

Vad mer behövs? Inget vad jag kan se och höra. *Kish Kash* är ett album som måste få högsta betyg i alla recensioner, annars är tiden sannerligen ur led.

Gary Andersson

mer känd som Ole Roar Granli. Under namnet Dalminjo gör han finjusterad housemusik med inslag av jazz och bossa. Det låter säkert och tryggt, påminner inte så lite om det omtalade Gonkyburg-soundet. Det känns lite för slipat för att jag ska gå igång på det. Men den här musiken ska man kanske inte gå igång på. Mest ha som skön ljudvägg. Då funkade det säkert. *Love Affair* med Hilde Drange på sång fungerar faktiskt som lite mer än så. Den är skrivans höjdpunkt med sitt lite mer beatsorienterade tryck.

På samlingen *Tour de la Musique* får man mer av den djupa housen, men här har den inte kilat ner sig lika stadigt i loungesoffan. Här ges mycket plats åt dansgolvet. Som Physics svängom i *Don't Deny Me Love*. En låt som var med på Physics album *First Flight*, men som i denna dubmix känns hårdare och svettigare. En salsa- och karnevalssnurr är Baekas tidigare osläppta låt *Soul Exp.* som känns härlig i höstmörkret.

Mats Almegård

DEAD PREZ

"Get Free or Die Tryin'"

Landspeed/Playground

För ungefär en månad sedan greps och arresterades Stic.man, M-1 och några av deras kompisar under en fotosession i Crown Heights, Brooklyn, för att de vägrade visa polisen ID-handlingar. Nu tänker de stämma polisen på grund av det olagliga gripandet. När de ändå håller på borde de passa på att stämma Columbia också. Skivbolaget envisas fortfarande med att inte ge ut Dead Prez efterlängtda andra skiva *R.B.G. (Revolutionary But Gangsta)*, trots att den funnits på nätet hur länge som helst.

För att hålla liv i hypen kring *R.B.G.* har Dead Prez i alla fall på rekordfart satt ihop andra delen i mixtapeserien *Turn Off the Radio* med klockrena namnet *Get Free or Die Tryin'*. Första låten öppnas med uppmaningen "slap a white boy" och Dead Prez vill som vanligt förena alla svarta gangsters i den gemensamma kampen mot systemet (polisen och politiker i synnerhet och vita i allmänhet). Ibland är M-1 och Stic.man positiva och tycker att Bloods och Crips ska stå för Brotherly Love Overcomes Oppression

Domination och Community Revolution In Progress, fast oftast är de bara förbannade. Det blir lite väl mycket propaganda, men på *Window to My Soul* kör Stic en stark text om sin crack-missbrukande storebror. Tyvärr tas låten ner av det lama beatet.

Get Free or Die Tryin' lider av för många dåliga gästrappare och halvfärdiga låtar, men tack vare en handfull genomarbetade spår som *Last Days Reloaded* med Sticky Fingaz duger den som apitretare inför *R.B.G.*

Daniel Severinsson

DEVILDRIVER

"DevilDriver"

Roadrunner/BonnierAmigo

Devil driver är namnet på bjällran häxorna troddes använda för att skrämma bort ondska när de utförde sin magi. Idag är det namnet på ett av USA:s mest spännande nykomlingar i metal, lett av Coal Chambers förre frontfigur Dez Fafara.

I självbetitlade *DevilDriver* har han och resten av bandet skapat en platta som slår knock-out på alla insomnade metallband som hackar vidare i samma gamla spår. 100 kilo nu metal, 100 kilo death metal och noggranna studier av potentialen i Deicide, Korn och White Zombie. Det här är det brutala albumet Slipknot så gärna ville göra. Lyssna på *Die (and Die Now)*, *The Mountain*, *Meet the Wretched* och *Swinging the Dead*. Det är ett knogjärn inne i högtalarna och det vill ut, ut, ut.

I Dreamed I Died är utan tvekan en av årets bästa låtar. Här är det som om Dez Fafara skrivit kontrakt med högre makter om att få göra världens bästa låt utan att det blir en hit. För det här kommer aldrig att spelas på radio, men det blir hur stort som helst inom metallens smutsiga finrum. DevilDriver är det nya skriket.

Torbjörn Hallgren

DIVERSE ARTISTER

"The Desert Sessions 9 & 10"

Island/Universal

Josh Homme som vanligtvis spelar med Queens Of The Stone Age gillar att hänga ute i den kaliforniska öknen med olika kompisar. Denna gång

tog han bland annat med sig PJ Harvey, Twiggy Ramirez och bandkompisen Joey Castillo. De sjunger och spelar och är glada. När Homme nu är ända framme vid nummer tio i öken serien så är det den tunga, spöklika och knarknojiga stämningen som gäller. PJ hjälper duktigt till med detta och överträffar sig själv i desperation och man önskar att hon hade tagit fram sina mer ömma sidor av sin sångkapacitet, men här låter hon oftast farlig som hin håle själv. Men i *Crawl Home* är hon mer samlad och det är en av skrivans starkaste spår. Förutom sången hjälper hon till med saxofon, piano, tamburin och bas på en del spår. Några låtar skulle lätt kunna passa in på QOTSA:s senaste. *I Wanna Make it wit Cum* och *In My Head...* är stilfulla och *Dead in Love* är acid blues som allra bäst. Det spretar, men Josh Homme har satt sin stämpel på allt och inget känns onödigt, tvärtom.

Jonas Elgemark

DIVERSE ARTISTER

"I Like It Volume 1"

Compost/Border

Idén med att samla fyra favoritlåtar av vardera fyra musikfanatiska DJ:s är riktigt bra. I och för sig kan man tycka att det är trist att bara herrar tillfrågats. Men titeln tyder ju på uppföljare och då kanske det blir dags för kvinnor också?

DJ Hells favoritlåtar inleder skivan. Silicon Souls *Who Needs Sleep Tonight* från i år är nyast, medan Max Berlins *Elle et moi* är det äldsta spåret med sina 25 år på nacken. Däremellan finns Television Personalities och The Pop Group. DJ Hell framstår alltid som en smart affärsman. Det är inget fel på låtarna, men de känns så ultracoola, så sleazy och så oerhört rätt att de bara är till för att backa upp hans egen status som electroclashens grundare. Då är det roligare att höra vad Peter Kruder har valt. Att det handlar om dub är ingen höjdsödsare. Men det är ändå bra och Grauzones iskalla neue deutsche welle-låt *Film 2* passar märkligt nog väldigt bra i sammanhanget. Pluspoäng också för vackra avslutningen *Always Returning* av Brian Eno & Daniel Lanois.

När stafettpipen går över till Michael Reinboth har vi nått skrivans mest svängiga del. David Sylvian & Ryuichi Sakamotos krispiga *Bamboo Houses*, Mary Love-Corners smekande *Come Out of the Sandbox*, Hector Rivas northerna soul-projekt *I Want a Chance for Romance* och C.O.D.:s urbana electrogospel i *In the Bottle* är överraskande bra tillsammans. En sån mix vill jag höra nästa gång jag går ut och dansar! Efter Reinboths val har Theo Thönnessen en svår uppgift. Men han rör delvis iland något bra, även om han låter mest "Compost" av de fyra. Sambatakt och lounge är vad jag förväntar mig av Compost och det är det man får här. Jag förlåter herr Thönnessen för att han ger mig Nathan Davis *Carmell's Black Forest* som är jazzvals på högsta nivå och Alexander Hope/Blazes *Wonderland* som är broken beats och house på djupaste nivå.

Man kan alltid diskutera hur nödvändiga samlingsskivor är. Mestadels är de inte roliga. Men ibland kan de ge insikter i musik. Det gör den här. Blandningen är styrkan, det är kul att få med så många olika musikstilar på en platta!

Mats Almegård

DIVERSE ARTISTER

"Muzik City – The Story of Trojan"

Trojan/Border

Hundra låtar fördelade på fyra skivor och en klatschig bok späckad med fakta. *Muzik City* innehåller förstås en hel del då den berättar historien om etiketten Trojan, det brittiska bolaget som i år fyllde 35.

BILLY BRAGG

"Must I Paint You a Picture?: The Essential Billy Bragg"

Cooking Vinyl/BonnierAmigo

"There is power in a union", sjunger London-sonen Billy Bragg och skickar fortfarande rysningar nerför min socialistiska ryggrad. Påminnelsen kommer i snygg förpackning. På två fullmatade CD-skivor sammanfattar singer/songwritern sin tjugoåriga karriär som skivartist i eget namn (tidigare spelade han i bandet Riff Raff). Samlingen är tydlig, lättöverskådlig och rymmer framförallt en fantastisk låtskatt: *New England*, *The War-mest Room*, *Accident Waiting to Happen*, *Sexuality*, *Greetings from a New Brunette* och 35 andra enkla, vackra och stolta sånger. Några med kärlekstema, andra med en knuten näve i luften. Alla med handen på hjärtat.

Samtliga Billy Bragg-album, från 1983 års debut *Life's a Riot with Spy Vs Spy* till fjolårets lite gubbiga *England*, *Half English*, finns representerade i kronologisk ordning. Även singelspår och några låtar från de fina Mermaid Avenue-skivorna där Bragg tillsammans med Wilco tonsätter gamla Woody Guthrie-texter finns med. Den första upplagan av *Must I Paint You a Picture?: The*

Essential Billy Bragg innehåller också en bonus-CD med tidigare outgivet eller svår-tåtkomligt material.

När det gäller sådana här samlingsskivor så slarvas det alltför ofta med informationen kring låtarna. Inte här. Det kan tyckas nördigt, men jag gillar verkligen när det står vilka skivor som låtarna är hämtade från, när de spelades in och när de gavs ut. Jag saknar dock lätttexter i häftet, men det är också mitt enda klagomål på den här utgåvan.

Om du också hade glömt bort hur bra Billy Bragg faktiskt är, så se till att fräscha upp minnet. Och förresten. En sak till. "All you fascists are bound to lose". Bara så ni vet.

Daniel Axelsson

Luger presenterar

i samarbete med Umeå Open/Humlan, Kulturbolaget och PK Musik:

BRODER DANIEL

15/11 UMEÅ IDUN/FOLKETS HUS
SUPPORT: THE RADIO DEPT. & ROCKY DENNIS

30/11 MALMÖ KB
SUPPORT: THE RADIO DEPT. & ROCKY DENNIS

06/12 STOCKHOLM ANNEXET
SUPPORT: THE BEAR QUARTET, THE EMBASSY & THE KID

19/12 GÖTEBORG LISEBERGSHALLEN
SUPPORT: THE BEAR QUARTET, THE EMBASSY & THE KID

 Almbet "Cruel Town" ute nu!

Luger presenterar live i november:

BUDDY MILLER + STACEY EARLE & MARK STUART (US):
10/11 STHLM MONDO

THE MARS VOLTA (US) - OBS! NYA DATUM:
13/11 STHLM MONDO
14/11 OSLO (N)
15/11 MALMÖ KB

RYAN ADAMS (US):
14/11 STHLM MÜNCHENBRYGGERIET

MY MORNING JACKET (US):
15/11 GBG WOODY@PUSTERVIKSAREN
16/11 STHLM SÖDRA TEATERN/KGB

GRANDDADDY (US) + LAAKSO:
18/11 STHLM GÖTA KÄLLARE

THE NEW PORNOGRAPHERS (CAN):
18/11 MALMÖ KB
19/11 OSLO (N) JOHN DEE
20/11 STHLM SÖDRA TEATERN/KGB

THE SONGWRITERS CIRCLE(US):
21/11 STHLM SÖDRA TEATERN/KGB

WHITE HASSLE (US):
21/11 STHLM DEBASER

DEXY'S MIDNIGHT RUNNERS (UK):
20/11 MALMÖ KB
22/11 OSLO (N) ROCKEFELLER
23/11 STHLM CIRKUS
24/11 GBG TRÄDGÅR'N

CULT OF LUNA + SWITCHBLADE:
25/11 STHLM DEBASER

WEEN (US):
27/11 STHLM SÖDRA TEATERN/KGB

KINGS OF LEON (US) + REGINA SPEKTOR (US):
29/11 STOCKHOLM MONDO

Biljetter: www.ticnet.se/ Biljett Direkt: 077-170 70 70 samt sedvanliga lokala förköpsställen. För info om åldergränser, tider, fler kommande konserter samt turnéer med våra svenska band: www.luger.se

LUGER
WWW.LUGER.SE

egen

LYSSNA PÅ
BANDENS ALISTER
PÅ WEBBEN

Äntligen luktar det förruttnelse ute, det biter i öronen och redan nu har man tappat bort det andra paret vantar. Men fortfarande lyser solen varmt och förnöjsamt i många skrymslen, och små upplagor av friska musikaliska fläktar värmer i mörkret. Ännu en gång ska jag ändå skandera det eviga budskapet om demoinspelningens död. Säkert kommer jag även nu bombarderades av mejl från människor som säger sig inte orka hålla på med allt runt omkring, utan vill koncentrera sig på att skriva pretentiösa maratonlöp utan innehåll. Visst gör det, lägg ner tusentals kronor på rätt gitarr, rätt förstärkare, moderiktig frisyrr och demoinspelning istället för att köpa en billig kopia, klippa dig själv och skriva en bra låt. Det är fråga om prioritering.

För att bryta all konsekvens i ovanstående resonemang måste jag skriva om **Eskju Divine**. Inte för att jag vet om de lägger ner hysteriska mängder pengar på sin utrustning eller för att de är särskilt välfriserade, men de talar om sin skiva som en demo avsedd för skivbolag. De gör oerhört storslagen popmusik, nästan bombastisk. Men väldigt bra. Ibland som på titelspåret *Goodbye September* nästan sakralt, och alltid bedärande vackert. De skäms inte för att bre på med stråkar, mässingsblås och katedralsverb, mycket körarrangemang och längst fram i ljudbilden ett piano (skulle inte vara helt fel med en flygel). Eskju Divine räds inte att se den muggiga stadiumpopen i vitögat, men de är tusen gånger mer intressanta än sina förlagor.

Motsatsen finner jag hos **House with Lovers**. Spröd falsettsång draperad med två minimalistiska gitarrer som envetet hamrar åttondelar och återhållsamt presenterar de mesta bästa popmelodier. Dessutom kryddat med smakfullt mycket elektronik. Det är svårt att egentligen dra några musikaliska förebilder, ena stunden kommer man att tänka på en high-tech-version av *Modern Lovers*, ibland hamnar de någonstans i början av nittiotalets postrocks-Chicago – fast det är egentligen ganska långsökt. För *House with Lovers* är oerhört personliga och självklara i sitt uttryck. Lite falsett är ju heller aldrig fel.

Förstås har jag varit alldeles för orättvis mot alla ensamma män med gitarr. **Daniel Gamba** bevisar för mig att det finns så mycket man kan beröra utan att gömma sig bakom storslagna arrangemang och välproducerat trams. Ta hans *Stay Here*, en oerhört välskriven text, men också så där perfekt sjungen att man måste ha ett hjärta av platina för att inte beröras. Mycket på Daniels skiva håller samma höga klass, i all sin folk- och popmusiksympios. Som ett akustiskt Bear Quartet på bästa humör med lånad sångröst från den där glosögda Skellefteåkillen.

Shadowbuilders dödsmetall är nog den bästa i sitt slag jag hört de senaste tio åren. Förstås är jag inte totalt insatt i genren men såpass har jag ändå förstått att den inte direkt blomstrat i Sverige sedan i början av nittiotalet. Shadowbuilder är inte bara fördelaktigt superhårda, tekniskt kompetenta, svartsinta och onda, de är också lika oförutsägbara och spännande trots lite onödigt inblandning av äventyrsrock i vissa soloinspass. Det förändrar inte att de blir krönte kungar av rocken denna månad, hoppas de får trevligt under sina långa Europaturnéer.

Fredrik Eriksson

För kontakt
Eskju Divine: eskjudivine@hotmail.com
House With Lovers: ottorimaf@yahoo.com
Daniel Gamba: gambasongs@hotmail.com
Shadowbuilder: shadow_builder@hotmail.com

De två inledande plattorna innehåller inte mycket nytt för den som redan är välbekant med jamaicansk musik. Här finns högklassiga, men vanliga, låtar som John Holts *Ali Baba*, Ken Boothes *Everything I Own* och Desmond Dekkers *You Can Get it if You Really Want* men även några spår med mer okända artister som Pluto Shervington och Judge Dread. Men på de två sista skivorna börjar det hända grejor. Förutom tokerier som en hyllning till Jimi Hendrix, en Rolling Stones-cover och reggae med joddelsång finns här både rariteter och tidigare outgivet material. Bland höjdarna märks souliga *You Lied to Me* med Slim Smith, den skönt smöriga *Ten Times Sweeter* med Winston Francis och den storslagna *This World* med Hortense Ellis.

Den som vill veta allt om Trojan bör förstås köpa den här utgåvan medan det för alla andra räcker med någon eller några av etikettens lågprisboxar, som *The Trojan Ska Box Set* eller *The Trojan Lovers Box Set*.

Robert Lagerström

DOG OUT "Dog Out" MOKSHA "Moksha"

Moserobie
OK, tillbaka till mantrat med Moserobies förtärlighet. "Det låter ju alltid mer femtio eller sextio år om skivorna", utbrister en nära vän. Förstås finns det alltid misantropier och sur-skallar som tycker att det som Jonas Kullhammar ger ut är trist och reaktionärt, men jag tror att den skaran blir mindre och mindre för varje utgivning. Jag har själv många gånger ifrågasatt nyttan, eller kanske bättre användbarheten, med Moserobies skivor. Alltså i vilket sammanhang gör sig musiken egentligen bäst, och för vem. För ofta har det handlat om ett primalt ursväng och inte om finlir och skira progressioner, sådant som kanske har en kortare livslängd och möjligen kunde kännas lite fel idag. Och, givetvis, alla dessa krav på progressivitet och avantgarde, något som man inte kan beskylla skivorna för att ha det minsta spår av.

För Moserobies skivsläpp är nästan alltid fysiska, småskitiga och till och med lite anspråkslösa. Långt borta ifrån det snobbiga, intellektuella och svårtillgängliga. Jazz som söker sig ut till klubbbar och svett istället för till biblioteken.

Dog Outs skiva utgör inget undantag. Excelente saxofonisten Fredrik Nordström och hans minst lika grymma saxkollega Alberto Pinton (som också trakterar lite uddare träblås) söker sig tillbaka till sextiotalets tidiga frijazz. Det är fritt under ansvar skulle man kunna säga. Samspelet mellan de båda blåsarna är helt formidabelt, tätt fläsigt och vackert på samma gång. Ibland lite förvirrad folkmusik känsla och tillhuggna bopmelodier och en lätt skevhet som gör att *Dog Out* känns levande och svängig. Förstås extremt mycket Coleman, vilket också kan ha göra med att de kör pianolöst.

Dog Out handlar väldigt mycket om de två solisterna, den annars så eminenta basisten Mattias Welin och trumslagaren Jon Fält, som fungerar väldigt väl, men de kommer lätt i skymundan för alla dessa duofoniska saxkaskader som vältrar sig över och kring de ganska traditionella temana. Kött och rörlad i en mixer.

De gemensamma nämnarna mellan banden, förutom skivbolaget, är Mattias Welin och att bägge grupperna kör pianolöst. Nej, om Dog Out mer kanske har gemensamt med Kullhammars projekt Nacka Forum så lunkar Moksha på i neobopens spår och är i det närmaste svalt och coola istället. Moksha är, trots det illadof-tande frihetstörstande indiska namnet, en kvar-

tett bestående av Sveriges kanske mest anlitade musiker. Förutom Welin inbegriper också gruppen Magnus Broo på trumpet, Karl-Martin Almqvist på saxofon och Sebastian Voegler på trummor. De spelar alla djävulskt kompetent och ofta väldigt snyggt men ibland blir det nästan lite väl gubbigt, nästan klichéer istället för historiska glirningar och farligt ointressanta passager. Kanske har jag för höga förväntningar. Jag menar, de är alla sådana otroligt duktiga musiker och har spelat i många mer eller mindre hysteriskt lysande sammanhang, men Moksha är inte alls så roligt som det skulle kunna bli. Jag gillar verkligen Broos ton på trumpet, djup och hemlighetsfull, Welin gör några av sina bästa solon jag hört, men det hettar liksom inte till som det ska. Jag blir bara ledsen för att det känns så tillbakahållt och fegt, som de spelade med cykelhjälm, när det egentligen skulle kunna bli så bra.

Fredrik Eriksson

EGON "Den nya kulan" Express Music Egon skiter i vad som förväntas av ett debuterande popband. De gör precis som de vill. Och det är det jag uppskattar på deras debutskiva *Den nya kulan*.

Skivans fjärde spår *TV-kväll*, börjar med samplingar från olika TV-program. En beserwisser med eftertänksam röst förklarar vad som attraherar honom. "Jag är absolut ingen motståndare till moderna rosor. Jag har ju många såna i trädgården också men de gammeldags rosorna äger ju en charm som jag inte tycker de moderna har". Ja. Klarare än så blir det inte. Samplingarna handlar bland annat om skryt över amerikanska tunnelbanevagnar och om hur överviktiga inbrottstjuvar fastnar i köksfläktar. Själva låttextern är en sorgens kritik över tyngd och glattighet med texter som "TV-kvällar åter upp en del av mig/Resten blandas ut med lite sprit".

Egons musik har sin grund i elektronisk pop.

Ibland kan den ta en med till hybridstationer av hurtfrisk pop och reggae, som i *Jag vet inte säkert*. Då vill jag dra i nödbromsen. Ibland kan teatralisk och präktig sång ta emot. Men det vägs upp av atmosfäriska utsvaler, klockrena melodier och repetitiva Residentsljud.

Texttrader som "Vem spelar piano med svettiga händer/vem står och flinar med trasiga tankar" kan man inte heller få för många av.

För övrigt har Egon mastrat sin debutskiva i Studio Spätta.

Johan Joelsson

EVERGREEN "Evergreen"

Temporary Residence/Border

När varje rockskiva som släpps nu för tiden kategoriseras in i retrorocksacket är det en befrielse att det finns band som Evergreen. Visst är mycket av deras inspiration hämtad från äldre årgångar såsom The Stooges och Fugazi, men deras musik är mer svårplacerad än så. *Evergreen* spelades in redan 1996, och de två avslutande bonuslåtarna *Coyote* och *Pants Off/The Queen Song* är ytterligare två år äldre. När skivan släpptes första gången fick bara en liten del av världens befolkning upp öronen. Nu har grabbarna snyggt till ljudet och ger sig åter ut i skivdjungeln. Och jag har saknat den här sortens musik, även om mina öron också fallit för uppmärksammande band som The Hives, The White Stripes och The Strokes. Men Evergreen tar mig tillbaka till uppväxttiden på ett annat sätt. Tar mig tillbaka till när grungen förändrade mitt liv. En musik som ledde in mig på en annan musikalisk väg.

Sångaren och gitarristen Sean McLoughlin är frustrerad på ett ärligt och utlämnande sätt som inte ligger långt borta från när Kurt Cobain blödde som mest. Hela skivan dryper av en tonärings revolt mot allt det som är etablerat och tillrättat. Det skaver och sliter, spänner och knakar i varje fog.

Andreas Eriksson

ISOBEL "Amorino" Cargo/Border

Isobels första soloskiva *Swansong for You* som kom ut för tre år sedan, fick ett minst sagt ljummet mottagande. Kanske berodde den dåliga kritiken till viss del på att indiefolket förväntade sig någonting i stil med Belle & Sebastian och blev besvikna över att Isobels egen musik lät annorlunda. Nu kommer hennes andra soloalbum och folk förväntar sig inte längre att höra klatschig Belle & Sebastian-pop. Isobels eget material är jazzigare och mer experimentellt. Men det rymd dock fortfarande inom ramen för mesop. *Amorino* är en vacker skiva någonstans mellan saga och verklighet. På albumets konvolvt finns en tecknad bild av Isobel som sagoprinsessa omgiven av fjärlar och nyckelpigor. Den rälga grodan hon snart kommer kyssa finns gömd inne under skivan. Det här är en skiva som handlar om att vara uppvuxen med klassiska Törnrosasagor och i vuxen ålder möta kärleken med romantiska förväntningar som inte alltid stämmer överens med verkligheten. Det handlar om en ung kvinna som inte vill eller kan släppa barndomens förhoppningar om ett lyckligt slut. Det är vackert och hjärteknipande; "And still your spirit comes to me/You were the one for life/

You brightened up the sun for me even through all the fights."

En av mina favoriter är den Baccara-doftande *Monologue for an Old True Love* (varifrån texten är citerad). En annan är tjugotalsflirten *The Cat's Pyjamas*, perfekt att dansa charleston till.

Isobel har en svag, ljus röst utan kraftfullhet som i fel sammanhang kunde varit outhärdlig men här passar den perfekt. Hon pratsunger mer än sjunger och skivan har flera instrumentala spår. Men de instrumentala spåren är absolut ingen utfyllnad. Den instrumentala, pianobaserade *Poor Butterfly* är ett av skivans vackraste spår, bitterljuv som en sensommardag. *Amorino* är som balsam för sargade hjärtan och en påminnelse om livets förgänglighet, en av årets bästa popskivor.

Moa Eriksson

CD duplicering

Trycksaker

Förpackningar

Grafisk design

Vi ger samma professionella och snabba service oavsett om din order är på 10 eller 10000 cd-skivor.

Vi hjälper dig att spara tid, pengar och energi.

**Tel 08-545 706 70
info@cmmgroup.se
Box 1017, 164 21 Kista**

B. FLEISCHMANN

"Welcome Tourist"

Morr Music/import

Welcome Tourist är ett dubbelalbum, där CD 2 innehåller den 45 minuter långa *Take Your Time*. En låt som innehåller allt, nästan. Jazzig kontrabas och saxofon, countryaktig steel guitar, rockig elgitarr, vackert pianospel, elektroniskt syntetiska ljud, processade radiosamlingar – hela registret. Till och med lite vokala inslag i slutet. Och det funkar, det låter riktigt bra. Det är inte bara en massa disparata element som Bernard Fleischmann staplat på varandra, utan en väl genomtänkt helhet, en resa genom Fleischmanns vidsträckta musikaliska landskap.

Även om *Take Your Time* imponerar mest på *Welcome Tourist* så betyder inte det att de elva låtarna på CD 1 är mycket sämre. Det är bra instrumental musik med en intressant balans mellan akustiska instrument och elektroniskt skapade ljud. Man önskar bara att han på de två sista spåren inte anlitat en sångare som förutom en hemsk tysk brytning dessutom inte ens sjunger vidare bra. Seriöst poänglösa texter också.

Henrik Strömberg

JOSÉ GONZÁLEZ

"Veneer"

Imperial Recordings

För ett par år sen dök det upp en hel drös lågmälda singer/songwriters i Simon & Garfunkel-anda. Allihop buntades ihop under parollen "quiet is the new loud". Beskrivningen passar bra in på José González men hade han debuterat då med albumet *Veneer* skulle det säkert bara ha blivit ett i mängden. Men plattan kommer nu och timingen är perfekt. Under hösten har han hypats som få. Samtidigt har González fått vara rätt och slätt en singer/songwriter med en röst minst lika underbar som Mark Kozelek utan att någon egentligen placerat in honom i något fack. Influenserna känns egentligen lika oviktiga som arrangemangen är sparsmakade. Det enda som betyder något är känslan – känslan och energin som en ensam kille med en akustisk gitarr och ibland något enstaka rytminstrument lyckas förmedla. Inte minst den underbara covern på The Knifes *Heartbeats* får åtminstone mitt hjärta att slå några extra slag.

Johanna Paulsson

THE IMMORTAL LEE COUNTY KILLERS II

"Love Unbults the Dark"

Sweet Nothing/Border

Jag trodde det bara var i bluesens begynnelse som publiken var riktigt delaktig i livespelningarna. Ni vet när Bessie Smith på 1920-talet sjöng om odågorna till karlar utbrast en eller flera kvinnor på golvet ett "Hallelujah" eller ett "Tell it like it is!". Även på klassiska inspelningar av *Mannish Boy* med Muddy Waters tjoar publiken efter varje gitarrriff. Och just den där publikkontakten känns magisk. Orden de gamla bluesångarna sjöng kom från verkliga livet och hjärtat, något som publiken kunde ta till sig enkelt. Och nu lyssnar jag på den andra halvan av Immortal Lee County Killers II:s andra album som utgörs av livetagningar. På a capella-låten *Ain't Goin Down to the Well No More* finns samma känsla, samma publikkontakt. Inte illa. På resten av plattan fortsätter "Cheetah" och "The Token One" med sin simplistiska bluesrock som knockar tillbaka alla tvivel på deras genialitet. Precis som The White Stripes och The Kills för de ett sådant förbannat oväsen på bara två personer. Det här bandet måste man bara ålska. Och nästa gång de kommer till Sverige ska jag stå och ropa "hallelujah, tell it like it is!".

Annica Henriksson

JAYLIB

"Champion Sound"

Stones Throw/Playground

Madlib the bad kid är sidoprojektets obestridda konung. På *Champion Sound* har han och J Dilla producerat varannat spår och de rappar på varandras låtar. Madlib står för de skummaste samplingarna, titelspåret låter som om det lånat från en spaghettivästern och *Survival Test* låter lika delar orientaliskt och skotskt, och J Dilla rappar ordnart men långt ifrån dåligt. J:s beats håller oftast hans klassiska midtempo som matchas perfekt av Madlibs supernonchalanta nonsensrap. Singeln *The Red* är en av Jay Dees allra bästa produktioner vilket inte säger lite, den är självklart plattans bästa låt.

Både Madlib och J Dilla är annars bäst när de låter någon annan hantera micken. Trots att Talib Kweli inte gör någon av sina starkare insatser på *Raw S—t* hörs klasskillnaden tydligt. Madlibs alter ego Quasimoto släpps fram lite för ofta och på storyn *Strip Club* gör Madlib också en strippas röst. *Champion Sound* är långt ifrån fulländad men en kul bagatell och det är väl det hobbyprojekt är till för.

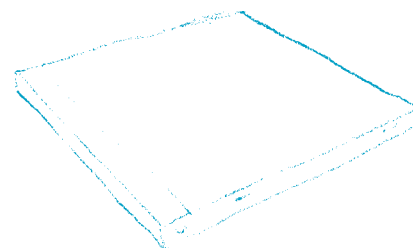
Daniel Severinsson

MARK JOSEPH

"Scream"

Warner

Med ett skönt rockigt uttryckssätt har Mark Joseph helt klart lyckats med en klockren debutplatta. Den är väl genomtänkt och det märks att han lagt ner sin själ i varje enskild låt, vilket i sin tur gör att alla tio spår skiljer sig ifrån varandra precis så där lagom mycket. Mark Joseph har gjort en Lenny Kravitz – inte låtit någon annan röra i projektet, utan hållit stenhårt i samtliga instrument, producerat och skrivit allting själv. Mark Joseph har också funnit konsten att bygga musik av känsla och inte utifrån en impulsiv naiv musikerhjärna (där bland få även Coldplay är utmärkta exempel). Inspirationen har han fått från band som Beatles, Beach Boys, men framförallt Oasis (faktum är att Oasis *Supersonic* var en avgörande faktor till att Mark faktiskt greppade gitarren på allvar för sådär fem-sex år sedan). Så till er som gillar Oasis, lyssna på låten *Get Through* och känn vibbarna mer än väl. Förutom att Marks röst är helt fantastisk "Liam-bråkig" kan han framföra

innovativa basslingor, soft gitarrspel, klaviatur och tighta trumslag. Och med det lyckas bara de som har en sjukt brinnande hunger efter att leverera skön musik. Mark Joseph är en av dem.

Elin Liljero

KID KOALA

"Some of My Best Friends Are DJs"

Ninja Tune/Playground

Kid Koala är inte killen som snabbt slänger ihop en skiva, nej varje minut jobbar han hårt på. De 34 minuterna på *Carpal Tunnel Syndrome* från 2000 tog fyra år att sammanställa. Den här gången gick det lite snabbare, 35 minuter turntablism ihoprivdet under bara tre år.

Fast *Some of My Best Friends Are DJs* är mer än bara 35 minuter musik. Det är också ett 50-siders seriehäfte, och om man är händig kan man klipp och klistra ihop sitt eget reseschackspel. Kid Koala har en underfundig humor man blir på väldigt glatt humör av. Serien är närmast söt, faktiskt. Och väldigt snyggt gjort.

Musikaliskt lutar albumet mer åt jazz än hiphop jämfört med förra skivan. *Some of My Best Friends Are DJs* inleds med en scratch-cover på *Basin Street Blues*, till och med. Men bland alla röstsamlingar från diverse gamla filmer och spoken-word-arkiv hittar man också bra, svängig Ninja Tune-hiphop. Och albumet är precis så långt som det ska vara.

Henrik Strömberg

THE KNIFE

"Hannah med H Soundtrack"

Rabid/Border

Tidigare i år dök The Knife upp med sin andra fullängdare *Deep Cuts*. Det spröda men samtidigt lite spretiga blippandet och bloppandet som dominerade debutplattan hade bytts ut mot en hårdare ljudbild kantad av svulstiga åttiotalsbeat och flirtar med såväl techno som eurodisco. Parallellt med tillkomsten av *Deep Cuts* knäpade syskonen Dreijer för fullt på musiken till Christina Olofsons film *Hannah med H*. Resultatet blev lämpligt nog en sorts blandning mellan soundet på den självbetitlade debuten och *Deep Cuts*. Technospåret *Listen Now* från den senare plattan har för övrigt halkat med på *Hannah med H Soundtrack*. Utöver den samsamma instrumentala historier med pumpande eurodisco, body techno och The Cure-depp era *Disintegration*. Men varken den smått suggestiva

LISA MISKOVSKY

"Fallingwater"

Stockholm Records

När Lisa Miskovsky lekte med Lost Patrol och visade upp låten *Alright*, höll jag på att avlida. Miskovsky, som jag länge beundrat för sin otroliga talang och egenhet, sjöng totalt i mina ögon. För det är liksom inte Lisa att fjanta runt och försöka sjunga lika ostabil som Håkan Hellström. På debutplattan som hade dragplasterhiten *Driving One of Your Cars* var Miskovsky grym, men ändå inte riktigt Lisa. Men nu, äntligen, vågar hon klä av sig och visa vem hon egentligen är. Och hon går så långt att man inte längre vill kalla henne för Lisa Miskovsky utan nu hon blir Lisa. Hon skiter i allt vad som kan förknippas med frasen "stor fet hit" och vågar spela det hon älskar – country och singer/songwriterlåtar som kommer från hennes norrländska hjärta. Till sin hjälp har hon en av Sveriges stolttheter när det kommer till låtskrivare, Jocke Berg.

Att Lisa är en fantastisk melodimakare

(det bekräftade ju hon redan för länge sedan när hon tillsammans med Max Martin kokade ihop världshit *Shape of My Heart* till Backstreet Boys) genomsyras försiktigt i de flesta av spåren, framförallt i den redan slående *Lady Stardust*, men också i *Midnight Sun* (där Jocke Bergs Kent-ådra märks en hel del) och *A Brand New Day*.

Lisa bjuder på ett smakfyllt album som kommer att bli en föregångare inom den moderna singer/songwriter- och countrystilen. Den här gången har hon lyckats fullt ut! För nu har Lisa Miskovsky äntligen vägat bli Lisa.

Elin Liljero

Växjös egen **Menteroja** släpper underjordiska sjutummaren *Still Breathing* (Mom's Recipe) med gerillaattack i leveransen som andas en hel del Looptroop. Och det behöver inte vara fel. Bara lite trist. Baksidans *Ho Chi Minh Style* med sin balalajka (?) är mycket mer spännande. Riktigt fräsch faktiskt.

Från bolaget Creative Souls får vi försmak på vad **Andrés** fullängdare *Refreshment of Thoughts* består av. *Fresh* är en sval r'n'b-gungare med snygg fasad medan *Error 23* är mer Sade-soul. Lite för karaktärlöst dock. Vet dock att fullängdaren innehåller massvis av skönt D'Angelo/Erykah Badu-svaj. Kolla in!

Gary Andersson

Voodoo Child, alias Moby, släppte 1994 en av mina favoritlåtar, *Horses*, tjugo minuter obarmhärtigt techno. Efterföljande sporadiska släpp har inte kunnat återskapa den magin, inte heller nytkomna *Light Is in Your Eyes/Electronics* (Novamute/Playground) känns vidare spännande. A-sidan är en trött kopia på Mobys gamla rave-hymner medan B-sidan bara är irriterande. Är det inte dags att Moby börjar göra bra musik igen?

Henrik Strömberg

En namnlös fyrsparssingel med **The Je Ne Sais Quoi** (Family Affair #1) spretar på ett högst behagligt sätt mellan garagerock och minimalistisk postpunk. Frenetiskt, hårt och spattigt och till och med en PJ Harvey-cover sitter som en smäck. Absolut en frisk vindpust för oss som bryr oss om brusiga gitarrer och distade basar. I denna omgång med sjutumssinglar från pigga skivbolaget Labrador hittar vi det debuterande tweecountrybandet **Laurel Music** som med Malin Dahlbergs (också i Douglas Heart) spröda röst fluffar på fint utan att det egentligen skadar någon. Välskrivet och fint i all ära men *Sacred Heart* (Labrador) får mig inte att jubla, men jag är ändå lite nyfiken på vad som kommer till våren.

Betydligt mer haussade är **Afraid of Stairs** som med sin svetsgitarrindie kommer att få många att längta tillbaka till brytpunkten åtto/nittital. Dubbel A-sidessingeln *Not Today/Empathy* (Labrador/Border) dryper av pojkrumsromantik, reverb och elaka gitarrer, och, som genom ett trollslag öppnas hjärtat där de få komma in bland alla andra gossar med luggar och lödigt hjärta. Kanske också vackrast i höst i duffelländ.

Fredrik Eriksson

halvragga-electron på spåret *Hannah's Conscious* eller råa *Handy-Man* går av för hackor. Spretigt värre måhända men med tanke på att det faktiskt i första hand rör sig om filmmusik funkar soundtracket förbannat bra även som lyssningsalbum.

Johanna Paulsson

LAAKSO
"I Miss You, I'm Pregnant"
Adrian/Border

Det är sällan jag blir riktigt rörd av en sådan där slaktarballad som bara är gjord för att få in en i ett tragiskt litet hörn och yla. Fast jag inte förstår mycket av *Loista Laakso* är den liksom bara för mycket. Bedårande, underbar, fantastisk – stråkmaskiner! Har det någonting med finskan att göra? Rösten? Det svulstiska? En kombination kanske, och ett ovanligt lättroört hjärta.

Fast förstås är hela *I Miss You, I'm Pregnant* väldigt bra. Jag hade blivit förvånad annars. På Emmabodafestivalen i år var de extremt övertygande att de är ett av Sveriges bästa popband. Sammanstrålar man dessutom med Jari Haapalainen så kan ju inte en debutskiva bli så mycket bättre. Faktiskt så påminns jag om hur det var när jag första gången lyssnade på Bear Quartet, lika stor del säregna genialisk pop som fick en att för i alla fall fyrtio minuter glömma allt annat. Jag skulle också lätt knyta de båda samman med Norrland och en massa tjat om vemod och annat trams men det känns inte nödvändigt och är egentligen väldigt trist.

För Laakso har allt det där som jag fortfarande inte tröttnat på; virrvarret, melodierna, hysteri och spillror av klara bäckar med de vackraste visorna. Det är inget som kan härledas geografiskt, utan har säkert att göra med begävnig. De sjunger om Nick Drake och Emmylou men sällan tycker jag att de trillar ner i de där hemliga sumpparkerna där den elake singer/songwritern ligger och lurar med självömkan och taskiga visackord. För Laakso må vara lite country, visa och rock, men de slutar aldrig att vara ett förtjusande popband. Inte så där värst originella, men när var popmusiken det? Man kan ändå nå långt med så enkla medel. Snubblade och vacklande sång, lite bleckblås och smäskeva ekoindränkta gitarrer, så vackert och fulländat.

Fredrik Eriksson

THE LATIN KINGS
"Omertà"
Red Line/Virgin

Förortskungatrion TLK är tillbaka – tacka Gud för det! Ja, Doge, Chepe och Salla släpper till slut ny platta efter *Mitt kvarter* som kom 2000. Och självklart låter det bra, eller i alla fall bättre än det mesta i rapsverige 2003. Men något mästerverk är den 19 spår långa plattan inte.

Vissa spår är dock fullproppade av klassiker-vibbar. Som lekfulla soulpärlan *Shonnar vet* ("Shonnar vet om dom jidrar med oss det blir/aj-aj-aj-aj") som gästas av Jojje Wadenius. Där är latinokungarna i sitt esse och levererar en varm och underhållande skrythistoria. Och jag gillar verkligen *Hundär* där Håkan Hellström kvider refrängen "Allt står still/här kommer ett hundår till". Men det är självklart fett länge sedan Håkan hade ett hundår. Snusklåten *Baby* ska ju givetvis också nämnas, och bland de tyngsta låtarna på plattan är stabila sårskrivningen *Förorts problem*.

Men när jag tar på mig gnällmössan saknar jag det riktiga fettsugningsdallret i beatsen. TLK är ju fetast i Sverige men de verkar inte pusha sig själva framåt tillräckligt, många beats känns rutintillverkade. Och då får Doge Bernadotte

svårt att behålla kronan på huvudet. Om TLK skulle göra en *total* undergroundplatta hade alla andra b-boys lämnat in micken av respekt. De får väl vänta ett tag till med det.

Men ändå, *Omertà* skulle kunna bli årets julklass om vi bara lät den. Det är den värd.

Gary Andersson

MARK OLSON & THE CREEKDIPPERS
"Creekdippin' for the First Time"
Fargo/

En dag fick The Jayhawks frontfigur Mark Olson nog. Han flydde kändislivet och valde att i stället sitta hemma på vischan i Kalifornien och lira med livspartnern Victoria Williams. Paret spelade tillsammans med polaren Mike "Razz" Russell in ett album under namnet The Original Harmony Ridge Creek Dippers på egen etikett 1997. Det var en strålende skiva. Vacker, personlig och avskalad. Musiken bestod av starka akustiska sånger och bandet skapade ett helt eget vemodigt sound med gitarr, fiol och spröd sång i centrum.

Efter fem album känns det helt rätt att ge ut en samlingsskiva med den avslappnade gruppen. Och här finns det inte mycket att klaga på. Materialet har hämtats från de tre första plattorna (*The Original Harmony Ridge Creek Dippers*, *Pacific Coast Rambler* och *Zola and the Tulip Tree*) vilka i mina ögon är de allra bästa. Därefter började bandet gå lite på rutin även om charmen fortfarande fanns kvar. De tre extralåtarna är trevliga men inte så mycket mer.

Robert Lagerström

PLAID
"Spokes"
Warp/Border

Ed Handley och Andy Turner befäster med sitt fjärde album (bortsett samlingar) den väg de slagit in på tidigare skivor. Det är en bra skiva. En puttrande och lekfull utflykt i electronica. Men det kanske inte känns så där omskakande och nytt precis. Det låter ganska mycket som Plaid brukar. Det vill säga sakral och vemodig omgivning med lekfulla och naiva inslag. Därmed är Plaid det perfekta soundtracket till kyrkans barntimmar. Lagom dos Jesus och Gud, lagom dos lekledare och omkulvälta klossar i musiken. Allra bäst är det dock när det skojiga och tokiga läggs undan i *B Born Droid*. Där får eftertanke och långsamhet ersätta den stundtals lite för stressiga leken med rytmer.

Mats Almegård

PLASTIKMAN
"Closer"
NovaMute/Playground

Det har gått ungefär fem år sedan Plastikman släppte ett album och jag har knappt vågat hoppas på att det skulle bli ett till. Det såg ut som om Richie Hawtin hade tagit död på sitt Plastikman-alter ego och var nöjd med att resa jorden runt som DJ. Men Plastikman har överlevt och förändrats av tiden i skuggan.

Där de tidigare skivorna *Sheet One*, *Musik* och *Artifakts (BC)* var mer lättillgängliga och ljusa i sina nyanser visade *Consumed* upp en mörkare sida. Den innebar, om inte ett brott med, så ändå en förändring i det sound som hade blivit karakteristiskt för Plastikman.

Och det är tydligt att det är *Consumed* som är den andliga tvillingsskivan till *Closer* som bärs upp av minimalistiska slingor och basgångar som framkallar en känsla av klaustrofobi. Beatsen är så luftigt lätta, men i sin monotoni ändå så blytung, så fastsurade och kompakta att det känns som om man blivit nedsövd, bortrövd och utställd på bondageklubb. Och där vaknar man tätt hopsnörd i ett litet syntetiskt paket. Blinkandes mot det epileptiska stroboskopet känner man de ödsliga, förvridet pitchade

syntljuden som projektiler mot kroppen.

Nytt är att Hawtin använder sig av sin röst på *Closer*. Bearbetad genom filter och effekter så klart. Men ändå. Plastikman talar! Det fungerar förvånansvärt bra (ja, jag erkänner: jag trodde inte på det innan jag hörde det). De knarrande orden bidrar till den obehagliga, men ändå härligt mörka känslan som vilar över skivan.

Om det inte vore för två saker så skulle jag säga att det här är årets bästa skiva, men de drar ner betyget på *Closer*. För det första så är vissa textrader väldigt platta. Som i *Disconnect* där "brain" rimmar på "pain" och "insane". Det är sämsta möjliga lyrik som inte alls håller samma nivå som musiken.

För det andra så är det inte okej att sampla en Nokia Tune och smya in den i skivans i övrigt bästa låt, *Slow Poke*. Inte bara för att Nokias ringsignal alltid gått mig på nerverna, utan även för att det är så fantasilöst att sampla ett ljud som är så vanligt förekommande i vårt samhälle.

Förutom de två invändningarna kan jag bara konstatera att Plastikman äntligen är tillbaka och att han är lika bra som någonsin tidigare.

Mats Almegård

POVERTY'S NO CRIME
"The Chemical Chaos"
InsideOut Music/Border

En minut in i öppningsspåret kommer olustkänslor. Denna minut ledde mig in i felaktiga föreställningar om överproducerad AOR och det återstod tio spår, med en snittid på runt sex minuter, vilket kändes som ett högt berg att bestiga, ett fängelse att genomlida. På vägen händer något. Likt Pierre Aronnx fängslas jag och den resa jag kastas in i är måhända ingen världsomsegling under havet men ändå ett fascinerande äventyr av stora mått. Poverty's No Crime blir min kapten Nemo och guidar genom ett symfoniskt rike av progressiv rock/metal som skulle få föregångare som Yes, Rush och Saga att konstatera att de värdiga arvtagarna äntligen kommit. Flera nutida band, som Saviour Machine, Dream Theatre och Veni Domine, har gjort tappra försök men inte nått ända fram.

Produktionen är knivskarp och musikerna hanterar sina instrument med samma självklarhet som Tor svingade sin hammare. *The Chemical Chaos* är helt klart ett av de stora lyssningsögonblicken i livet och dess bäst före datum sträcker sig långt fram i tiden.

Roger Bengtsson

RACHEL'S
"Systems/Layers"
Quarterstick/Border

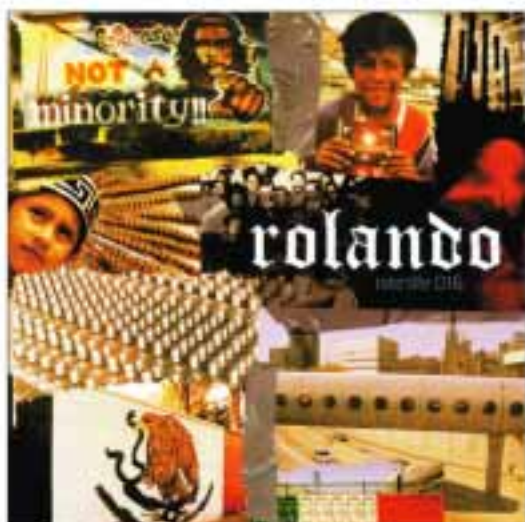
Det var ett tag sedan Rachel's senaste släpp, Matmos-samarbetet *Full on Night*. Sedan dess har Rachel's sett sin musik spelas till en teateruppsättning, vilket inledde ett samarbete med teatergruppen SITI. Musiken på *Systems/Layers* är delvis ett resultat av det samarbetet. Den kan närmast klassificeras som soundtrack-musik, musik som skulle passa så bra till en film att man ser rörliga bilder i skallen när man lyssnar på skivan. Det är mycket stråkar och andra klassiska instrument, flera av spåren är inspelade med musiker från Louisvilles Orchestra. Men också låtar av mer elektronisk karaktär, med samplingar från bland annat New Yorks gator. Rachel's skapar skickligt stämningar, ömsom lätt olustigt, ömsom otroligt upplyftande. Månadens bästa spår *Esperanza*, till exempel, har en melankolisk ton men som också har något väldigt livsbejakande i sig. En imponerande skiva.

Henrik Strömberg

Nio skivor med ny musik!

Prenumerera på Groove och få en ny bland-CD med varje nummer. Kostar bara 249 kr. Anmäl dig på www.groove.se

vinternytt från goldhead

DJ Rolando Presents NRK Nite:Life

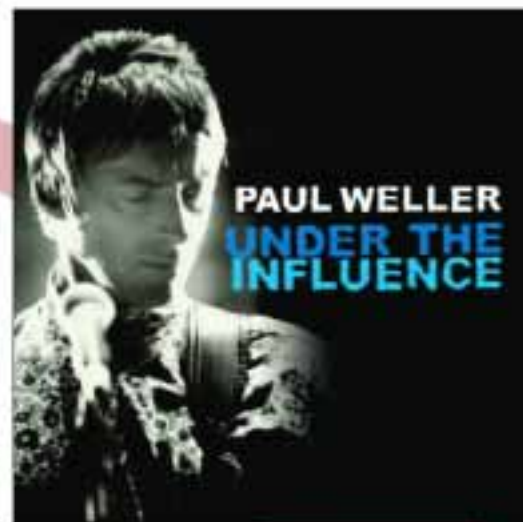
Underground Resistance hetaste producent och DJ, Rolando med en bländande mix på NRK.

Techno och house med material av Nick Holder, Adam Beyer, Los Hermanos, Technasia, Model 500, Steve Bug, Jeff Mills, Joe Beltram, Agoria och många fler.

Terry Callier Total Recall

Mannen som kan konsten att sammanfläta traditionell folk, jazz och funk med dagens moderna dansmusik. På detta album visar Callier återigen prov på sitt goda sinne för välskrivna texter samt sina rötter i svart musik som sällan lämnar någon lyssnare oberörd.

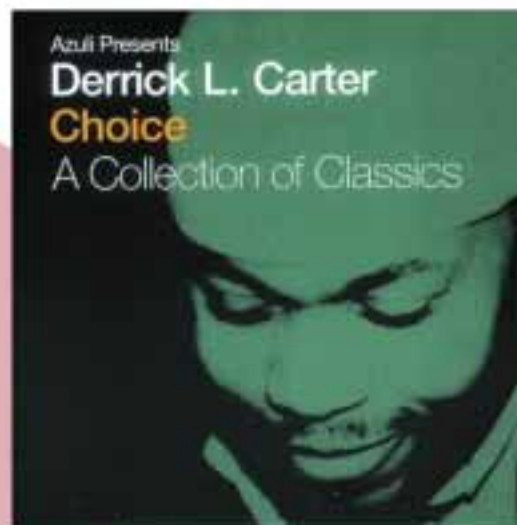
Various Paul Weller Under the Influence

Paul Weller signerar det tredje alstret i denna serie som tidigare representerats av Morrissey och Ian Brown. Ritchie Havens, D'Angelo, Charles Mingus, The Kinks, John Coltrane, Stairsteps samt John Holt är några av de artister som återfinns på denna volym.

Various Late Night Tales by Jamiroquai

Personliga favoriter, musiken som influerat Jamiroquai och många fler. Innehåller soul- och funkdis av Commodores, Kleer, Lalo Schiffrin, Marvin Gaye, Sister Sledge, Ramsey Lewis, Leon Ware m.fl.

Azuli Presents Derrick L Carter Choice - A Collection of Classics

Smått legendariska Derrick L Carter med en enastående mix av house, disco och funk. Innehåller kända samt mer obskyra låtar med artister som Savage Progress, Rick James, The Staple Singers, Mr Fingers, Yazoo, Lood Feat: Donell Rush m.fl.

Dalminjo Fjord Fusioneer

Spännande debutant från Norge på Deeplay, bolaget bakom succégruppen Physics. Dalminjo bjuder på läckra produktioner där downtempo-beats med inslag av jazz och latino varvas med strålande housemusik.

DIVERSE ARTISTER

“Punk Rock Summer Camp”

Side One Dummy/Sound Pollution

Den amerikanska skotillverkaren Vans sponsrar varje sommar en ambulerande orgie i rullbräddor, skatepunk och vilda mosh pits. I plånbokskedjor, risiga tatueringar och halsbrytande BMX-konster. Det är en kringresande upplevelsefestival som går under namnet Warped Tour, och här är en 80 minuter lång dokumentär om spektaklet.

Informationen kring DVD:n är ganska knapphändig, och det är inte förrän man en bit in i filmen hör en snubbe med en papperspåse över huvudet utbrista “Welcome to Warped Tour –98” som man som tittare faktiskt får reda på vilket år allt är inspelat. Nu har ju tiden i och för sig nästan stått stilla i skatepunkvärlden, så det faktum att materialet har några år på nacken kan man lätt ha överseende med. Jag har däremot ett par andra större invändningar mot *Punk Rock Summer Camp*. Det är för det första alldeles för många trista “behind the scenes”-klipp. Vi får se intervju-sekvenser med en “production manager”, en “stage manager” och säkert fem andra “managers” som snackar om hur mycket jobb det är med arrangemanget. Och när man väl visar No Use for a Name, U.S. Bombs eller något av de andra banden på scen är de klippen för kort-huggna, och avbryts titt som tätt med kringmaterial. Samma behandling ges Steve Caballero, Rick Thorne och de andra våghalsiga åkarna i ramperna.

Lite synd, för annars är dokumentären från Warped-turnén ganska kul. Som när vi får se Bad Religions gitarrist Greg Hetson viga ett tyskt punkpar. Eller den brutala “fyllerestlingen” som några festivalbesökare fördriver tiden med. Eller punk-karaoken där publiken får gå upp på scen och skråla punkklassiker komrade av ett liveband sammansatt av diverse skatepunkkändisar. Fast allra bäst är nog Bad Religions grymma version av *Generator*. Där både flinar och ryser jag.

Daniel Axelsson

“Samlade sånger på turné”

LISA NILSSON Diesel/Sony

Efter två skivor med egenkomponerat material hade Lisa Nilssons karriär allvarliga sjukdomssymptom. Men genom en samlingssskiva och väldigt mycket TV-reklam tillfrisknade den och Lisa kunde åka landet runt och motta folkets kärlek. Eller snarare deras artiga applåder. Det verkar inte vara så roligt att vara på Lisa Nilsson-konsert, det är inte så kul att se en inspelad sådan i alla fall. Mycket av låtmaterialet, i huvudsak det som Mauro Scocco ligger bakom, håller fortfarande hög klass och Lisa är en dokumenterat utmärkt sångerska. Men hur många gånger vill man ägna en timma och fyrtiofem minuter åt att se hennes rätt begränsade rörelsemönster på en ful matta?

DVD:n innehåller även en ganska onödig turnédokumentär och några musikvideor. De sistnämnda är lite fascinerande. Oavsett om de är inspelade 1992, 1995 eller 2000 har Lisa och hennes regissörer konsekvent hållit sig fast vid samma tidiga nittiotalsestetik som ofelbart framkallar nostalgiska flashbacks av Listan och Z-TV:s tidiga eftermiddagssändningar på TV3.

Thomas Nilson

SIZZLA

“Rise to the Occasion” Greensleeves/Border

I varje avsnitt av den danska TV-serien *Riket* avslutar skaparen Lars von Trier med förmåningen att “ta det onda med det goda”. Ungefär så är det med reggaestjärnan Sizzlas nya skiva. Men får ta det onda med det goda. De dåliga låtarna med de bra. Och precis som inte allt står riktigt rätt till på Rikshospitalet i serien, så sägs även Sizzla, eller Miguel Collins som det står i passet, ha en och annan skruv lös. Något som förstås gör honom till en lite oberäknelig artist.

I mitten av *Rise to the Occasion* presenterar han några av sina mest konstiga låtar. *Nice & Lovely* har en fin sångslinga, och jazzbakgrunden känns, om än inte hundra procentig, så åtminstone uthärdlig. Men det blir värre. Jamaicas kanske mest produktive musiker fortsätter sedan att envisas med ytterligare två taffliga försök med jazzen. Jag önskar att han hade låtit bli.

I nästa spår, den hårda *Come On*, är han plötsligt tillbaka i högform. Han skriker “come on, let’s go burn Babylon tonight” och placerar sig precis där vi vill ha honom. Det finns fler guldkorn. I *Don’t Trouble Us* vrider han också upp värmen, för att lite senare elda på dancehallpubliken ordentligt med svängiga *It’s Burning* eller slagkraftiga *Hype*.

Däremellan är förvånansvärt många av låtarna tama, slätstrukna och r’n’b-influerade. Det är svårt att få grepp om Sizzla, och den här plattan gör det inte lättare.

Daniel Axelsson

THE STROKES

“Room On Fire” BMG

De har sig själva att skylla. Finns ingen större anledning att tycka synd om slynglarna från The Big Apple. Gör man en av 2001 års bästa skivor har man själv bäddat för ett utsatt läge. Efter bombnedslaget med debuten *Is this It* är det självklart med höga förväntningar.

Och redan i öppningsspåret *What Ever Happened?* infrias allt. Sen vräker de på med den härligt bakåtlutade *Automatic Stop*, utmärkta singeln *12:51*, underbara och förföriska *Under Control* – och det är ändå bara ett urval på måfå.

Och jag är imponerad av andra skäl. Det andra skivsläppet är aldrig lått och det är förståeligt om en person i Julian Casablancas kläder hellre läser in sig för resten av livet än att han försöker skriva nya låtar i samma division som debuten. Men med mottot “I suck, I gotta do better, I gotta work harder, anytime, anyday” kan det inte gå fel.

Nå, istället för att gömma sig sticker Julian, Nick, Albert, Nikolai och Fab ut hakan och låter mer upproriska än på *Is this It*, men fortfarande med samma nonchalanta inställning, som ett gäng tonåringar på gränsen till vuxenlivet. Eller som en storstad i New York-klass ska låta 2003 – upprorisk men sofistikerad. Det är inte ofta man får chansen att utnämna en skiva till “bäst i år” men jag är beredd att göra det nu.

Andreas Eriksson

SUEDE

“Singles”

PRIMAL SCREAM “Dirty Hits”

Sony

Dina tonårshjältar är runt fyrtio och släpper samlingssskivor. Tio vuxenpoäng. Dina tonårshjältar är gästartister i *Fame Factory*. Tjugo till.

Brett Anderssons ambitioner med Suede blir allt mer svårtolkade. Medan fjolårets *Positivity*

var en oblyg hyllning till The Corrs är han på nya *Love the Way You Love* totalt nere med JC-rocken (tänk “seven days a week, every minute of the day, whoa-ho!” med smurfrost). Om den här singelsamlingen varit i kronologisk ordning skulle den i runt 40 minuter varit alldeles utmärkt – det tog trots allt tolv singlar innan Suede gjorde en dålig (*Lazy*). Nu ligger istället nittiotalsklassiker som *Animal Nitrate* och *So Young* sida vid sida med rätt elaka Suede-parodier, gjorda av dem själva – helt utan ironi.

Det känns numera självklart att Brett och kompani blir bokade till talangfabriken i Skaras månadsfinal. Däremot får Primal Scream vänta ett tag till på samtal från Bert. De har fortfarande lite för mycket värdighet kvar. *Dirty Hits* övervärderar (förstås) senaste två skivorna och exkluderar både *Star* och *Don’t Fight it, Feel it*, men är ändå en fullt acceptabel sammanfattning av ett av de senaste femton årens bästa brittiska band. Och i nya versionen är Kate Moss-duetten *Some Velvet Morning* plötsligt riktigt bra.

Thomas Nilson

T.R.

“Plattan” Saarvi

T.R. är en av få svenska rappare som man lyssnar på och undrar vad hans mamma tycker när hon hör texterna. Han rappar varje rad om droger, våld och kvinnofientlighet som om han verkligen menar det och det är aldrig så överdrivet att man tror att han ljugar. T.R. kan vara rolig också som i introet *Hooka maj* när han slår fast att han är “het som en spis” och “fet som en gris”. T.R. är grym när han kör “texter enligt livet” och “flow enligt schemat” men det funkar inte riktigt när han kör samhällskritik och en del rim blir för avancerade för hans hårda röst och kantiga flyt. Musiken är lågbudget men ofta charmig fast refrängerna är svaga även för att vara svensk hiphop. Större delen av *Plattan* är proddad av mindre kända Secret Age och VVT men det finns också beats av DJ Salla, Marcus Saxell och El Sheriffo.

Annars är det kul med slang från Skåne istället för Stockholm, jag har lärt mig massa coola ord tack vare *Plattan*. Till exempel står det en varning på baksidan: “Om du kopierar denna skivan kommer vi att hitta dig och kura dig.” Saarvi!

Daniel Severinsson

TURBULENCE

“The Truth” RAS/Border

Nu är det dags för det stora genombrottet. För Turbulence, aka Sheldon Campbell, har gjort ännu ett kompetent, omväxlande och roligt album. Vare sig han sjunger, tostar eller snackar har han en smittande energi som sätter fart på låtarna. Och som vanligt blandar han stilar som få. Det inledande titelspåret innehåller nyahbingitrummor medan *Saturate Yourself in My Arms* och *On My Nerve* är lovers rock av bästa märke. Dancehall blir det i *Fire Burn* samtidigt som *Been Good to Me* drar åt r’n’b.

Så där håller det på. Men resultatet blir aldrig spretigt utan istället svängig och underhållande reggae som spelas av toppmusiker som Donald Dennis, Sly Dunbar och Earl “Chinna” Smith. Producenter gör för övrigt Phillip “Fatis” Burrell.

Robert Lagerström

THE TWILIGHT SINGERS

“Blackberry Belle”

One Little Indian/Virgin

Greg Dulli har inte gjort så mycket väsen av sig på sistone. Han frontade bångstyrt episka, men bara måttligt framgångsrika, combon

Afghan Whigs i många år där musiken var svulstig och externa mörkt dystra, men nu är det dags för nya projektet The Twilight Singers där bland andra Apollonia Kotero och Mark Lanegan delar micken med Greg. Och han målar fortfarande med stora penslar, och färgerna är fortfarande dova. Och resultatet är ännu en gång fångslande.

Greg Dulli lyckas nämligen alltid beröra. Och det beror inte bara på hans enormt suggestiva röst. Nej, han snärjer alltid ihop sina svårtydda texter med en dröjande rockpuls till en helhet som sköljer över lyssnaren likt vandrande dimma. Som i eteriska *Esta Noche*. Eller ångande *Decatur St*. Och avslutande *Number Nines* Pink Floyd-wailande är faktiskt spooky.

Gary Andersson

THE WAYFARING STRANGERS

“This Train”

Rounder/Playground

Med ett namn som The Wayfaring Strangers lär frågan om genre knappast ligga på tiotusenknorrnivån. Vän av ordning fastställer genast att det måste ju vara bluegrass och ja, jo, till större delen. Men som frilansjournalisten David Royko skriver i konvolutet: “Some who require their music to be nicely and neatly sorted like a perfectly organized sock drawer might question the Strangers’ sanity”.

Och så finns det en bild i konvolutet på ett järnvägsräls som korsas av en skenande elefant-hjord. Så dramatisk behöver man inte bli, även om det som de åtta musikanterna – varav tre vokaler – kokar samman bara tar avstamp ur konventionell bluegrass. Sedan kryddar man med jazzinfluenser såväl som österländsk och europeisk (klezmer) folkmusik. Resultatet är en oväntat sammanhållen enhet som fungerar bra rakt igenom, men som varken rör sig ovan eller under detta betyg.

Enda undantaget är sjätte spåret, *Don’t this Road Look Rough and Rocky*. Kanske är det fysiskt omöjligt, men under dess dryga fem minuters varande avstannar såväl andnings- som hjärtverksamhet hos undertecknad i ren rädsla för att minsta ljud skall komma i vägen.

Det är andra gången i mitt liv jag är kliniskt död i cirka fem minuter. Förra gången var det Cowboy Junkies med *Misguided Angel*. Det borde säga en hel del.

Kristofer Ahlström

WILLIAM ELLIOTT WHITMORE

“Hymns For The Hopeless” Southern/Border

Det här kan vara den ohippaste skivan som kommit under 2003. Skillingtryck eller mördarballader är väl inte det hetaste just nu? Det är därför *Hymns for the Hopeless* är viktigt.

Orsaken är att Whitmore sjunger med ett djup i rösten som skrämmer barn, får fyllon att nyktra till och den utsatte att se ljuset. Hans texter handlar om misär, död och pina. Whitmore sjunger om hur hans älskade ligger begravd i en kista gjord av gran. Eller om att blommorna från din begravning börjar vissna, men att endast Gud vet hur det kommer att sluta. Tonen är religiös, nästan som gospel, utan backning av en stor kör. Det akustiska kompet är sparsmakat med tonvikten på gitarr, handklapp, fotstamp, banjo och Whitmores röst.

Ätta låtar med William E. Whitmore är som en bikt. Du är en vackrare person redo att möta livets alla vedermödor. Vackert, stämningsfullt och ödesmättat.

Per Lundberg GB

PLATTORNA SOM INTE FICK PLATS

BITTAR DU FÅ VIDNINGSBREV

groove cd 3

Det finns inte längre något som heter demo. Bland dessa 18 låtar är det många som ges ut via skivbolag, men även några som söker sig ut på egen hand. Detta innehåller Groove CD #3. Gå in på www.groove.se och bli prenumerant, då får du dessutom nio nummer av tidningen hem i brevlådan. Inte så illa, va?

OMSKALET KAN
DU SJUKA UT
FRÅN HEMSIDAN

1 Outkast

Hey Ya!

Blanda jazz, blues, soul, rock och världsmusik med hiphop. Då närmar man sig vad Big Boi och André håller på med. Kanske. Nyligen gav duon ut sin sjätte skiva *Speakerboxxx/The Love Below* där de gjorde varsin skiva (splittring på gång?). Funkiga singeln *Hey Ya!* är Andrés låt och ingen har väl missat den stilrena och färgrika videon. Svängigaste låten i radio och TV i höst!
www.outkast.com

2 Moonbabies

Sun A.M.

Vilket bra drag det är i denna låt, en riktig nynnamed-låt! Refrängen som fastnar lätt påminner om HIM. Bandet föddes i Malmö 1996 när Ola Frick och Carina Johansson började skriva och spela låtar. Senare tillkom även Markus Weitner på bas/gitarr och Tomas Erlandsson på trummor. Nu är Moonbabies aktuella med skivan *The Orange Billboard* och en lång USA- och Europaturné väntar.
www.moonbabies.nu

3 Daniel Gamba

Stay Here

Daniel Gamba är 26 år och uppvuxen i Västerås, men flyttade senare till Piteå där låtskrivandet verkligen kom igång. Skivan är gjord hemma hos kompisen David Ljunggren som då bodde i ett studentrum där mikrofonen hängdes upp i en krok i taket. Låtarna är sorgliga små historier, endast ackompanjerade av akustisk gitarr och munspel.
gambasongs@hotmail.com

4 The April Tears

A Little Baby's Coming

Bandet bildades 1990 av Anders Jismark i Tranås. I april - såklart! 1993 släppte de EP:n *Cellar Bird*. Första albumet *Strange Paradise* kom 1995. Nu på *A Little Baby's Coming* finns rymd och starka melodier i en hård ljudbild där Sara Gunnarssons väna stämma är motpolen.
www.theapriltears.tk

5 Los Fancy Free

Voltage is OK!

Ett punkigt electropopband från Mexico City. Frontmannen Martin Thulin bodde i Sverige under sin uppväxt, men flyttade tillbaka till Mexico efter gymnasiet. Debutalbumet heter *Menorita Rock* som kombinerar kall electropop med en ren, mexikansk "kick ass"-attityd. Henry Moore Selder som regisserat videor till Garbage och The Hives har gjort videon till *Voltage is OK!*.
www.losfancyfree.com

6 Give Up The Ghost

Love American

Bandets nya album *We're Down Till We're Underground* släpptes i USA i början av oktober och ligger på 48:e plats på Billboardlistan. Denna platta tar hardcore och metal till sjunde himlen. En pressröst tolkade bandet: "Hardcore, hate and a hell of a pain, a massive explosion between old and new school".
www.burningheart.com

7 Mary Celeste

On Fire

En riktigt bra poplåt med klockren refräng, där sångerskan Ylva har en väldigt snärjande röst. 2002 spelade de på Hultsfredsfestivalens promotionturné och blev ett av de mest framgångsrika demobanden från Linköping, vilket ledde till signering med Dead Frog Records. Skivan *Bird in Captivity* kom ut i april.
www.go.to/maryceleste

8 Moksha

El Gato de El Paso

Är en av Sveriges absolut bästa unga jazzgrupper. Moksha spelar stenhård, fräsch och röjig jazz utan nåd med trumpet, tenor, bas och trummor. Detta är gruppens debut-CD, men samtliga har gett ut flera skivor i egna namn och medverkat på skivor med bland andra Anders Widmark, Christian Falk, Nils Landgren och Per Henrik Wallin.
www.moserobie.com

9 Kid Down

We'll Make it Away

Genren är posthardcore/pop/metal/rock. De är fyra killar från Åmål som tidigare gick under namnet Endor(h). Denna låt är med på deras första demo som gjordes i en upplaga på 500 ex. Eric Höjdén och David Bergström var med från början, senare tillkom Kristoffer Ljung och Jens Anundsson. *We'll Make it Away* är en låt med stora gitarrer och växlande tempo som med rätt video skulle kunna bli ZTV-favorit.
www.kiddown.tk

10 The Legends

There and Back Again

Det har gått väldigt fort för detta handklappande niomannaband som bildades i januari 2003. Veckan efter bokades en spelning som förband till The Radio Dept. Sedan dess har de spelat mycket i Stockholmstrakten, men även en del utanför landet. Samtidigt har de färdigställt debutalbumet *Up Against The Legends* som precis släppts. *There and Back Again* är en mjuk och varm poplåt, perfekt framför öppna brasan.
www.labrador.se

11 Östermalm

Beräknad ny tid

Nya singeln från lysande sommardebuten *Aldrig mer teater* med refräng innehållande trumpet och piano känns helt rätt. Texterna är enkla och handlar om livet, funderingar, kompisar och kärleksförvecklingar. Pop och punk gjort med mycket energi. Det svänger!
www.ostermalm.st

12 Fannypack

Cameltoe

Består av två killar och tre unga tjejer från Brooklyn, New York. Musiken är en blandning av hiphop, old school electro och klubbmusik. Tjejerna rappar snyggt och grällt över skönt plastiga beats. Musik som inte skäms för sig är alltid välkommen.
www.fannypack.net

4

1

15

10

13 Shadowbuilder

Bone Ritual

Bandet bildades sommaren 2001 under namnet Redemption, men döptes senare om till Shadowbuilder som de tog från en skräckfilm. Och musiken låter ond och skräckinjagande. Deras nya sluggerartade benknäcker-EP heter *Bone Ritual*. Den slår man inte på fingrarna i första taget.
www.shadowbuilder.com

14 Snook

Såpbubblar

Duon Kihlen och Danne från Stockholm har under det senaste halvåret skaffat sig en massa nya fans. Och fler lär de bli nu när första rappa singeln *Såpbubblar* landat. Den är en sötsur historia med sambadoftande sväng och grymma skillz. Man blir verkligen glad av att lyssna på den. De är beredda att spränga alla gränser vad gäller hiphop. "Vi är Sveriges argaste dansband" säger Danne.
www.snook.tk

15 Fraction of My Former Self

Fraction of My Former Self

Denna låt får mig att tänka på John Lydon när han på åttiotalet sjunger "This is not a love song" med bandet P.I.L. FOMFS har en idé om att producera en låt vid varje sammankomst, numera med programmerad bas, trummor och synt. Voilå! The birth of electropunk deluxe!
www.fomfs.com

16 Laakso

Aussie Girl

En liten söt sång. Den 10 april 2001 bildades Laakso som består av Markus Krunegård sång och gitarr; David Nygård trombon, trumpet, dragspel; Mikael Fritz bas samt Lars Skoglund trummor. Debutskivan *I Miss You. I'm Pregnant* är inspelad i Skåne. Under hösten har man kunnat se Laakso i SVT:s *Musikbyrå* och de har gjort många spelningar, bland annat på Emmabodafestivalen.
www.adrianrecordings.com

17 Plastikman

Ping Pong

Richie Hawtin har gett ut minst sju album, nya plattan heter *Closer* och innehåller många personliga låtar, man kommer närmre honom helt enkelt. *Ping Pong* är en suggestiv minimalistisk skapelse som sakta men säkert drar in lyssnaren i Plastikmans mörka universum.
www.plastikman.com

18 The Wonderful Adventure Flight

Things are Taking Wicked Turns

TWAF försöker göra världen bättre genom att göra och distribuera låtar, därför erbjuder de även gratis nedladdningar från hemsidan. Texterna är på engelska och handlar om kasten mellan ensamhet och hopp i ett samhälle på väg utför. Musiken är sextio- och sjuttitotalinspiread med instrument som orgel, valthorn, cello och fiol. Och sången är gudomligt sprucken.
www.getup.se

2ND GEN "Flicknives" Quatermass/VME

Det börjar bra, med mörk illbient korsat med melankolisk fjärran östern-känsla i *Evex*. 2nd Gen, andra generationens invandrarare Wajid Yaseen, har ett förflutet i Fun-damental och något svensk punkband med träsiga instrument. Albumet *Flicknives* känns mer genomarbetad och är betydligt snyggare än debuten *Irony Is* på Novamute. 2nd Gen fyller albumet med tryckande mörka syntetiska basgångar, det är som om man befinner sig de odjursinfekterade korridorerna på skeppet Nostromo i filmen *Alien*. Något är definitivt ute för att skada dig.

Med lika delar influenser från industri-synt, hiphop och techno är *Flicknives* också en skiva det svänger om. Men det blir lite mycket kliché-aktiga låtstrukturer för att jag skall bli riktigt imponerad. Och hur kommer det sig att Mau, som gästar på *Sliding into Stereotypes*, bara blir tråkigare och tråkigare för varje gästspel? Å andra sidan, härligt kraftfulla brutal-techno-låten *Some Dirt You Just Can't Wash Away* eller klaustrofobiska *Hex* förlåter mycket. Det är också intressant att se att det går att uttrycka politiska åsikter i musik utan att hemfalla åt tröttsamma verbala skrik-fester.

Henrik Strömberg

2PAC "Nu-Mixx Klazics" Death Row/Playground

Efter att hiphopmogulen/gangstern Suge Knight i mitten av nittio-talet, i utbyte mot Tupacs signatur på ett skivkontrakt för Death Row, fixade ut rapparen ur fängelset hann Tupac bara släppa dubbel-CD:n *All Eyez on Me*. Postumt har dock en hel del plattor släppts, bland annat nu denna såsiga remixplatta med låtar som Suge har rättigheterna till. Och självklart handlar det bara om pengar. Att Tupac var en extraordinär artist står dock fortfarande klart. Det kan ingen platta som denna ändra på. Men den ger inte en fördjupad bild av Tupac.

Gary Andersson

ALABAMA 3 "Last Train to Nashville Vol 2" Pinnacle/Border

De kommer från Brixton, men talar med släpig sydstatsdialekt och har grävt ner sig i en alldeles egen, magnifik liten genre kallad "chemical country". Och så sventas de under oket av att reduceras till en tevejingel. I Alabama 3:s fall heter bojan *The Sopranos*, där deras *Woke up this Morning* fick agera signaturmelodi.

Jag kan i och för sig tänka mig värre sitsar:

Som att vara känt som Vodafone-bandet (Dandy Warhols) eller Den Dår Stora Babyn-bandet (Röyksopp).

I alla fall.

Nya skivan *Last Train to Nashville Vol 2* är egentligen inte alls särskilt ny – dessutom har det mig veterligen inte dykt upp någon *Vol 1* ännu – utan snarare handlar det om rent akustiska versioner av deras tidigare sånger.

Vilket fungerar sådär.

Halva poängen med Alabama 3 – för övrigt heter de bara Alabama 3 i Europa, eftersom man i USA stämades av Jeff Cook och killarna i Nashvillecountrybandet Alabama och tvingades byta namn till A3 – är ju deras hembrända mix av gitarrer och beats.

Rent akustiskt blir det alltså bara hälften så roligt. Ungefär som om man skulle strippa bort de elektroniska inslagen hos Death in Vegas. Eller Chemical Brothers.

Och vem skulle vilja höra en akustisk version av, till exempel, *Hey Boy, Hey Girl?* Då så.

Kristofer Ahlström

THE AMERICAN ANALOG SET "Promise of Love"

We Love You/Virgin

Första låten *Continuous Hit Music* inleds med ett över tre minuter långt instrumentalt stycke monotont lo-fi. Sången kommer inte in förrän precis i slutet av låten. En del tycker nog att det är vackert men för mig är det bara ytterst irriterande. Jag förstår mig inte riktigt på band som till varje pris försöker göra musiken svår att ta till sig. Det är för lite sång, för otydliga melodier och alldeles för mycket monotont harvande. Av åtta spår är bara två stycken under fyra minuter långa. Det är musik som får mig att känna mig utanför, som om det är något jag inte förstår eller klarar av att ta till mig. *Come Home Baby Julie, Come Home* är visserligen innerlig och stundtals riktigt vacker men även den blir tråkig i längden. Det här är musik gjord för utvalda. De utvalda behöver nödvändigtvis inte vara utrustade med ett övernaturligt, sjätte, sinne men ett övermänskligt tålmod underlättar.

Moa Eriksson

AMULET "Danger! Danger!" Sony

Senast jag såg efter var norska Amulet ett hardcoreband. De körde snabb och flåsig old school hardcore och låg på lilla Linköpingsetiketten Bridge. Nu har det blivit 2003, och Amulet ligger på Sony, turnerar med Turbonegro och spelar rock (även om hardcorearvet lyser igenom lite då och då). Förändring och utveckling i all ära, och jag förstår verkligen att Amulet inte vill veva HC i all evighet, men jag tycker att de har svårt att hitta en egen identitet i sin nya rockkostym.

Normmännen är proffsiga och tighta, men om man undantar titelspåret så saknar de catchy låtar. De blir ett andra klassens Turbonegro, fast utan slagkraftiga refräng-er och kittlande image. Ibland låter Amulet också lite som Shelter låt när de blev mer rockiga. Fast sämre.

Daniel Axelsson

ATTENTAT "Lever" Rykman/Showtime

Svensk punk fyller 25 år, och Göteborgs mesta och bästa punkband firar med både återföreningsspelningar och liveplatta.

Ljudet är bra och framträdandet proffsigt, och självklart finns alla skräla-med-klassiker som *Operahuset*, *Manskompex* och *Ge fan i mej* inkluderade. Ändå känns det lite fel att plattan nästan helt baseras på en liveupptagning från 1998 då Attentat senast återvände till scenen för att uppmärksamma att det var tjugo år sedan man bildade bandet. Det märks faktiskt att den för punken så viktiga energin och ungdomliga entusiasmen inte riktigt är densamma två decennier efter att det verkligen begav sig.

Lever avslutas dock med två låtar inspelade på Errol's i Göteborg 1979. Här är Attentat varken trygga eller bekväma. Snarare oborstade, uppkäftiga och förbannade på riktigt.

Daniel Axelsson

BEHEMOTH "Conjuration" Regain/Sound Pollution

Pålitliga Regain ger ut black metal på löpande band. Till stallet hör bland annat Marduk och numer också polska Behemoth. Hösten 2004 kommer Behemoths nya album. I väntan på det släpper skivbolaget EP:n *Conjuration*. Fyra livelåtar, två covers, Nine Inch Nails och Venom, samt tidigare outgivna *Conjuration of Sleep Daemons*.

Conjuration riktar sig till de mest hängivna, de som samlar på allt Behemoths grundare Nergal ger ut.

Studiolåten är inte Behemoths bästa och det finns inget direkt överraskande i utförandet av de två coverversionerna. De skräliga livelåtarna är våldsamma *Decade of Therion* och jobbiga *Christians to the Lions*, följt av mästertliga *Antichristian Phenomenon* och *Chant for Eskaton 2000*.

Torbjörn Hallgren

BIG NOYD "Only the Strong" Landspeed/Playground

Efter sju års tystnad är hiphopkillarna i Big Noyd tillbaka. Och denna gång gästar inte bara Mobb Deep utan också stora namn som Havoc. Det är med hårda "gangsta"-slagord som Big Noyd levererar aggressiv åttiotalinspirerad hiphop i *Only the Strong*. Till skillnad från 2000-talets hiphoplegender viker de från den stora beats-vågen (förutom i *We Gangsta*) och satsar stenhårt på ren rap. *All 4 Luv of the Dough* där Prodigy är inne och petar och *Invincible* är de två låtar som rockar fetast. De är riktigt sköna hiphopspår, helt enkelt. Annars består Big Noyds nya av ganska vanlig soft hiphop. Men efter så lång tid väntade jag mig mer än bara det. Mer variation, killar, annars tröttnar vi snabbt.

Elin Liljero

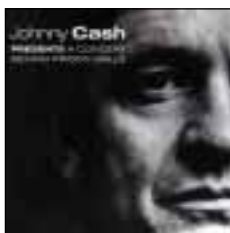
KEVIN BLECHDOM "Bitches without Britches" Chicks on Speed/Border

Kevin Blechdom heter egentligen Kristin Erickson och smälter glatt in bland både de så hippa knastervästarkustarna, som hos Berlins mest färgglada och sexfixerade electropopare. Hon ska tydligen haft ett förhållande med Kid 606 och var med på Dat Politics skiva förra året. Givetvis är *Bitches without Britches* späckad med tusch-pennsteckningar och musiken är lika kolla-gelikkade som förvirrad och proppad med skruvad humor. Det mesta av materialet ska tydligen vara släppt på andra mindre bolag, men genom sina hippa vänner i Chicks on Speed lär säkert *Bitches without Britches* hitta sina fans även bland konsthögskolorna i Sverige. För det är verkligen fråga om konsthögskolemusik. Inte alls knuten till en annan värld än de som bläddrar i glansiga magasin och har stenkoll på allt de vill ha koll på och som egentligen säkert är jätte-blyga och rädda, instängda i sina ateljéer. Det är synd på ett sätt att det blivit så här, att så mycket humor och kul musik isoleras in i ett fack så tråkigt som detta. För Kevin Blechdom gör bitvis hysteriskt rolig musik även med en viss politisk udd även om den är luddig. Fast egentligen tycker jag att det känns mest sextiotal-Zappa. Progressiv-musiken har för länge sedan rakat av sig skäggen och har numera bröst och laptops.

Fredrik Eriksson

BLOODY HOLLIES "Fire at Will" Sympathy For The Record Industry/Border

De ser ut som kontorsanställda i The Hives-kläder, men under den polerade ytan döljer sig en annan sida. Wesley Doyle, Mike Argento och Phill Freedenburg besitter en ilska större än många andra och miljön runt omkring bandet hade en stor betydelse. Trion bildades i Buffalo i slutet av nittio-talet som en reaktion mot den rådande scenen i staden. "... the Buffalo scene had a virtual non-existence of rock'n'roll, and an over-abundance of emotional poser bands" som sångaren och gitarristen Wesley beskriver det. På *Evil at Will* går det en röd tråd från femtiotalets rockabilly genom bluesen till punken och dagens garage-scen. Med låtar som *Downtown Revolver*, *Blood Pressure*, *Emergency Shutdown* och *Tired of this Shit* visar Bloody Hollies att de menar allvar. Elva låtar i uppskruvat tempo som plöjer en bred fåra i skivspelaren där

attityden räddar helheten när låtkvaliteten stundtals inte håller måttet.

Andreas Eriksson

THE BRIAN JONESTOWN MASSACRE "And this is Our Music..." Teepee/Border

När man hör att The Brian Jonestown Massacre bildades runt Haight- Ashbury distriktet i San Fransisco och att de tog gruppnamnet eftersom Brian Jones var en av de första som sammanförde den österländska musiken med rock'n'rollen blir man nyfiken, men tveksam. Men allt blir precis som hoppats. Hur bra som helst!

Hjärtat i gruppen är låtskrivaren, sångaren, gitarristen och producenten Anton Newcombe. Nitton låtar, alla med mer eller mindre sinnesutvidgande effekt. Newcombe tänjer på gränserna men allt är stöpt i en popform som det lyser sextiotial om, samtidigt som det finns tydliga nittiotals-Manchester-indie-inslag. Vissa låtar som *You Look Great When I Am* eller *Here it Comes* är oklanderligt groovy. Men det finns också låtar där stråkar och blås känns självklara som i den vackra *Some Things Go Without*.

Förmodligen kommer många att avfärda The Brian Jonestown Massacre som mindre seriösa eller ett plojband, dels för gruppnamnet och dels för låttitlar som *Fucked Up*, *Prozac vs Heroin*, *The Pregnancy Test*, men gör inte det. Den här plattan har något speciellt och är en av de mest trovärdiga jag hört på länge, främst i det att den följer den psykedeliska traditionen.

Jonas Elgemark

JOHNNY CASH "Johnny Cash Presents a Concert Behind Prison Walls" Eagle/Playground

Det här är ingen regelrätt skiva med Johnny Cash. Den gamle kampen är med på sju av plattans 16 spår som spelades in i fängelset Tennessee State Penitentiary i Nashville 1976 tillsammans med artister som Linda Ronstadt, Roy Clark och Foster Brooks. En helt okej inspelning med bra ljud som i många år varit svår att få tag på men som inte på något vis går upp mot en Cash i toppform. Här gör han mest vad som förväntas av honom. Den ultimata fängelseinspelningen är förstås *Johnny Cash at San Quentin* som gjordes 1969 inför ett vilt och sanslöst gäng interner som höll i gång så att jublet inte visste några gränser. Då fick kåk-hatlåten *San Quentin* köras två gånger i rad och Cash satte den definitiva versionen av *A Boy Named Sue*.

Robert Lagerström

CENTRO-MATIC "Love You Just the Same" Misra/Border

Under rubriken ointressant amerikansk rock hittar man Centro-Matic från Texas. De jämförs med Sebadoh, Archers of Loaf och Guided By Voices men jag lyssnar och lyssnar och hittar inga likheter. Centro-Matic har inget utpräglat sound. De är långt ifrån lo-fi-genren dit tidigare nämnda band brukar inskuffas. De känns inte det minsta svåra. De har inga bra melodier. De är bara tråkiga. Will Johnson och hans mannar skulle passa som pausmusik i fjant-talkshows som Jerry Springer. Centro-Matic har ingen själ.

Annica Henriksson

CHARIZMA "Life in 3D" Talking Music

På bilderna i konvolutet ser Charizma ut som fem nyexaminerade Fame Factory-män. Det är så de låter också – synnerligen intetsägande radiopop. Men på en fansite läser jag att de faktiskt existerat sedan början på åttiotalet, då som kristet hårdrocksband. "Genom åren har över 1600 människor blivit frälsta på deras konserter"

hävdas det. Vilket ju i så fall onekligen är imponerande. I början på nittioalet ska de dessutom varit jättestora i Estland.

Och tanken på att de skulle finnas tusentals metal-frälsta ester i hockeyfrilla som är helt förtvivlade över Charizmas nya musikaliska inriktning är i alla fall lite rolig.

Thomas Nilson

EAGLE-EYE CHERRY "Subrosa" RCA/BMG

"Nothing bitchy will ever leave my lips", ja så börjar Eagle-Eye Cherry sin nya platta – men vem hade egentligen trott att denna hellyllekill ska göra en Jekyll-&-Hyde? Han fortsätter istället (självklart) att ta sin mysypisiga cykelhjälsrockmusik ett varv till.

Subrosa är sålunda en helt ofarlig och intetsägande platta att poppa in i CD-spelaren när man inte vill alienera någon i rummet. För ingen kan ju bli upprörd eller störd, man kan ju egentligen inte ogilla Eagle-Eye. Å andra sidan finns det inget här som gör en intresserad heller.

Gary Andersson

PHIL COLLINS "Brother Bear" WEA/Warner

South Parks skapare Trey Parker och Matt Stone har aldrig kommit över att Phil Collins Tarzan-ledmotiv *You'll Be in My Heart* vann en Oscar istället för deras *Blame Canada*. "Det finns inget mer plågsamt i världen, att förlora mot Phil Collins suger" klagade Stone. Collins fick sedan medverka i ett avsnitt av South Park där han har med sin Oscarsstatyett vart han än går – för att i slutet få den uppkörd i röven.

Frågan är hur provocerade Matt och Trey kommer att bli av att mannen nu givit sig på att tonsätta ytterliggare några animerade Disney-figurer. Och kommer Phil få ytterliggare en Oscar? Fortsättning följer.

Thomas Nilson

COOLER KIDS "Punk Debutante" SKG/Universal

Gillar man Kylie Minogue och Britney Spears så ska man nog kolla upp Cooler Kids. Duon består av Kaz Gamble och Sisley Treasure som träffades efter att ha lärt känna varandra på nätet. Om det stämmer. Jag vet inte om Kaz och Sisley är på riktigt ens. Allt känns jätteplastigt. Musiken är upptempo-disco blandat med house-pop. Det är inte helt värdefullt, men det har ingen själ. Helt perfekt för att snurra ett par veckor på singeltoppen alltså.

Mats Almegård

ALICE COOPER "The Eyes of Alice Cooper" Spitfire Records

Alice Coopers ärliga texter dryper av ironi och krassa konstateranden om ålderdom och kärlek. Hans liv som rockstjärna 2003 verkar ganska visset.

Likadant är det med musiken. Vad som först verkar vara fräsch och trallvänligt blir snabbt osaltat och slätstruket. Alice kör med kända knep, vers, refräng och stick, och efter fem lyssningar kan du plattan. Inget sticker ut, inget överraskar.

The Eyes of Alice Cooper förvandlar artister till vilket vanligt kneg som helst. Stämpla in, sjunga *What Do You Want from Me*, stämpla ut. Stämpla in, sjunga *Bye, Bye Baby*, stämpla ut.

Torbjörn Hallgren

SHERYL CROW "The Very Best Of" A&M/Universal

Om Sheryl Crow fortfarande är en smula underskattad är det i så fall hennes eget fel. Samarbeten med Kid Rock och The Corrs och irriterande saker som *All I*

Wanna Do är givetvis emot alla regelböcker för god smak. Större delen av materialet på den här samlingen är däremot alldeles utmärkt mainstream-countryrock. Förtju-sande vackra *Strong Enough* är något av en modern evergreen.

Thomas Nilson

DA SKYWALKERS "End of a Chapter... Start of a New" Red Angel Records

Det rör på sig i underjorden. Strängnäs-punkarna i Da Skywalkers har sedan skivdebuten 1998 släppt hela sju plattor (minicd:s och vinyl singlar inräknade) och gjort över 70 spelningar i England. En imponerande meritlista för ett så pass okänt band.

Imponerar gör även bandets senaste utgåva *End of a Chapter... Start of a New*. Da Skywalkers svängiga och skråla-mvännliga streetpunk sitter som en smäck. För att undvika den fälla av tjatighet som sådan här punk ofta hamnar i, kryddar Da Skywalkers med såväl orgel och blås som akustiska partier och rena hardcoredängor. De har också den goda smaken att hylla sin hemstads gamla punkkungar Strebers genom att slänga med en tolkning av deras *Dan efter bomben*. Party, party.

Daniel Axelsson

THE DIPLOMATS OF SOLID SOUND "Let's Cool One" Estreus/Border

Om det någonsin skulle ges ut en instruktionsvideo till Hur Man Förbättrar Sitt Hallickkrull eller Hur Man Förbättrar Sina Shaft-imitationer, så skulle *Let's Cool One* vara ett utmärkt soundtrack.

The Diplomats of Solid Sound är reserterna av The Bent Scepters, men tänk inte Weezer, utan här pratar vi Memphis och New Orleans, Booker T & The MG's och The Meters och det leks lite med Sly and the Family Stone också i en version på *You Can Make it If You Try*.

Vi pratar saxofoner, tamburiner, koskällor, handklapp och en B3 som går rakt på skrevet, och tillsammans lyckas man skapa ett instrumentalt sväng som förvandlar vilken regnvåt Stockholmsgata som helst till en soldränk, dammig Memphis-dito.

Stora, svarta solglasögon i plast, kar-mosinfärgade bellbottoms och krässkjortor kommer på köpet.

Kristofer Ahlström

THE DIRTBOMBS "Dangerous Magical Noise" In The Red/Border

Med en uppsättning bestående av två trummisar och två basister kan det inte misslyckas. Och visst är det en annan tyngd på *Dangerous Magical Noise*. Men det finns även element som lättar upp. Sångaren, och tillika gitarristen, Mick Collins föller helheten med en mörk och djuprotad soulstämning som främst märks i låtarna *Sun is Shining* och *Earthquake Heart*. En sexig röst som inte är helt olik Danko Jones. I *Eartquake Heart* svänger det som jag kan tänka mig att det gjorde på en souklub i söderns femtiotal om rocken hade varit gäst. Resten handlar om sveltig punkblues-rock som pumpar med ett stort hjärta. Låtarna är korta och intensiva, den längsta *F.I.D.O.* kämpar sig i närheten av fem minuter, men bra rockmusik behöver inte lång tid på sig för att sätta sig.

Andreas Eriksson

DIVERSE ARTISTER "20 Years Too Soon – A Tribute to the Nomads"

Wild Kingdom/Sound Pollution
The Nomads betydelse för den svenska garagescenen är odiskutabel. I över tjugo år har de format och indirekt fört dagens inhemska rockband i en viss riktning. Därför är det inte konstigt att dessa band sam-lar sig för att hylla sin inspirationskälla.

Och de gör det på ett utmärkt sätt. Jag brukar inte gilla tributeskivor där nyare förmågor misshandlar originalet, men på *20 Years Too Soon* lyckas det fullt ut. The Hellcopters gör en ännu råare version av den i originalform redan råa *Pack of Lies* och Nitwitz slår nästan The Nomads i *Top Alcohol* där sångaren verkar ha fått sin beskärda del av just den varan och samma sak gäller för Yucca Spiders i *Surfin' in the Bars*. Men de som sticker ut mest är såklart bob hund i sin väldigt egensinniga tolkning av *Five Years Ahead of My Time*. När Thomas Öberg skriker orden i refräng- en på *Min lön kommer fem år för sent* är det av ren kärlek till originalet.

Andreas Eriksson

DIVERSE ARTISTER "City of God Remixed"

Crippled Dick Hot Wax/Border

Den omtalade brasilianska filmen *City of God* har försetts med ett intressant soundtrack. Fast frågan är om man kan definiera det som soundtrack, eftersom det inte är så här det låter i filmen. Som titeln antyder beror det på att musiken remixats. En rad av Brasiliens mest namnkunniga electronica/loungeproducenter och DJ:s bidrar med omarbetningar. Och det låter bra! Hela skivan rakt igenom håller förvisso inte, men ett spår här och där som inte funkade? Det får man stå ut med. För det mesta av materialet gungar fram som en varm dag på Copacabana. Solig bossa och samba transformeras till elegant drum'n'bass, nujazz och big beats. Tveksamt är väl om det är rätt musik att beskriva fattiga kåkstäder och våldet. Men varför inte?

Mats Almegård

DIVERSE ARTISTER
"International DeeJay Gigolos Seven"
International DeeJay Gigolos/Goldhead
DJ Hell har satt samman denna samling. Hans skivbolag International DeeJay Gigolos låg precis rätt i tiden för den stora electro-trenden vi nu ser slutet på, med Fischerspooners *Emergence* som största hit. Tyvärr är ingen av de 30 låtarna på denna dubbel-CD:n lika bra som den låten. Visst finns det några bra spår på samlingen, men de är i minoritet. Vare sig det är electro åt synt-, techno- eller indie-hållet så lyckas inte någon av låtarna hetsa upp mig nämnvärt. Kanske funkade de bättre på originaltolvorna där de kunde glänsa i ensamt majestätt, men här flyter de mest ihop till en oformlig massa.

Henrik Strömberg

DIVERSE ARTISTER "Lost & Found Volume 1" Lost Highway/Border

När etiketten Lost Highway tar en djupdykning i arkivet blir resultatet hyfsat. Amerikanerna har letat fram 13 svåröverkomliga låtar av typen bonusspår och outgivet material med stora artister som Ryan Adams, Lucinda Williams, Whiskeytown och The Jayhawks. Bright Eyes har till och med spelat in en låt enkom för den här skivan. Men det hela blir inte lika kul som man kan tro. Förvisso finns det inga lågvattenmärken men väl några låtar som inte riktigt håller måttet och passar bäst som – ja, just det – bonusspår till något album.

Robert Lagerström

DIVERSE ARTISTER "Nova Soul 2"

Audiopharm/Border

Samtida soul. Svängig. Snygg. Och perfekt i sitt trendcafé-dis.

Bägge plattor, och alla 25 spår, får mig att sjunka tillbaka i soffan bland ett oräkneligt antal kuddar. Så här skulle livet vara. I vilken dimension kan man framleva sina dagar så här? Dit vill jag ha en enkelbiljett.

Gary Andersson

DIVERSE ARTISTER

"Smala Sussie"

Stockholm Records

Regissören Ulf Malmros har till *Smala Sussie*, sin värmiländska dratta-på-ändan-gangsterhistoria filmad med vidvinkel, letat rätt på en massa fräsch musik som han tyckte skulle höja scenerna de ackompanjerade. Och visst, musiken är framträdande i filmen, vilket jag gillar, men ibland är MTV-känslan faktiskt alltför stark i salongen. Det känns nästan som Malmros bestämt sig för att få plats med så många fräcka låtar som möjligt för att på så sätt höja *Lock, Stock...*-känslan till max. Och Randy, Melody Club och Whyte Seeds funkade självklart extremt bra. Men kanske funkade de ändå bäst på denna samlingsplatta...

Gary Andersson

DIVERSE ARTISTER "Sudd Autumn Collection 03" Sudd

Musik- och litteraturkollektivet Sudd har samlat ihop en höstkollektion där ett antal olika elektroniska musikgenrer får samsas efter bästa förmåga. Albumet är det första i en serie electronicaskivor som i fortsättningen kommer att ges ut varje vår och höst. Tanken är förstads god men jag gäspar redan. Elektronisk musik har blivit på modet och plötsligt ska alla släppa electronicasamlingar.

Några av artisterna som medverkar på *Sudd Autumn Collection 03* är visserligen hyfsat intressanta. Till dem hör industrirockexperimentella Alfaliner och en något mer blipp-bloppig Fujasaki, samt Nim som på ett av sina bidrag toppar electronican med samplad talsvarsröst och akustisk gitarr. Resterande är förvisso inte dåliga men inte heller särskilt upphetsande. Problemet är att det nästan blivit lite inflation inom genren. För att hitta fram till de verkligt intressanta namnen är man därför tvungen att genomläsa alltför många mediokra försök. En stor del av alstren skulle definitivt ha mått bra av en och annan finslipning innan de kastades ut i offentligheten. Andra borde kanske rent av ha fått stanna i byrålådan.

Johanna Paulsson

EINÓMA "Milli Tónverka"

Vertical Form/import

Isländska Einómas syntetiska beats låter lite som tunga steg från något stort monster, ett monster som gått vilse på ett skrotupplag och stöter emot klingande metalldelar titt som tätt. Einómas musik låter också mycket som om de grävt ner sig i samma matematiska musikprogram som Autechre botaniserar i nu för tiden. Det är väldigt utomjordisk musik, med skumma tidssignaturer och komplicerade strukturer. Man kan kanske njuta av den på en väldigt cerebral nivå, men det är väldigt lite på *Milli Tónverka* som träffar en i bröstet. Det blir mest en ljudmatta av det hela, en matta som är kompetent gjord men som man inte nödvändigtvis vill ha på golvet hemma.

Henrik Strömberg

EDSON "Every Day, Every Second" Labrador/Border

Tredje skivan med Edson och mycket ska ha hänt sedan sist. För "vem bryr sig om Edson längre", som min vän indieäven uttryckte det. Edson 2.0 är väl inte heller särskilt upphetsande, småakustisk vispop är absolut inte det jag vill höra just nu. Men visst är det fint att höra stillsamma, smått uddlösa, poplåtar som absolut tassar in i hörselgången. Nej, faktiskt inte. Edson har om möjligt blivit än mer onödiga i all sin välmening att återinföra *Love Story* som obligatorisk filmisk referenspunkt. Och bara tanken på att haussa den mest bedrägliga

sidan av sjuttioalet med musikaliska avstamp hos Cat Stevens och kanske en och annan folkrockare. Förstås går jag på alldeles för hårt i min illvilja. Edson är fullkomligt harmlösa och i sina bästa stunder skramlar det på riktigt trevligt, lite som ett tidigt Violent Femmes, fast det är sällan. Oftast är det säkerhetsbälte på och ofarliga vägar som gruppen färdas på. Sömnigt, mesigt, fattigt och enormt tråkigt. Men, säkert så finns det andra som har vett att uppskatta Edson och som säkert med gått samvete kan bära alla dessa stickade slipovrar med stolthet.

Fredrik Eriksson

LISA EKDAHL "En samling sånger" RCA/BMG

Det är som att lyssna på soundtracket till en Ählenskatalog när Lisa Ekdahl samlar sin patenterat småmysiga vispop. Så osexigt, så tryggt, så *Bingolotto*-svenskt. Förutom fyra nyskrivna låtar innehåller samlingen enbart låtar från hennes tre första skivor och ingenting från senare års jazzinfluerade engelskspråkiga skivor – vilket det förmodligen enbart finns kommersiella orsaker till. Det hade ju varit förvirrande för målgruppen. De som inte gillar musik särskilt mycket och i vanliga fall aldrig skulle få för sig att köpa en skiva.

Thomas Nilsson

ERASURE "Hits"

Mute/Playground

Erasures fans har knappast hoppat upp och ner av glädje över att hela tre ABBA-covers kommit med på *Hits*. Jag tror inte att Vince Clarke gjort det heller. I övrigt är urvalet på den andra samlingskivan som givits ut med Erasure fullt godkänt. Tolv låtar av tjugo var med redan på den förra samlingen *Pop* som kom ut 1992 – men så har ju inte heller de senaste tio åren varit de mest lyckade i deras karriär. Det är singlar från slutet av åttiotalet och början av nittiotalet – *Blue Savannah*, *A Little Respect*, *Breath of Life* – som fortfarande skiner klarast.

Thomas Nilsson

CESARIA EVORA "Voz d'Amor" Lusafrica/BMG

Som en lisa för en stressad storstadssjäl fungerar Cesaria Evoras barfotamusik bättre än det mesta. Man rör sig långsammare och mer intuitivt till hennes lite gråtilda tonläge, verkligheten utanför blir liksom mindre påtaglig. Sålunda är *Voz d'Amor* en given följeslagare i den mörka vinternatten. Det känns som man tänt ett värmeljus trots att lägenheten ligger i mörker. Man hör kärlekens röst genom melodin.

Gary Andersson

FIREBALL MINISTRY "The Second Great Awakening" Nuclear Blast/Sound Pollution

Ingen eld utan rökarock. Eldklotens prästerskap släpper i dagarna sin tredje fullängdare, *The Second Great Awakening*, och har gjort ett bra slit i replokal och studio.

Fireball Ministry spelar laidback hårdrock. Andra låten *King* skulle lika gärna kunna vara en oupptäckt Ozzy Osbourne-dänga, inte bara för att James Rota sjunger i samma stil. Vill du lyssna på plattans fetaste tårbitar är det *Master of None* och fantastiska singelspåret *Flatline*.

Det tråkigaste med *The Second Great Awakening* är att man litat för mycket på melodier och riff. Det hade inte skadat om det enkla arret hade varit lite mer fantasi- fullt ibland, utan att för den delen blanda in Phil Spector och Max Martin. Som det är nu kan deras nakna rock tyvärr bli lite enformig.

Torbjörn Hallgren

JOE FOURNIER**"Whiskey Stars"****Dusty Records**

Det är inte underligt att han har kallats ett Creedence Clearwater Revival för 2000-talet. Joe Fournier kör ruffig rotrock med båda fötterna stadigt placerade i den amerikanska roots- och träskmyllan. Emellanåt spelar han också snärtig country och plockar poäng på ett energiskt och spontant anslag som inte saknar humor eller socialt engagemang. Den som gillade debutalbumet *Raw Sugar Shed* från förra året lär inte bli besviken på uppföljaren. Den är nämligen ännu bättre.

Robert Lagerström

FUNERAL FOR A FRIEND**"Casually Dressed & Deep in Conversation"****Warner**

Funeral For a Friend blandar och ger utan att ta ut svängarna i onödan. *Casually Dressed & Deep In Conversation* tar dig med på en säker åktur genom ett landskap av medryckande amerikansk alternativrock, slammig skatepunk och pop. Men till skillnad från andra band i samma bilkaravan vågar de ända ta in på hårdare och grusigare småvägar med avgrundsvrål farligt nära bildäcken. Och de tackar faktiskt Iron Maiden i konvolutet, även om den musikaliska kopplingen är obefintlig. Men man kan ju göra bra musik för det, även om blandningen ibland blir lite väl intetsägande.

Andreas Eriksson

GARBO**"Revolucination"****Playground****TIM CHRISTENSEN****"Honeyburst"****Capitol**

Två danska skivor damp häromdagen ner i mitt brevinkast. Garbo och Tim Christensen har båda sålt bra i Danmark men knappast gjort något större väsen av sig här över sundet. Med undantag för en och annan hit-låt känns de inte särskilt intressanta.

Garbo består av tre danska killar (varav två av dem har skägg) som spelar mainstream garage/powerpop med fåniga texter. De känns lite som ett band framtagit av en reklambyrå. I *Regrets* påminner de lite om Radiohead (den tid då Radiohead gjorde bra musik med hjärta och smärta och inte bara var ett skällsord i munnen på musikskribenter). Resten är tyvärr bara trädigt och intetsägande.

Tim Christensen har även han skägg och spelar även han någon slags radiovänlig pop/rock. Hans aningen gnälliga röst är både en styrka och en svaghet. Den ger hans röst ett personligt uttryck samtidigt som den i sina stunder kan vara irriterande. Hittan *Right Next to the Right One* är i alla fall ett stycke medryckande pop i Cat Stevens-anda, med en refräng som vem som helst kan sjunga med i. Jag måste säga att jag gillar det även om det inte är det minsta innovativt eller originellt. Men frågar du mig så kommer varken Garbo eller Tim Christensen sälja multum i Sverige.

Moa Eriksson

GIVE UP THE GHOST**"We're Down 'til We're Underground"****Burning Heart/BonnierAmigo**

För ett par år sedan såg jag ett band som hette American Nightmare spela på en fritidsgård i centrala Göteborg. Som gammal avdankad hardcoremänniska hade jag i och för sig snappat upp att amerikanerna var bland det hetaste inom scenen just då, men blev ändå överraskad av den totalt hängivna publikresponsen. Kidsen röjde som om det inte fanns någon morgondag och vrålade med i precis varenda textrad som sångaren Wes Cossar vräkte ur sig. Något liknande hade jag inte sett på en

hardcorespelning sedan mitten av nittio-talet då amerikanska hårdingar som Earth Crisis och Snapcase gjorde svettiga framträdanden runt om i Sverige.

Sedan dess har American Nightmare, efter en tvist med en grupp med samma namn, tvingats döpa om sig till Give Up The Ghost och släpper här sin andra fullängdsp-latta. Och jag förstår varför hardcorefan-sen hetsat upp sig. Bostonbandet är tigt, energiskt och slagkraftigt. De för vidare arvet efter hardcorelegender som Youth of Today, men lyckas också, genom ett knivskarpt ljud och små metallinfluenser, lägga en modern touch till det beprövade konceptet. Många låtar går i ett slags midtempo, och möjligen hade man kunnat önska sig lite fler snabba partier.

Give Up The Ghosts texter går långt utöver hardcoregenrens klichéryk om "unity", "backstabbing" och "brotherhood". Lyriken är smart, mörk och personlig. Att den kan vara lite svårtolkad känns i sammanhanget bara befriande.

Daniel Axelsson

GOREROTTED**"Only Tools and Corpses"****Metal blade/Border**

När ett tecknat omslag uppvisar två korsade motorsågar inlindade i tarmar och omgivna av blod och kroppsdelar krävs ingen högskoleutbildning för att konstatera att orkestern spelar gore/grind av värsta (bästa?) sort. Ordkonst inspirerad efter långvarigt äsande av splatter- och horrorfilmer har aldrig legat mig varmt om hjärtat men i Gorerotteds fall finns en förmildrande omständighet. Humor. Makaber, osmaklig och svart men ändå uppvisar titlar som *Hacked in the Back*, *Dumped in a Sack* och *Can't Fit Her Limbs in the Fridge* en slags skämtlynne. På den musikaliska biten finns inget att klaga. Tigt och omväxlande death/grind med en hoper skräckfilmssamplingar. Om det inte varit för texterna skulle jag varmt rekommendera *Only Tools and Corpses*. Köp hellre valfri Nasum-utgåva och du får ännu kompetentare musik och avsevärt bättre texter.

Roger Bengtsson

GRANDPABOY**"Dead Man Shake"****Fat Possum/BonnierAmigo**

Med *Dead Man Shake* är Replacements-sångaren Paul Westerbergs alter ego Grandpaboy nu tillbaka med nytt material. Den här gången på legendariska bluesetiketten Fat Possum. Westerberg traskar kust till kust bland källarklubbar och truckerfik med gitarren på axeln och letar efter sin crossroad. Resultatet blir varken hackat eller malet för Paul går lite vilse. Men där i sökandet, under resans gång, verkar han ändå haft ganska kul. För Paul Westerberg har läst sin historia väl och ger Hank Williams *I'm So Lonesome I Could Cry*, Leslie Briscusses *What Kind of Fool Am I?* och gamla Beatleslåten *Take Out Some Insurance* en ny kostym som vid första anblicken sitter lite slapp. Tittar man en gång till så ser man att Paul klätt dem tidlöst. Det märks mest i John Prines *Souvenirs*, skivans klart bästa spår. Fast i stort så låter *Dead Man Shake* som vilken dussinplatta som helst gjord av en vit snubbe som vill låta svart. Johnny Winter-gittarrer, men framförallt, låter det 20 Miles och Kenny Brown. *Dead Man Shake* är inte det bästa som kommit från Fat Possum och absolut inte det tråkigaste. Bara en hyfsad platta från en livs levande legend.

Per Lundberg GB

FRANS HARALDSEN**"Saker som ibland och oftast händer"****Nice Valley**

Det kallas poesi, eller kanske självblottning, det som Frans Haraldsen vill syssla med.

Med texttrader som "på ett berg i ett hus bodde en mus och en farmor gjorde honung" och "ibland är jag sur när ingen varit dum" är det svårt att inte vilja veta mer vem den där Frans, eller Frasse som han vill bli kallad, egentligen är. Till de som är öppenhjärtade och som är intresserade av att höra en ung mans funderingar över... ja, allt: skaffa plattan. Det här är något som alltifrån 14-åriga punkrockers till rul-latorkörande pensionärer kommer vilja att ta del av. Kanske i en ytterst liten skara dock.

Att fylla upp några få takter med så mycket ord att det nästan väljer över är för mig inte så musikaliskt njutbart, men det gör inte så mycket. Frans blottar sig själv totalt och det är det som gör att han vinner i mina ögon.

Elin Liljero

HARMFUL**"Sanguine"****Steamhammer/Playground**

Inom musik brukar Tyskland förknippas med hårda toner. I varje fall är det så för mig. Och Harmful har tagit med sig den sidan av sitt musikaliska arv på *Sanguine* och blandat upp med en mix av Alice In Chains och i vissa fall även Pearl Jam om man lyssnar noga. I *Overfed* behöver man dock inte anstränga sig mycket för att höra likheter med de gamla Seattlehjältarna. En mix som ger ett bra betyg i min värld.

Trion från Frankfurt går på kraft, frustration och ilska men springer inte blinda in i väggen utan vågar använda sig av elektroniska och poppiga inslag för att skapa en bredare helhet. Stundtals går det på rutin men då dyker det upp ett oväntat inslag som slår omkull all tvekan.

Andreas Eriksson

LARRY HEARD**"Where Life Begins"****Trackmode**

Chicagosonen Larry Heard, eller Mr Fingers som han brukar kalla sig, har gjort sig känd för sin välproducerade och melodiska housemusik. Och det är även vad man får på nya skivan *Where Life Begins*.

Heards musik är som skira silkestyger som sveper sig runt lyssnaren. Han för en med varsam hand in i de ljuvaste av låtbyggen. Silkestrådarna i musiken känns först skönt avslappnande. Men snart börjar jag längta efter ett motstånd, en smutsig fläck som man kan fokusera på. Något som river till eller biter sig fast. Det kommer inte. Alla låtar fladdrar försiktigt ur högtalarna och det hela är vackert, men alldeles för strömlinjeformat.

Mats Almegård

ISILDURS BANE**"Mind: Vol.4"****Abraxia**

Det mest anmärkningsvärda med den här plattan är att det är sång på några av låtarna. Senast vi fick höra det på ett Isildurs Bane-album var 1983. Men som i 90 procent av fallen när det gäller ny progressiv eller symfonisk rock så är sången väldigt svag. Det här är fjärde delen i deras *Mind*-serie och allt är givetvis väldigt seriöst och genomarbetat. Resultatet är ordentligt pompöst och likheter med Yes är tydliga. Det vill säga att det ofta handlar om ganska smetiga popballader som är dolda under lager av keyboards och få taktyten. Det jag efterlyser är mer musikaliska idéer, mer lekfullhet och den lite mystiska stämningen som man kunde höra tidigt i Halmstadbornas karriär.

Jonas Elgemark

ISRAEL VIBRATION**"Live & Jammin'"****Nocturne/Playground**

Efter flera framgångsrika år lades Israel Vibration ned i början av åttiotalet. Trion

satsade på solomaterial men återbildade gruppen 1987 till många fans glädje. I dag är det bara Cecil Spence och Lascelle Bulgin som utgör stommen i bandet men det låter lika tungt för det.

Det här livealbumet spelades in i Frankrike tidigare i år och bjuder på den tunga roots reggae som blivit Israel Vibrations kännemärke. Och publiken är med på noterna.

Robert Lagerström

JESSE JAMES

"Mission" Golf/Border

Det är hurtigt, käckt och dansant... för punkrockare. Jesse James, en sjuannorkester från London, skriker, använder tokmycket trumpetblås, ställer självklart in en hel del dist på gitarerna och bjuder på riktigt hurtiga moderna Good Charlotteliknande punkdängor. Det svänger, men kanske lite för mycket. Förmodligen kommer Jesse James varken synas eller höras särskilt mycket mer än hos de som mer än något annat längtar efter en svagare Green Day-kopia.

Elin Liljero

MONTELL JORDAN

"Life after Def" Playground

Montell Jordan vill lära män hur en vacker kvinna ska tas om hand. Han vill göra det i form av sköna r'n'b-dängor, försiktiga grooves och sliskiga ballader. Och visst lyckas han! Det gjorde Montell redan 1995 med *This is How We Do it* som sålde i multimiljonbelopp och genom en turné med romantikerna Boys II Men.

I *Life after Def*, som blir album nummer sex på diskografilistan, fortsätter han i samma charmiga Usher-stil (lyssna på *Bottom Line* så förstår ni vad jag menar) och levererar skön soul och r'n'b som helt klart gör en alldeles extra kär. De flesta av spårerna dominerar av Montells långa och lovordande kärleksförklaringar som han sjunger med sin mjuka svarta röst. Och tyvärr finns det därför en risk att han, med sitt medelmåttliga r'n'b-sound, bara blir en applikator som vi som mest kommer att få se en enstaka natt på MTV-amor.

Elin Liljero

KAMERA

"Kamera" MVG/MNW

Känslan av utanförskap är en grundläggande ingrediens i nästan all popmusik. För killarna i Kamera tog sig känslan dock aldrig uttryck i bildandet av dåliga punkband i en replotal på fritidsgården utan i en faiblesse för disko, tjusiga kavajer och drömmar om storsdagsglamour. Estetiska revolutioner är också revolutioner, bara lite bättre klädda. Och Kamera är naturligtvis inte de första i genren – Lustans Lakejer är kanske det mest kända svenska exemplet på fenomenet (som för övrigt inte är isolerat till musikvärlden utan även omfattar en och annan så kallad generationsförfattare).

Kamera gör syntpop i rak nedstigande led från alla som var snygga och gjorde syntpop på åttiotalet. Det låter ungefär som man kan förvänta sig, ibland låter det till och med bättre – första singeln *At Work*, albumets klart bästa låt, är alldeles oemotståndlig och ett manifest mot leda och monotoni. "Don't let boredom bring you down". Det är sympatiskt. Och något att tänka på under resten av skivan som i många stunder tyvärr är rätt trist.

Therese Bohman

KICK THE KANGAROO

"Bits & Pieces" Atenzia

– Hörni grabbar, min pojk kom hem med en skiva med dom därna Foo Fighters. Har ni hört dom?

– Ja, dom som spelas på MTV?

– Exakt. Alltså, det är schyssta grejer. Vad sägs om att vi gör en skiva som låter ungefär så? Och så kan vi blanda i lite Theasmus, för dom lyssnar min dotter på. Dom rockar fett har jag hört.

– Nu får vi bara hoppas på att den inte hamnar hos Mikael Barani på Groove, han är visst en jävel på att säga sån här rip-off-musik.

För sent.

Mikael Barani

KING DIAMOND

"The Puppet Master" Massacre/Sound Pollution

"Where are you going with that knife?". Inte många mer än epikern King Diamond har såna frågor i sina texter. Dansken och hans ständige Sancho Panza Andy La Rocque fortsätter som de alltid gjort. Stereon blir lägerelden, högtalarna blir historiebe-rättaren. Den här gången är skivans tema en historia kring en man som magiskt dras till en ung kvinna under en marionettshow. En dag försvinner kvinnan, och när mannen går ut för att leta efter henne får han plötsligt syn på marionettmästarens hustru. Med en kniv i handen. För att ge mer liv till historiens karaktärer har King lagt till en kvinnoröst.

Det finns dock ett problem med en sådan här skiva. Storyns innehåll kan få för mycket prioritet gentemot formen. Ibland låter det som om King Diamond läser rakt ur en bok. I det här fallet har det visat sig ödesdigert eftersom riffen inte är lika imponerande som på åtto- och början på nittiotalet.

The Puppet Master är ändå bra. Det är underhållning, både i text och melodi. Framförallt är King och Andy bra att jobba med kontraster, vilket håller lyssnaren fastsvetsad mot högtalarna.

Torbjörn Hallgren

CHRISTIAN KJELLVANDER

"Introducing the Past" Startracks/V2

Med sin första soloskiva *Songs from a Two-Room Chapel* har Christian Kjellvander sålt mångdubbelt fler skivor än vad han gjorde med sitt band Loosegoats. Till viss del tror jag att det kan bero på en sådan enkel sak som namnbytet. Ju svenskare desto mer folkkärt, och jag antar att det ligger folk närmare till hands att köpa en skiva med en "Christian Kjellvander" än med ett "Loosegoats". Sedan finns det förstås fler och mer uppenbara anledningar bakom genombrottet. Ett gynnsamt singer/songwriter-klimat till exempel. Eller att Christian Kjellvander har en så varm röst och så gedigen låtskrivartalang att han oundvikligen skulle upptäckas av en större publik förr eller senare.

Nåväl. Christian Kjellvanders dubbel-samling *Introducing the Past* fungerar på två plan. Främst är det förstås, som titeln utlovar, en introduktion till skåningens musikaliska liv innan solodebuten. Här samlas de bästa låtarna (även om jag saknar *Yucca Mountain* och *New Season*!) från Loosegoats två sista, fantastiska album och från Songs of Soil-plattan som Christian gjorde tillsammans med brorsan Gustaf för några år sedan. Även om jag skulle uppmana alla nytilkomna fans att införskaffa samtliga ovanstående skivor, så är *Introducing the Past* såklart ett behändigt alternativ.

Dessutom plockar man givetvis med några exklusiva spår för att göra samlingen, om inte oumbärlig, så åtminstone intressant även för oss som följt Christian Kjellvander under många år. Vi får två helt nya sånger, tre livelåtar inspelade tillsammans med Ebreluskvartetten på Södra Teatern i

Stockholm samt fyra svåråtkomliga Loosegoats-låtar.

Själv gillar Christian Kjellvander inte samlingsskivor, men lät sig ändå övertalas att göra detta bokslut. Nu kan han gå vidare och sätta pennan till ett oskrivet blad. Nya som gamla fans väntar spánt på resultatet.

Daniel Axelsson

CHRIS KNIGHT

"The Jealous Kind" Dualtone/Playground

Hur mycket Chris Knight än rockar till det spelar han ändå country. Han har det i blodet på samma sätt som Buddy Miller och Jason Ringenberg. Knight skriver också han högklassiga låtar, personliga och utlämnande sånger med en skärpa och ett djup som gör att de fungerar som små fyraminutersfilmer över själva livet. Det märktes redan på den starka och självbetitlade albumdebuten för fem år sedan. Och på nya skivan anger han tonen redan i den inledande och ödesmättade titellåten som handlar om en kille som desperat kör hem till sin flickvän för att försöka hindra henne från att träffa en annan. Bara för att bli tagen av polisen. I *Stayin' Up All Night Long* diskuterar en man varför kärleken tog slut, A *Train not Running* beskriver fattigdom medan *Carla Came Home* berättar om en far som skjuter ihjäl sin dotters pojkvän. Chris Knight har återigen spelat in ett riktigt bra album.

Robert Lagerström

KOOP

"Waltz for Koop. Alternative Takes" Compost/Diesel

Grabbarna i Koop gör sitt bästa för att anknyta till jazztraditionen. Sålunda heter denna skiva inte remixes, vilket hade varit en passande etikett för att beskriva innehållet. Alternative takes för tankarna till Miles Davis och andra jazzlegender, vars skivor återutgetts med otaliga alternativa tagningar. En alternativ tagning är material som bara de riktiga entusiasterna intresserar sig för. Och till dessa kan man nog räkna Oscar Simonsson och Magnus Zingmark i Koop. Att jazzens gudfäder är viktiga för Koops musik är ju ett understatement. Men på denna skivan får jazzen stundtals stryka lite på foten. Det har givetvis med den remixansvarige för tillfället att göra. Så bjuder DJ Patife och Carlito på d'n'b-influenser i *Waltz for Koop* respektive *Summer Sun* och Rima siktar också på hårdare dansgolv i *Bright Nights*. Men det blir aldrig intressant. Det känns som om Koop eller skivbolaget bara vill pressa ut lite till ur försäljningssuccén *Waltz for Koop*.

Mats Almegård

KOTTONMOUTH KINGS

"Rollin' Stoned" Suburban Noize/Sound Pollution

Tokroliga rap-o-metal-beach-bums som bråker om att de alltid kommer att röka braj ligger inte högt på min lyssna-på-meden-gång-lista. Trist är bara förnamnet.

Gary Andersson

KYLIE

"Body Language" Capitol

"Greatest Hits 87-97"

BMG

Kylie är plötsligt lika ointressant som hon var för tio år sedan när hon nyss hade dumpat Stock Aitken Waterman – hon gjorde samma stelopererade och straighta thirty-something-klubbmusik då, som hon nu gör på *Body Language*. Det är musik att spela in jättedyra videor till, det är inte något man vill dansa till. Kylie borde dumpa sina producenter, sluta lyssna på Madonnas senaste skivor och göra något annat än det här, vad som helst, för just nu är Sugababes och till och med Sophie Ellis-Bextor betydligt roligare att ägna sin tid åt.

På nyutkomna samlingsskivan *Greatest Hits 87-97* finns de egentliga orsakerna till hennes ikonstatus. Stock Aitken Waterman-singlar som *Wouldn't Change a Thing* och *Better the Devil You Know* innehöll allt som kommersiell tonårspop ska. Lika stora doser sex som naivitet och melodier som inte går att argumentera mot.

Thomas Nilson

THE LEGENDS "Up Against the Legends" Labrador/Border

Alltså, The Legends mangelpop rör mig inte alls så mycket som jag hoppades. Istället för handklapp, slagdängor och härlig fusion av indiefräs och sextiotalspop hör jag en vacker men ack så ofarlig yta. Det är ändå härligt att vältra sig i denna sensommarfläkt, surfa omkring i de bästa av alla melodier, dränka in Beach Boys och flickpop i distorsion – men så mycket mer är det inte. På det hela taget kanske det är synd att det gått så fort för The Legends, kanske de borde väntat ett halvår till innan de släppt skivan, eller så har jag bara blivit för gammal och inte vill påminnas om femton år gamla Creation-band ännu en gång. För jag vill verkligen göra tummen upp, och jeansen också, lugga och göra Dorotea-dans rakt ut i ungdomen, falla in i spontana handklapp, slänga tamburin och hoppas att man är sexton år. Men det läser sig, halv-vägs sätter man liksom popen i halsen och plötsligt får jag små sura uppstötningar av all denna spelade oskyldighet, all denna naiva glädje till något så abstrakt som pop-musik. Eller soul eller twee eller indie. Fast allt finns där, i nästan varenda låt stinker det av obehärad lycka och MXR-pedaler. Varför ska det vara så svårt att ta till sig The Legends? De har ju allt det som jag brukar värdesätta, sådant som måste hyllas för att man längst inne i hjärtat är en obotlig megaromantiker som knäsvag hjular runt i sin lägenhet så fort något påminner om dufflar och luggar. Hoppas att alla andra inte faller in i samma förvirring som jag själv och bejakar The Legends och kanske till och med hyllar dem. Förslåt.

Fredrik Eriksson

THE LISA MARR EXPERIMENT "American Jitters"

Sympathy For The Record Industry/Border
Först blir jag riktigt förbannad. Det brukar inte vara ett gott tecken när det finns en pedal steel med bland instrumenten. Första låten, *Carolina's Last Ride* förstärker mina känslor och har allt som jag avskyr. Klämkäckt så det skär i hela kroppen. Det är cowboyboots och cowboyhattar och "yee haa" hela vägen, men jag sväljer efter ett tag och upptäcker små små ljuspunkter hos Lisa Marr och hennes experiment.

Det som vid första lyssningen förefaller som intetsägande country innehåller mer godbitar än vad jag vågat tro. Visst är det väldigt polerad rock, men det finns stort hjärta i allt. Ett hjärta som brinner. Ett hjärta som bryr sig. Som mest melankoliskt och berörande blir det när Mike Flanagan ansluter till mikrofonen i *All of this Pain, I've Given Up, The Return of Donna Lee* och *Slim*. Då stryps den värsta countryårdran och låter annat blod flyta.

Andreas Eriksson

LONESOME ECHO PRODUCTION "Silver Ocean"

Disorient/Goldhead

När Jamiroquai kämpade för att bli av med sitt tio-albumskontrakt förklarade Jay Kay att han var trött på alla som samplade dem. När jag hör *Lonesome Echo Productions* så förstär jag honom. Låten *Sweet Dream* är nämligen inte ett dugg svår att förknippa med *Canned Heat*. Som stort Jamiroquaifan accepterar jag dock musik-världens tråkiga utveckling och diggar

många spår på Lonesome Echo Production, men visst, de sjunker lite när man tydligt kan höra kopieringar från diverse funk-, disco- och acid jazzveteraner. Och sångaren Byron Stingily må ha visionen att sjunga som Earth Wind & Fires Philip Bailey ibland (men hallå, vem kan sjunga falsett som Philip Bailey?).

Yasushi Ide och Yoko Ota, som utgör duon Lonesome Echo Production, älskar att bjuda in gäster och bland de som tackade ja finns Da Lata-sångerskan Liliana Chachian, Ken Boothe och U-Roy (som faktiskt gör en godtagbar cover på *Ain't No Sunshine*). När inte Lonesome Echo Productions kör sin funk glider de gärna in i housessväng. Bandet tar också intryck från dub, latin, afro och fusion. Ju längre in i plattan man kommer desto flummigare blir det. Men det här är något som säkert funkar inne på en rökfylld dansklubb.

Elin Liljero

LONGVIEW

"Mercury"

14th Floor/Warner

För bövelen, är min initiala reaktion, har Longviews nya fullängdare redan kommit? *Nowhere*-EP:n kom förvisso tidigare i år, men album brukar dröja längre än så innan man kan komma över dem.

Sedan inser jag mitt misstag.

Det här är inte James Kings eller Glen Duncans Longview.

Rob McVey, läser jag. Matt Dabbs, läser jag. Doug Morch. Aidan Banks.

Låter skivan rotera några varv i spelaren. Ut strömmar musik som skulle få de anemiska snubbarna i Travis och Coldplay att bli mittpunkt på festerna.

Inget gott betyg, om man säger så.

Kort sagt handlar det om den där typen av randig tröja-indie som Doves, eller till och med Starsailor, gör så mycket bättre – utan att det för den skull är bra.

Ge mig då hellre en uppföljare till *High Lonesome* med det Longview jag väntar på.

Kristofer Ahlström

THE LONG WINTERS

"When I Pretend to Fall"

Munich/Playground

John Roderick heter hjärnan bakom The Long Winters. Bredvid honom finns hans tre vapendragare plus massor av gästmusiker, däribland Ken Stringfellow, Jon Auer och Peter Buck.

Låt nummer två på plattan, *Scared Straight*, är uppbyggd på en sån där uppsluppen melodi som man gillar med en gång. Det är trumpet, piano och saxofoner. Det är sväng. Det är soul. Och så kommer sången, helt okej vers, men... så händer det. Refrängen suger. Fasen också. Vilket slöseri på en så fantastisk melodi. Det är ofta felet med Roderick, hans texter säger ingenting. Det känns som en massa gobbledegook. Visst kan han vara kvick, men han talar inte alls mitt språk. Han kan bjuda in hur många gästmusiker han vill, det struntar jag i. Jag vill bara bli berörd.

Annica Henriksson

LUDACRIS

"Chicken*n*Beer"

Def Jam/Universal

Okej, titeln på plattan ger inte hela bilden av vad som väntar lyssnaren, Cris snackar även en hel del om brudar och pengar. Plus en del om ghettotyngda drömmar.

Tyvärr så gör han sig till en tecknad rappfigur genom sin skojfriska attityd och ständiga grimaserande, men om man vill underhålla kanske det är rätta vägen. Men väl många spår känns både skissartade och flyktiga. Det är lite southern bounce med vindsnabb rap som går in genom ena örat och ut genom det andra.

Gary Andersson

SHELBY LYNNE

"Identity Crisis"

Capitol

När skivbolaget kallar en skiva självfull och ärlig är det ofta ett tecken på att man bör dra öronen åt sig. Ännu värre blir det när de framhåller att artisen "gör allt själv" bara för att hon är en ung tjej. Shelby Lynne skriver alla låtar själv och sjunger samt spelar gitarr. Det är inget konstigt med det. Varför måste hon bli klappad på huvudet som en skolflicka? När en kille släpper en skiva brukar skivbolagen aldrig skriva "han gör allt själv" såvida han inte spelar alla instrument på egen hand.

Shelby Lynne spelar bluesiga, lugna låtar som hade passat som soundtrack till en romantisk komedi med Sandra Bullock i huvudrollen. Vita kvinnor som sjunger blues ger oftast en ovälkommen pubrocks- känsla och Shelby utgör inget undantag ifrån regeln. Det är helt enkelt väldigt mainstream och intetsägande. *Evil Man* får mig att tänka på (ve och fasa!) skräckexemplet Blueshammer från filmen *Ghostworld*. Det kan hända att det är ärligt men någon självfullhet har jag svårt att hitta. Det skulle i så fall vara i den lugna *I Will Stay*. Här ersätts bluesen med vackra pianotoner vilket klär Shelby Lynnes röst betydligt bättre än skränig pub-blues.

Moa Eriksson

MAGELLAN

"Impossible Figures"

Inside Out Music/Border

Progressiv rock är en förhållandevis knepig genre. Det har liksom alltid varit "musiker-musik" som mest tilltalat en inbiten och redan invigd skara. Påtagliga influenser från jazz och klassisk musik har inte direkt gjort den mer lättillgänglig. Men om man bara tycker att det är okej att låta sig förflyttas tillbaka till den progressiva rockens guldålder på sjuttioalet tillhör Magellans femte album *Impossible Figures* en av de bättre tidsmaskinerna.

Trots det genretypiska soundet lyckas Magellan dessutom bra med att återkoppla till nuet. Det historiska texttemat hänger också kvar men har utökats med mer aktuella samhällsakttagelser och nu sjungs det också om att kolla på storbilds-TV. Musikaliskt sett är de moderna influenserna kanske tydligast på *Feel the Cross*. På *A World Groove* blandar de istället världsmusik och funk. Många skulle kalla det prentiöst, andra storslaget. Ibland räcker det med intressant.

Johanna Pålsson

MALKOVICH

"The Foundation Rocks"

Coalition Records

Nederländerna är kanske inte kända för aggressiv musik, men i Malkovich har de producerat ett gäng riktigt förbannade människor. På EP:n *The Foundation Rocks* skriker och slår Malkovich verkligen sönder hela bygget. Som ett besinningslöst rivningsklot plöjer de väg genom luften och jag står kvar i tomrummet med andnöd.

Det finns ingen mening med att försöka höra vad sångaren gapar om, men det är inte tanken heller. Höjdpunkten ligger istället i den upp-piskade ilskan, som i all sin vrede ändå kommer ihåg att ta vara på melodin. Sex punkkorta men samtidigt grannhårda låtar som passar utmärkt i det lilla formatet. I långa loppet hade det nog varit en aning för ansträngande.

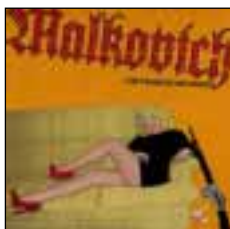
Andreas Eriksson

MANISHEVITZ

"City Life"

Jagjaguwar/Border

Inledningsspåret *Baretta* låter som David Byrne kompad av moogsyntar, saxofoner och gitarrslingor typ Bob Hund. Det bjuds på taktbyten och stjärnmögd karnevalsyra

nästan i stil med Of Montreal. Adam Busch hämtar inspiration från Brian Ferry både röstmässigt och sångtekniskt. Manishevitz är glam, flum och obstinat pop. De går från flummonotona och reverbdrypande sliskigheter till direkta popdängor med Jethro Tullflöjtars spetsiga som bajo-netter. Och det är då Manishevitz är som bäst, som till exempel på fjärdespåret *Mary Ann*.

Kan tycka det blir lite för ojämnt på *City Life*. Steget är stort mellan narkoleptiska *Hate Ilene* till gitarrmeckiga och energiska *Private Lines*. Men på det stora hela är skivan en intressant popskapelse.

Och gitarrintrot i *Colorado Shore* är ju bara för gulligt.

Johan Joelsson

BIZ MARKIE "Weekend Warrior" Superrappin/Playground

Visst har Biz Markie gjort några roliga låtar, men hans snudd-på-legend-status är knappast välförtjänt. *Weekend Warrior* är hans första album sedan 1993 och inleds med *So Funky*, en skön påminnelse om vem The Biz är där han driver lite med sig själv. Nästa låt är oväntat lyckade hip-hop/dancehall-hybriden *Let Me See You Bounce* med Elephant Man. Tredje spåret är souliga *To Be Real* och fjärde spåret *Haters* känns lite som en fortsättning på *Vapors*.

Sen blir det abrupt slut på det roliga. Med tanke på hur länge Biz Markie jobbat med *Weekend Warrior* borde man kunna kräva bättre texter och framförandet är inte heller inspirerat. Om The Biz verkligen bara kan få ur sig fyra hyfsade låtar vart tionde är det nog en bra idé att fortsätta satsa på DJ-karriären.

Daniel Severinsson

STEPHAN MATHIEU & DOUGLAS BENFORD "Reciproprocess + / vs. 02"

BIP-HOP

Stephan Mathieu och Douglas Benford har tillsammans över tjugo skivor på sina samveten, men det här är första gången som de samsas om uttrymmet. *Reciproprocess +/vs.02* är del två i franska Bip-Hops serie där electronicakompositörer får tillfälle att mötas för att samarbeta. Plustecknet i titeln står för samarbetet. Snedstrecket symboliserar att alla låtarna på skivan inte är skapade av de två artisterna i samarbete, utan var och en för sig. Slutligen talar förkortningen vs om att Mathieu och Benford även remixar varandras material. Låter det komplicerat? Nja, så värst komplicerat är det nog inte, snarare intressant. Som idé alltså. Musikaliskt händer inte så värst mycket nytt: clicks & cuts (eller clicks and pops som det kallas i texthäftet) som inte känns så värst aktuell är det man får. Fast sista låten *Novecento*. *Avocado* är lite mer lekfull och bjuder in ett dansant techhousegroove. Då funkas allt mycket bättre!

Mats Almegård

DAVE MATTHEWS "Some Devil" RCA/BMG

Den här typen av mysig och vuxen gitarrbaserad musik har jag svårt för. Den berör mig inte. Den är bara fickljuden rakt igenom. Det finns liksom ingenting att ta fasta på, inget att hänga upp sitt intresse på. Inget fokus. Det handlar bara om 14 spår som flödar utan att man lägger märke till när de avlöser varandra. Och att Dave Matthews sjunger som Coldplays Chris Martin gör inte saken bättre direkt.

Gary Andersson

JOHN MAYALL & THE BLUESBREAKERS KERS

"70th Birthday Present"

Playground

John Mayall fyllde 70 förra året. Han ställde till med stort kalas i Liverpool och bjöd in lite folk för en spelning. Eric Clapton, Mick Taylor, Chris Barber och så Mayalls band The Bluesbreakers såklart. Ett gäng föredettingar om man så vill, men det finns liv i dem ännu och alla verkar lägga in så mycket känsla de förmår.

Trots att det är en dubbel-CD så känns inte speciellt mycket onödigt. Klassiska Mayall-låtar varvas med nyare kompositioner. Men ibland blir det gitarronani utan dess like och solon som inte leder någon vart. Det är svårt att urskilja vem som spelar vad, men att döma av vad de gjort tidigare så är framförallt behållningen Mayall själv, Clapton framstår som ett slags komplement till honom. Men det hörs att de har roligt, det låter som Mayall är nöjd med sin födelsedagsfest.

Jonas Elgemark

TOMMY MCCOOK "Blazing Horns/Tenor in Roots" Blood and Fire/Playground

Det var alltid musiken som gällde för Tommy McCook. Efter att ha flyttat till Jamaica som barn lärde han sig spela saxofon på ungdomsvårdsskolan och turnerade redan som 14-åring med olika band. I mitten av femtiotalet stack han tillbaka till Bahamas och satsade på jazz men återvände till reggaeön 1962. Snart blev han frontfigur i den numera legendariska skagruppen The Skatalites och startade senare Super-sonics som fungerade som husband för Duke Reid i hans Treasure Isle-studio.

På den här skivan samsas två album, *Blazing Horns* från 1979 och en platta från runt 1977 som aldrig gavs ut officiellt. Dessutom finns här ett par bonusspår från samma tidsperiod. Stilen är mjukt lunkande instrumentalreggae med en hel del saxofon. *Blazing Horns* låter kompetent men samtidigt lite småtråkigt och det är först på det sistnämnda albumet som det tändar till och börja glöda lite grann.

Robert Lagerström

MICHAEL YONKERS BAND "Microminiature Love" Sub Pop/BonnierAmigo

Det kryllar av gamla rullband som ligger på vindar och i dammiga arkiv världen över. Inspelningar som blivit liggande och av olika anledningar aldrig getts ut. Michael Yonkers är en kultfigur som är mest känd för sin sjukdomshistoria och för att ha byggt om sina gitarrer och tillverkat egna effektpedaler.

Hans karriär startade i slutet av sextiotalet men 1971 skadade han ryggen när han jobbade i en elbutik. Efter år av olika operationer blev det bara sämre och efter en ryggradsrontgen fick han en allergireaktion som han än idag lider av. Hans terapi består inte av musik utan av dans och han är aktiv i Minneapolis Dance Community.

Microminiature Love spelades in 1968-69 och är primitiv rock med starka drag av Fugs och Godz. Det stompiga soundet tillsammans med Yonkers spretiga gitarr och desperata sång gör också att Pere Ubu-fans skulle bli glada av det här. Musik som knappast stryker dig med hårs men som fortfarande så här 35 år senare känns angelägen.

Jonas Elgemark

MOJAVE 3 "Spoon and Rather" 4AD/Playground

Neil Halsteads soloskiva härom året hindrar inte Mojave 3 från att än en gång göra en bitvis kalasbra skiva. Deras varma blandning av twee, country och underbar

popmusik är kanske inte sådär enormt spännande, men effektiv. Det är svårt att inte charmas eller faktiskt stilla, med vilja, sitta under en filt och hösta sig. Även Neil, Rachel och Ians förra grupp Slowdive är mer närvarande än vad den varit tidigare. Jag kommer flera gånger till och med tänka på Slowdives samarbete med Eno på skivan *Souvlaki*. Det vimlar av försiktig elektronik och vackra ljud. Tempot är modest, melodierna sammetslena, rösterna försiktiga och arrangemangen drömska. Deras långa sejourer i studion i Cornwall har säkert varit indränkta i lemon curd, scones och te och långa promenader, för hur Neil än försöker är han så engelsk. Det spelar ingen roll att han klär sig i cowboyhatt eller bara refererar till Neil Young. Mojave 3 är betydligt mycket mer pirar än öknar, så är det bara. Och så sjunger Rachel så fint. Neils lilla röst får en änglagloria och alla de där kärlekssångerna får en att längta efter ännu mer regn och rödfärgade löv.

Fredrik Eriksson

MONSTER MAGNET "Greatest Hits" A&M /Universal

En slö start med lite sådär låtar lovar inte så gott, men efter spår fyra händer något. När *Spacelord* och *Powertrip* från 1998 visar sina nutor visar också Monster Magnet att det är stonerbandet numero uno.

Sedan kommer hittarna, eller det som borde ha blivit hittarna, som pärlor på ett radband; *Heads Explode*, *Negasonic Teenage Warhead*, gulliga *Dead Christmas*, *Silver Future* som får lyssnaren att tro på odöd-lighet, och så Monster Magnets MVP, *Bum-bum* – Dave Wyndorfs allra bästa rökare genom tiderna.

Greatest Hits är ett bra sätt att lära känna Monster Magnet för de som varit sugna men inte orkat engagera sig. På B-sidan ligger just fyra B-sidor och några videor, med vilka man kan mäta Monster Magnets växande budget i antal sexiga, halvnakna go-go-dansöser.

Torbjörn Hallgren

VAN MORRISON "What's Wrong with this Picture?" Blue Note/Capitol

En av de riktigt rutinerade i branschen släpper ännu en skiva. Det är soft och skönt, känslan av att vara på ett rökigt blueshak är påtaglig, och det är upplagt för mörka kvällar med dämpad belysning som reflekteras i kristallglas. Riktigt schmooze-musik så att säga.

Med undantag för den mariachiosande *Once in a Blue Moon* stiger aldrig bubblorna upp till ytan i jacuzzin, utan vilar tryggt på botten och kittlar mina fötter.

Mikael Barani

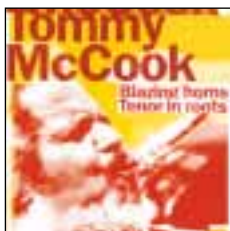
NAMUR "Conquer Me"

Crying Bob/Sound Pollution

Namur är ett band jag egentligen vill gilla. Sedan debutplattan *Cherub Dust* från 2001 har bandet mer eller mindre reducerats till sångaren David Ahlén solo. Musikerna är ofta dynamisk med både driv, elektroniska inslag och svävande pianoackord toppade med finurliga små slingor spelade på diverse olika instrument. Men tyvärr är det hela tiden någonting som gör att det känns lite ansträngt och sökt. Det är svårt att sätta fingret på vad det är. Kanske har det att göra med att inget låter särskilt nytt och att det är svårt att inte tänka på en rad halvtrealistiska band som Radiohead, Muse och Coldplay.

Spåret *Rise* är något så bisarrt som en U2-pastisch i 8-bitarsformat. Mycket värre än så kan det förmodligen inte bli även om avslutande spåret *Hymn* med sång till filmprojektorljud trots allt är hyfsat originell.

Johanna Paulsson

NINA ROCHELLE
"Om Sverige vill ha det så"
 Diesel

Det talas mycket om krisen i skivbranschen och hur återhållsamma skivbolagen blivit med att satsa på osäkra kort – men så fruktansvärt dåligt kan det ju inte gå när Martin Svensson (han som var ihop med Dilba förut alltså) ständigt får ge ut nya skivor. Under namnet Nina Rochelle har han fått med sig bland annat Kents trummis Markus Mustonen på en förfärlig *Fame Factory*-version av alternativ rockmusik. Texterna är klassisk Martin: "Men Ann-Sofie Karlsson vill du bli en madrass?/För att Christers plånbok luktar överklass". Jag får bara obehagskänslor. Men eftersom jag är en ond människa tycker jag att det är lite tilltalande att alla små Kent-zombies måste köpa det här och låtsas att de tycker det är bra.

Thomas Nilson

NON PROPHETS
"Hope"
 Lexioum/Border

Ibland kan musik rent musikaliskt vara så ruskigt bra, så kvalitativt och så svängigt, men ändå få en att må riktigt riktigt dåligt. Så är det med Non Prophets *Hope*. Deras proklamerande budskap i *Hope* är så nedtryckande (även om det inte låter så som själva tonerna läggs) att jag mår riktigt dåligt av att lyssna på dem. Det skär i hjärtat och jag har svårt att stå still. Non Prophets använder sig av sköna beats och stor variation, vilket är en konst i just hip-hopgenren. Bortsett från texterna har de skapat en riktigt svängande hiphopplatta som har hög potential att slå igenom rejält.

Elin Liljero

OI VA VOI
"Laughter Through Tears"
 Outcaste/Playground

Oi Va Voi verkar vilja precis tvärtemot alla andra i den krångliga musikbranschen. De kämpar för att inte få stora hits. De kämpar för att inte bli upptäckta av världen. Men det är svårt. De vet nämligen hur en hit ska låta. De vet hur vi lyssnare vill ha det. Men Oi Va Voi vill vara underground-coola. För på något sätt verkar det brittiska bandet fått panik i studion så fort de upptäckt att en låt har haft för mycket hit-potential. Att de då, av ren hysteri, lagt in en konstig slinga av... ja, vad som helst (bara för att tona ner det kontroversiella i det hela). Det förstör hela plattan. Visst lyckas de vara underground, men inte på ett äkta sätt.

I *Laughter Through Tears* använder sexmannabandet sig av allt ifrån blås, stråkar och tamburinspel till nutidens beats och hiphopkomp. De blandar en rad stilar och rytmer, vilket gör det hela lite klivet. Efter de två första spåren tror man nämligen att man kan kartlägga deras genre, men Oi Va Voi ändrar sig likt en kameleont. Visst blir det stor variation, men i det här fallet är det värdeöst (för man tror att man hittat värsta grymma plattan efter det första, helt sjukt sköna spåret *Refugee*, men ångrar sig mer och mer ju högre upp i titelspårlistan man kommer).

Bandets sängerska går tydligt att jämföras med soulafrokvinnorna Res och Erykah Badu. Men det är ingen tvekan om att Oi Va Voi är riktigt duktiga musiker som vet vad de håller på med. I vissa låtar lyckas de svänga till det rejält, som i *Yesterday's Mistakes* och *A Csitári Hegyek Alatt*. Men jag väntar ivrigt på en efterföljare. För då hoppas jag att de inte är lika naiva som nu, utan funnit stadga i någon av alla stilar, språk och melodiuppbyggnader.

Elin Liljero

OKKERVIL RIVER
"Down the River of Golden Dreams"
 JagJaguwar/Border

Jag skrev om Okkervil River för inte så länge sedan när jag la mina händer på en smält fantastisk liten splitskiva med dem och Julie Dorion. På de fyra låtarna som Okkervil River bidrog med fanns den finaste, svulstigaste, sorgsnaste mest utdragna americana jag önskade höra. Likt en textkåt Bob Dylan fortsätter deras oändliga powerballader harva harmonier man hört till leda men ändå faktiskt beröra och få en till små försiktiga rysningar.

Down the River of Golden Dreams är full med sådant man med rätta hatar såsom dragspel, mandolin och banjo. Men med en sångare som egentligen ligger närmare en gråtfärdig Robert Smith än en gnällig folkrockare så räddas de stora låtarna från att bli annat än dinosauriefolk-musik. Ett sövande tempo och narrativt arrangemang i mild förening på en skiva som borde vara så mycket tråkigare än vad den är. I alla fall efter det man försökt skriva några taffliga beskrivande rader om den.

Fredrik Eriksson

PABLO
"The Story of Love and Hate"
 Music for Nations

Har ni aldrig hört britpop blandas med stonerrock får ni chansen nu. Släng dessutom i lite The Jesus & Mary Chain så kanske fler blir intresserade på hur det kan låta när tre skottar med stökiga dammriff och dryg släpsång får ge sig in i studion.

Säkert har de även lyssnat en hel del på Nirvanas debut *Bleach* också, och anammat en hel del gytteriff bland all torr öken-sand.

Mikael Barani

THE PAYBACKS
"Knock Loud"
 Get Hip/Border

Jag måste säga att jag hade för höga förhoppningar om The Paybacks, så jävla roliga är de ju inte. Må de komma från motorstaden och ha medverkat på samlingssplattan *Sympathetic Sounds of Detroit* men deras sound är lite för "vanligt". De är inte ute på samma upptäcktsresa som många av de andra lokala banden. Det är synd att The Paybacks ställde in sin Sverigespelning nyligen, för chansen är stor att jag skulle ha tagit låtarna till mig mer i liveformat. Och så skulle jag med mina egna ögon få se att den som står för det vokala verkligen är en tjej vid namn Wendy Case. Annars skulle jag absolut tippa på att det är en karl. Men även om *Knock Loud* inte bjuder på några överraskningar så svänger det ju oerhört mycket. The Paybacks påminner mer om Distillers än exempelvis The Detroit Cobras. Mer punk än Detroit-rock. Och det är bra, men inte så att man tappar andan.

Annica Henriksson

LEE "SCRATCH" PERRY
"Alien Starman"
 Secret/Showtime

Det ryktas att Peter "Foppa" Forsberg gör sin sista säsong i Colorado Avalanche i år. Efter ytterligare en i Modo skulle det vara dags att lägga skridskorna på hyllan. Man kan tänka att Foppa ställer upp på välgörenhetshockey någon gång. Ja, tänk dig att han spelar om trettio-fyrtio år i en elitseriematch. Han skulle vara gammal och långsam, bräcklig och instabil. Inte skulle någon drömma om att ta det på allvar. Som ett försök att göra comeback! Nej, man skulle anse att en gammal hjätte visade upp sig och ingen skulle kräva något av honom. Inte mål, inte passning till mål, ingenting.

Och det är precis så man får tänka när man hör Scratches nya skiva. Mannen har meriter från förr. Från den tid då han

bidrog till uppfinnandet av dubben. Han är en levande legend och som sådan förtjänar han naturligtvis att behandlas med respekt. Så när han släpper en skiva år 2003 är det bäst att glömma vad den innehåller (stadi-onrock på reggaevis) och låtsas som om ingenting hänt. Eventuellt kan man le i mjugg och applådera hans uthållighet som artist.

Mats Almegård

PINHEAD GUNPOWDER
"Complusive Disclosure"
 Lookout/Sound Pollution

Bakom namnet, som härstammar från ett speciellt te, gömmer sig Green Days frontman Billie Joe. Tillsammans med medlemmar från Crimpshrine, Monsula och The Influents utgör han en liten supergrupp i punkkretsar. Och det finns mycket som passar in i just den musikgenren, som det borde vara i varje fall. Produktionen är enkel, låtarna är enkla och krutet ligger inte på att spela perfekt utan att spela med stort hjärta och med en kärlek till sin musik. Det borde finnas fler som Pinhead Gunpowder.

Andreas Eriksson

PLACEBO
"Sleeping with Ghosts"
 Hut/Virgin

Idén att låta poserade rocktrion Placebo släppa sin senaste skiva en gång till med en extra-CD innehållandes tio covers låter inte speciellt kul, men oj vad jag bedrog mig! Kanske är jag till stor del så mottaglig för detta för att jag verkar vara uppvuxen med samma musikaliska förebilder som Brian Molko och kompani, men Placebos versioner av Kate Bushs *Running Up that Hill*, Pixies *Where Is My Mind*, Smiths *Bigmouth Strikes Again* och Sinead O'Connors *Jackie* är faktiskt riktigt grymma – och det säger jag helt objektivt (!).

Visst är Placebo kanske väl svulstiga för sitt eget bästa, men det känns inte som en black om foten i detta fall. För Depeche Modes *I Feel You* och Boney M:s *Daddy Cool* kräver att man bröstas upp sig lite extra för att klara biffen. Och det gör Placebo. Med råge.

Gary Andersson

THE PLANET SMASHERS
"Mighty"
 STOMP/Border

The Planet Smashers femte album *Mighty* är en härligt ironisk och varierande platta. "Kul!", är min spontana kommentar. Det kanadensiska bandet använder sköna rytmer och instrument som saxofon och trombon. Favorit är helt klart *Direction* där både basisten Dave Cooper och sångaren Matt Collyer får komma till skott helt och hållet. Om man bortser från reggelåtarna, som jag tycker Planet Smashers ska lägga på hyllan, är det här en riktig genomtänkt och positiv platta där grabbarna skriver om livets alla dagliga situationer och sjuka incidenter. *Mighty* får mig att le, helt enkelt!

Elin Liljero

PLEASURE
"Pleasure"
 Circus/Universal

Allt som står på skivan är ordet Pleasure. Heter både artisten och skivan så? Jag antar det. Jag vet däremot att Fred Ball, en 25-årig norsk snubbe och numera Londonbo, står bakom projektet. Han har lekt med sina datorer, sina keyboards och bjudit in kompisar. På första singeln *Don't Look the Other Way* sjunger Justine Frischmann, en gång frontfigur i Elastica. Det är roligt att höra hennes röst i ett nytt sammanhang, det vill säga dansmusik. Låten är riktigt bra och kommer säkert gå varm på houseklubbar i London och inte annat.

Om man har koll på Ed Harcourt lägger man med ens märke till att Harcourts band medverkar på hela skivan. Hadrian Garrard, Arnulf Lindner och de andra. Även Ed själv är med på låten *From the Country to the City*. Och även om det är betydligt mer elektroniskt komp än brukligt för honom så har låten det där speciella Harcourt-soundet. Hur bra som helst.

Gloss-sångerskan, Heidrun Björnsdóttir, gästsjunger med sin vackra isländska accent på *All I Want* och *Sensitivity*. Även Catatonias gamla sångerska Cerys Matthews har fått en låt att sjunga på, *Stories*. När hon skulle åka till London och spela in tog hon med sig sin mamma och mormor till studion. Det slutade med att mamma Pauline körade på låten och mormor Olive läste en dikt.

Pleasure har en passande titel. Det är en riktigt njutbar platta att exempelvis ha på i bakgrunden en söndagsmorgon när huvudet inte mår så bra. Om man höjer volymen är det i och för sig en helschysst förfestarpplatta. Ja, om man gillar disco och electro alltså. Och så en gnutta åttioital.

Annica Henriksson

IGGY POP "Skull Ring" Virgin

Visst skulle man väl vilja säga att Iggy fortfarande rockar röv i klass med alla nya rockslinglar, men på *Skull Ring* finns det inget bevis för ett sådant påstående. Trots att han får hjälp av gamla Stoogespolare, Sum 41, Green Day och egna bandet The Trolls lossnar det aldrig riktigt, det låter alldeles för förutsägbart och rakt. Enda egentliga höjdpunkterna kommer tillsammans med Peaches i störiga *Rock Show* och *Motor Inn* som båda osar katt på det sätt som rock ska. De är tuffa och fulla av attityd, resten av plattan stompar bara på som en gammal ångbåt. Synd att inte Peaches fick vara med på hela plattan...

Gary Andersson

PORTASTIC "Autumn was a Lark" Merge/Border

Upptempopop (försök komma på ett ord med fler p;n) från bland andra Mac McCaughan som är med i Superchunk. De första fem låtarna är elektriska, och bland dem betar han av Springsteens *Growin' up*. Dessa följs av åtta akustiska spår som är inspelade på två radiostationer. Ljudkvaliteten på de fem första av dessa är lite väl ranglig och utan botten, medan de tre avslutande definitivt inte hyser någon brist på intimitet.

En varm skiva som bärs upp av McCaughans skönt sprickande röst.

Mikael Barani

POST STARDOM DEPRESSION "Ordinary Miracles"

The Control Group – King Bee/Border
Något så ovanligt som ett stonerrockband vars teman kretsar kring billiga hotell, brudar och tillräckligt stora bilbaksäten. Tacomakvartetten Post Stardom Depression kan inte hålla tassarna borta från en enda rockklyscha. Vokalisten Jeff Agnell bjuder på oförglömliga texttrader som "Sometimes I feel like I just want to fuck". Nja. Lite sisådär va?

En amerikansk tidning beskrev *Ordinary Miracles* som den sortens partymusik som sparkar in dörren och går direkt till sovrummet med en back öl på ena axeln och en trashig brud hängandes från den andra. Bevara mig väl.

Men vad fan. Det här är inte helt död-fött. De fruktansvärt distade gitarrerna i *Honeymoon Killer* är ju sympatiska. En eloge också till veteranen Jack Endino som producerat och mixat. Han har lyckats

skapa en iskall ljudbild som ibland för tankarna till Shellac.

Men faktum kvarstår. Textmässigt känns *Ordinary Miracles* ungefär lika upplyftande och inspirerande som att lyssna på en trummis som soundcheckar bastrumman.

Johan Joelsson

ELVIS PRESLEY "2nd to None" RCA/BMG

Finns väl inte så mycket att tillägga kring en platta som den här. Den innehåller självklart ett överlägset antal magnifika och känslösa låtar av Kungen. Dessutom släpps en helt ny låt, rockabillysvängande och glatt sprittande *I'm a Roustabout* och en Paul Oakenfold-remixad version av *Rubberneckin'* som förväntas slå sig in på listor och göra sig till en kär vän på kompisfesterna. Nog sagt: kungen kommer aldrig att lämna byggnaden!

Gary Andersson

PRIDE AND FALL "Nephesh"

Memento Materia

Det kallas tydligen för futurepop men jag har definitivt hört det förr. Jag gillade det då och jag gillar det nu. Kombinationen av dansanta basgångar och tranceliknande syntslingar med drömsk, sävlig sång känns perfekt nu när hösten faller utanför fönstret. Inte så mycket den värmande känslan som skulle behövas just nu utan musiken på *Nephesh* försätter mig istället i ett dvalaliknande tillstånd. Ett tillstånd som underlättar överlevnadsprocessen under den mörka tiden som väntar oss. Endast under den korta *Delusion* bryts drömtillståndet när Pride And Fall blandar in en röst från din mardröm.

En musik som passar lika bra inviad i en filt med en kopp kaffe som på ett dansgolv framåt natten. Bara att konstatera att Norge fortsätter att framhäva sig på musikkartan. Vad jag däremot inte förstår är poängen med att ha 99 spår på skivan när det bara finns elva att lyssna på. Pride And Fall behöver inte detta trick för att hålla en kvar.

Andreas Eriksson

FINLEY QUAYE "Much More than Much Love" Sony

Måste säga att jag fortfarande efter cirka 20 genomlyssningar är mestadels besviken på Finley Quayes tredje platta. För *Much More than Much Love* känns mesig, ointresserad och slak där debutplattan *Maverick a Strike* (en måste-platta för alla skivsamlingar) var charmig som en föl på grönbete. Men med tradiga låtar som *Beautiful Nature* och *Face to Face* skaffar ju inga nya fans direkt. Det verkar inte vara lika spännande för Finley Quaye att göra musik längre. Och när man går på tomgång blir man omsprungnen. Det var precis vad som hände, Finley.

Gary Andersson

RE:AKTOR "Zero Order" Nuclear Blast/MNW

För att en grupp ska slå måste deras låtar gå igenom följande filter under årens lopp:

- (A) Bandmedlemmar
- (B) Polare
- (C) Lokala fans
- (D) Litet skivbolag
- (E) Undergroundfans
- (F) Större skivbolag
- (G) Den stora massan

RE:AKTOR, vars strama metall är någonstans i samma industriområde som Society 1 och American Head Charge, ligger mellan filter (D) och (E). Nuclear Blast är ett hyfsat stort bolag, men RE:AKTOR räcker bara till för undergroundfansen, de fans som vill ha bandet för sig själva.

Anledningarna är tre: Dels är riffen inte tillräckligt bra, dels utnyttjar de inte industrimetallens hårda, monotona rytmm tillräckligt väl, och dels är det för spretigt.

Bra låtmateriell finns dock i coola *My Own Fear* och *Stellarator*.

Torbjörn Hallgren

RUFIO "MCMLXXXV" Nitro Records AGAINST ME! "As The Eternal Cowboy" Fat Wreck Chords/Border

Ett till kristet skatepunkband från Stater-na, behöver vi det? Nä, absolut inte. Det finns redan för många som förpestar vår värld. Och det händer ju aldrig någonting i denna genre. Allt låter likadant. Trista gitarrriff, alldeles för snabba trummor och trallvänliga refränger om hur gött det är att leva. Turnera med Millencolin ska de göra också. Tänk de stackare som råkar bli instängda på den konserten. Nä, det är bara att göra en Sverker med Rufio. Ja, soptunnan alltså.

Likaså med de arga gubbarna i Against Me! Allt de sjunger om är typ hur fucked up allt är, ja som sig bör när det kommer till punk. Eller? *Turn Those Clapping Hands Into Angry Balled Fists* heter en låt. En annan *You Look like I Need a Drink*. Ha ha, de är inte bara arga, de har humor också. Nä fy fan. Soptunna!

Annica Henriksson

RÅ "De två systrarna" Sonet/Universal

Det började med Sarek i Melodifestivalen, fortsatte med Håkan Hemlin på Markoolios nya singel och nu gör Den Andre i Nordman comeback tillsammans med Py Bäckman under namnet Rå. Det är ondskan och vi vet inte hur vi ska få stopp på den. Vi har försökt med Anticimex och serbiska paramilitära styrkor – men det verkar som om folk-musik och äcklig hembygdsmusik självsvåldigt bestämt sig för att vara nya grejen ett bra tag framöver.

Thomas Nilson

SARALUNDEN "I Will Sun and Spring You Down" Lobotom Records

Sara Lundén har länge uppträtt som performanceartist under namnet Saralunden när hon inte ägnat sig åt att göra prisbelön-ta kortfilmer ihop med Henry Moore Selder. Repertoaren omfattar allt ifrån disco till schlager och ballader. Någon beskrev passande nog musiken som chanssonelectro.

Sara Lundéns röst och småfyndiga texter, som ibland innehåller en och annan svengelsk ordlek, står alltid i centrum. På låtar som *Great Space* och *The Greatest Hustler* får syntarna och rytmboxljuden utrymme att var mer experimentella samtidigt som musiken på *Ne Vas Pas Chez Elle* och underbart Stephin Merritt-aktiga *Too Much Wine in the Morning* tillåts vara återhållsam och stämningsfull. Jag har länge upplevt stora delar av låtmaterialet som lite halvfärdigt och ofokuserat men på debutfullängdaren *I Will Sun and Spring You Down* känns det som att Saralunden äntligen hittat balansen och lyckats få alla bitar att falla på plats. Lobotom Records som ger ut albumet är för övrigt ett av Sveriges för tillfället mest intressanta bolag med inriktning på elektronisk och halvelektronisk musik.

Johanna Paulsson

SHIPPING NEWS "Three – Four"

Quatrerstick/Border

Shipping News är extremt hemliga. Deras musik är absolut introvert och saknar all form av vänlighet. Istället motas jag ut hårt och brutalt, ut i en kall värld med

ångestgitarer och sönderhackade violiner. Ändå kan jag inte låta bli att tycka att det är ganska tillfredställande att hålögda stirra på väggar och metodiskt tuggas sönder av ihåliga distsjok och viskande sång. Det finns en slags mysig hemtrevnad i den speciella postslintvärlden som inte kan förklaras. Samma känsla som får en att plocka fram *Spiderland*, Rodan, Labradford och For Carnation.

Three – Four är en samlingsskiva bestående av Shippings News RSMN EP-serie, *Carrier*, *Sickening Bridge* och *Variegated*. Alltså inget egentligt nytt, men inte något som kanske gemene man äger heller. Det finns förstås bättre vägar att upptäcka gruppen än denna mastodontiska, kanske deras debut från 1997. För det är i årlighetens namn en aning psykiskt ansträngande att ta sig igenom sjuttio minuter midwest-ångest. Är man ändå i tagen kan man ju också lika gärna lyssna på Slint.

Fredrik Eriksson

SLICK SHOES "Far From Nowhere"

Side One Dummy/Sound Pollution

Sångaren Ryan Kepke var bara fjorton år när bandet fick sitt första skivkontrakt och det låter fortfarande väldigt pubertalt över deras femte släpp. *Far From Nowhere* är fylld med skatepunk i 180 som verkar skruva upp tempot för att dölja bristen på låtar. Låtar som har en längre livslängd än den tid som skivan tar att genomlida. En skiva som inte når enda fram hur mycket Slick Shoes än försöker. Visst rycker det i benen ibland men det räcker inte för att komma ihåg hur förra låten lät. De beskriver sin egen musik som "fast, fun and melodic", men ibland är det inte ens speciellt roligt.

Andreas Eriksson

SO SOLID CREW "2nd Verse"

Independiente/Sony

Londonska storkollektivet SSC släpper sin andra platta och den funkiga hiphop man erbjuder är tajt som en topp i storlek XS på Bubba Sparxxx. Flera spår, som *So Grimey* och *Six 'o' Clock*, är väldigt samtida Timbaland/Neptunes-elektroniska i sin ljudbild medan andra stöder sig mer på old school-känsla. Och även om *2nd Verse* inte är någon klassiker så är den tillräckligt stark för att tro på en framtid för brittisk hiphop.

Gary Andersson

SPAIN "Spirituals – The Best of Spain"

Jag har alltid haft svårt att fånga Spain. Gruppen, liksom en ål, slinker mig ur händerna (öronen) varje gång. Josh Hadens musik borde verkligen tilltala mig, långsam och återhållsam, enkel och direkt. Men Spain har alltid försvunnit ur medvetandet så fort jag lyft av deras skivor från skivspelaren. Josh Haden har liksom inget som sticker ut riktigt så mycket att, i alla fall jag, rörs till de där berömda tårarna som förväntas droppa. Men jag gillar låten *Untitled #1* från första skivan *Blue Moods of Spain*, *Mary* från *I Believe* (som inte finns med på den här samlingen) och ibland kan det vara roligt att lyssna på *She Haunts My Dreams* för att den är inspelad i Vaxholm med bland andra Esbjörn Svensson och Björn Olsson. Men jag berörs inte nämnvärt, darrar inte på underläppen, kurar inte under fältar, går inte några blöta promenader, gör inte slut med flickvänner, sitter inte uppe om nätterna och tänker på svåra saker, i alla fall inte med Spain i lurarna. Så en *Best of* med Spain kanske inte heller är det mest nödvändiga att äga. Känner man sig ändå sugen på sval depp-folkpop är nog första skivan bäst ändå.

Fredrik Eriksson

STATIC-X "Shadow Zone"

Warner
På Static-X:s egna lilla internet-forum heter fansen givetvis någonting innehållande orden "burning", "shade", "insomniac" eller liknade. Mer skräckgivande än så blir det inte trots att bandet vrålar "Kill your idols" på tredje albumet *Shadow Zone*. Precis som bandnamnet antyder har Static-X med några få undantag förhållit sig relativt statiskt till genren rap-metal. Spåret *Transmission* bjuder visserligen på småintressanta ljudvrängier och oscillatorutflukturer å la industrirockpionjärerna Throbbing Gristle. Men den övervägande delen av låtarna på *Shadow Zone* påminner mest som ett beskedligt möte mellan Limp Bizkit, Nirvana och Depeche Mode och får Static-X att framstå som spöket Laban – gulligt, blekt och harmlöst.

Johanna Paulsson

ROD STEWART "As Time Goes By – The Great American Songbook Vol II"

J/BMG
Rod har inte gjort en bra skiva på ungefär tvåhundra år, det är inte vad det handlar om längre. Frågan är vad som är det minst pinsamma sättet för honom att åldras på – ska han göra karaoke-covers på Oasis och Primal Screams pastischer på hans egna sjuttitalsklassiker eller karaoke-covers på gamla standards från sin barndom? Rod Stewart har valt det senare och fortsätter leka crooner på ännu ett album. Han tar sig igenom föga spännande versioner av *Don't Get Around Much Anymore* och *Someone to Watch Over Me* och det är inget att uppröras över, bara ännu ett helt onödigt i kapitel i hans skivutgivning.

Thomas Nilson

THE SUICIDE MACHINES "A Match and Some Gasoline"

Side One Dummy/Sound Pollution
Snart 15 år efter att jag inhandlat min första Ramones-platta är det inte särskilt ofta jag blir förvånad av ett punkband. Men, Michigan-kvartetten The Suicide Machines får mig faktiskt att höja på ögonbrynen, och då främst tack vare att de gör något så ovanligt som att blanda rasande hardcoremissiler med kläm-käck skapunk. En blandning som känns både oväntad och vild. Även om båda stilarna förstås kan pressas in i det numera ofantligt stora begreppet "punk", så känns de ändå väsensskilda. Hardcorefans brukar ju till exempel sky allt vad "kläm-käck skapunk" heter som pesten.

Själv har jag inga problem med mixen, och eftersom The Suicide Machines hantlar båda stilarna med samma intensitet och energi så tycker jag att *A Match and Some Gasoline* är en vitamininjektion. Dessutom har ju punk alltid handlat om att göra vad fan man vill.

Daniel Axelsson

SWELL "Whenever You're Ready"

Beggars Banquet/Border
Swell's halvakustiska minimalistiska drömpop är svår att inte famna. Ibland kan samtliga klichéer av Kalifornien blixtra i ett såsigt cinemascopelimmer, ibland kan det orangegula vägnarna korsas av en vänlig liftare med akustisk gitarr och fickan fylld av tivelaktigt rökverk. Men inte så att jag hoppar upp och ner av lycka i min imaginära biografstol. Swell kan charma, värda och pyssla, de kan på samtliga sina sju skivor sätta extra värme på min lördagsförmiddag men inte hindra mig från att låta deras skivor länge stå orörda i hyllan tillsammans viskande alla sina filmiska vibbar. *Whenever You're Ready* är inget undantag, även om jag nog tycker att det är den bästa

skiva de gjort sedan *41*, som ändå kom för tio år sedan. Mer elektronik än vad det brukar och kanske lite mer genomarbetade arrangemang än vanligt, men med välbehållen "swellighet". Det sound som gruppen har är de ensamma om och det kanske är dags att de får en lite större publik även på den här sidan Atlanten. Fast så här jättespännande är det ju inte förstås.

Fredrik Eriksson

SWITCHBLADE "Switchblade"

Trust No One/Sound Pollution

När Switchblade släppte sin första självbetitlade fullängdare för några år sedan, blev jag fullständigt knockad. Det var så hårt, brutalt och mörkt. Shellacs kärvhet kombinerad med den bästa hardcore, noise och den svartaste metall. Helt enkelt fantastiskt. Numera går det lugnare till, både i tempo och frenesi. Nu är det nästan traditionell emo. Nu är det nästan lite tråkigt. Trots detta fortsätter Switchblade vara en av de bästa grupperna inom sin genre i Sverige idag tillsammans med kanske The Newmess. Även om Switchblade kanske bytt inriktning lite grand, kanske mognat, så behåller de kärvheten och stenkrossgitarer så att man ryser av välbehag.

Fredrik Eriksson

TARMVRED "Viva 6581"

Ad Noiseam
En hyllning till Commodore 64-datorn ljudchip MOS6581 levererar Tarmvred från Göteborg på EP:n *Viva 6581*. De fyra låtarna på skivan heter till och med *6*, *5*, *8* och *1*, respektive. Det brötig 8-bitars synt-techno för hela slanten, Tarmvred boxar dig i bröstet och skriker "DANSA!" genom en spräckt högtalare. Härligt energisk musik. Inte något du vill spela på en middagsbjudning med levande ljus, men desto mer passande för den spritindränkta förfesten.

Henrik Strömberg

CHIP TAYLOR & CARRIE RODRIGUEZ "The Trouble With Humans"

Playground
Taylor och Rodriguez som nyligen turnerat ihop följer upp förra årets *Let's Leave this Town*. En platta som gjorde många kritiker riktigt upphetsade. Och det är ett lyft för Chip Taylor att få i Rodriguez som verkligen är en fin sångerska. Dels för att Taylors grabbighet ibland blir lite enformig och dels för att hans låtar ibland gränsar till skvalcountryn. Men i Rodriguez röst finns en personlighet och ett mod som rycker upp Taylors låtar: *All the Rain*, *Dirty Little Texas Story* eller *We Come Up Shining* visar att Taylor har kvar sin låtskrivarförmåga. Men förutom Rodriguez röst så är det gitarristen John McGann som imponerar. Fantastisk och rockig, precis vad Chip Taylor behöver.

Jonas Elgemark

TED LEO/THE PHARMACIST "Tell Balgeary, Baggury Is Dead"

Lookout/Sound Pollution
The Pharmacists frontfig Ted Leo släppte tidigare i år albumet *Hearts of Oak* och EP:n *Tell Balgeary, Baggury Is Dead* är en fortsättning på fulländarens andra singel. Titelspåret är uppumpad, soulfylld party-pop medan resten är nakna spår med endast en gitarr och en anda av punkfolk-musikvisa. Ted ger sig även på ett försök att tolka The Pogues *Dirty Old Town*, The Slit Enz *Six Month in a Leaky Boat* och The Jams *Ghost* och det är trevligt att höra en The Pogueslåt utan sludrig röst. En luftig skiva som låter uppriktig i sin enkelhet.

Andreas Eriksson

TOMBA LEO/SWEET ADDICTION "Tonight's show: Tomba Leo & Sweet Addiction" Good Head/Hotstuff

Jag gillar verkligen idén med en splitskiva. Speciellt när det handlar om två hungriga band på väg uppåt på karriärsstegen som slåss om utrymme.

Först ut är Sweet Addiction med sin högoktaniga MC5inspirerade garage-punkrock där även skitig blues får utrymme. Cirkeln slöts när bandet spelade förband till Wayne Kramers enda spelning i Göteborg i somras. The Hellacopters och Turbonegro är säkert två andra band som ligger högt på grabbarnas favoritlista och sämre förebilder kan man ju ha. Sen blir det inte sämre för den tuffa attityden med låttitlar som *The Soul I Sold* och *Straight From Hell*.

Andra halvan av skivan regeras av Tomba Leo och deras skrikiga, trallvänliga punkrock. En till synes otacksam uppgift att följa upp efter Sweet Addiction men Tomba Leo sänker knappast attityden, tempot eller kvalitén. Bandet började tydligen som ett renodlat skatepunkband men med åren har de förfinat sina tongångar och utvecklat sin skitiga sida med stor framgång. Tomba Leo står för den humoristiska delen av splitskivan med artistnamn som Hugo Go Go, Hinken, Perka Boy, Chrosse Chaos och Jimbo Star. Deras förmåga att inte ta sig själva på allvar utan att tappa fokus från musiken är befriande. Två band att hålla utsikt efter på rockscener runt om i landet.

Andreas Eriksson

TRUE SOUNDS OF LIBERTY "Divided We Stand" Nitro Records

Sångaren Jack Loyd Grisham ställde nyligen upp i guvernörvalet i Kalifornien och jag hade hellre sett honom som vinnare än den där Arnold, men vem hade inte velat ha en annan på den posten? Ett val som bara spädde på min övertygelse om att Kalifornien i själva verket bara är en uppblåsbar fantasistat. Men Jack Loyd Grisham verkar faktiskt ha något vettigt att säga.

I vanliga fall brukar jag förpassa den här sortens skatepunkmusik längst ner i högen av skivor men T.S.O.L. har något som fångslar, något som är svårt att sätta fingret på. Kanske är det deras långa erfarenhet över tjugo år i branschen sätter sina spår. Den musikaliska uppfostringen fick de i samma kvarter som Offspring, Pennywise, NOFX och Bad Religion men T.S.O.L. har serverats en helt annan pedagogik, även om det svänger minst lika mycket här. De har lärt sig att inflytande från olika håll kan förhöja istället för att bromsa upp resultatet. På *Divided We Stand* hörs lika mycket sjuttiotalspunk som stämningsfull och melankolisk amerikansk rock, inte konstigt att de tackar Travis i konvolutet. Det finns även små inslag av Nick Caves mörka världsbild, pianoklinkandet på den lågmälda *Loaded* är ett sådant exempel.

Andreas Eriksson

THE UNDERTONES "Get What You Need" Sanctuary/Showtime

Alltså, det funkar inte riktigt när ett gammalt legendariskt band kommer tillbaka efter en många herrans år och försöker köra på i samma stil som när det begav sig. Och än värre blir det när originalsångaren Feargal Sharkey är ersatt av en tjomme vid namn Paul McLoon. Utan Sharkey, inget Undertones – ska det vara så svårt att förstå? Byt bandnamn för tjeven. Eller byt åtminstone till The Remains of Undertones eller något.

Låtarna på denna platta inte alls är dumma, men man hamnar ju i ett dilemma,

givetvis måste detta material ställas bredvid Undertones äldre prylar. Och slutsats då? Ni vet vad jag tänker skriva. Det håller inte. Man kan inte ersätta Jim Morrison med någon snubbe från The Cult och hoppas på lika bra resultat. I och för sig gick det ju bra för AC/DC, men de bytte sångare mycket tidigare i karriären. De låg inte på sofflocket i tjugo år och sedan kom på att de var utfattiga. Jag ska inte bara spy galla på The Undertones. *Thrill Me* och *Everything But You* låter mycket som det gamla materialet, fast med avsaknad av den nerv bara unga pojkar besitter. På *I Need Your Love the Way it Used to Be* sjunger McLoon nästan som Mick Jagger men Stones har inte aldrig gjort så här snabba låtar. Den här plattan är julafton för de hardcorefans som redan köper varenda platta där någon av Undertones-medlemmarna misstänks ha medverkat. Men jag är inte en av dem.

Annica Henriksson

UNKLE "Never, Never, Land" Mo Wax/Universal

Säga vad man vill om James Lavelle, men samla ihop intressanta samarbetspartners, det kan han. Trots att han varken spelar några instrument eller sjunger är det ändå klart att han ligger bakom mycket av UNKLEs ljudbild, det låter nästan likadant om *Never, Never, Land* som det gjorde om *Psyence Fiction*, även fast han fått ersätta DJ Shadow med nykomlingen Richard File. På skivan hittar vi sånginsatser av bland andra Josh Homme från Queens of the Stone Age, 3D från Massive Attack och Ian Brown. Dessutom envisas Richard File att själv sjunga på en bunt av låtarna, ofrånkomligen skivans svagaste. *Never, Never, Land* är en okej skiva om man gillar bombastisk triphop, med flera skönt gungande låtar. Lite Massive Attack light, skulle man kunna säga. Och jag är alltid positiv till skivor som samplar *THX 1138*. Men det hade blivit bättre om vi sluppit några av Richard Files värsta mes-ballader. Och om någon av låtarna varit lika bra som den otroligt superba UNKLE-remixen på Queens of the Stone Ages *No One Knows* (som man kan hitta på *Go with the Flow*-singeln).

Fotnot: Nära studier av skivans liner notes uppenbarar att James Lavelle faktiskt spelar mellotron på ett av spåren och fixar lite effekter på ett annat.

Henrik Strömberg

UNSANE "Lambhouse – The Collection 1991-1998" Relapse/Border

För något år sedan kom jag över en liveinspelning av Unsane i en reaback. Den tillhör det fåtal skivor jag haft i min ägo men sålt innan samtliga spår lyssnats igenom. Minns inte så mycket mer än att jag inte tilltalades av låtarna, inte gillade ljudet och dessutom fick jag mer när jag sålde den än jag betalt så valet kändes självklart. Nyutkomna *Lambhouse* kommer gå samma öde till mötes. Samlingsalbum som är fullmatta brukar vara en fröjd för den oinvigde men i detta fall är 24 spår på tok för mastigt. I sina bästa stunder får Unsane mig att tänka på Helmetts rifflagda hardcore men Unsane stagnerar vid riff och lyckas inte förmedla någon nämnvärd glädje. Snarare utbjudes ett jämntjockt muller med skitig produktion och alldeles för lågt mixad sång. Som ett skramligt stonerband på villovägar.

Roger Bengtsson

MARCOS VALLE "Contrasts" Far Out/Showtime

Jag är i ett tropiskt land, jag skrattar, dansar och den stora "måste-fixas-högen" existerar inte. Alla runt omkring gör likadant.

De dansar och skriker: "visst, är livet är helt underbart!?". Så får Marcos Valle mig att drömma bort när jag lyssnar på *Contrasts*. Den brasilianske bossa nova-mannen levererar en härlig danstank konstruktion av drum'n'bass, funk och discoinfluenser. I *Contrasts* märks det att hans bekväma röst stormtrivs och passar perfekt i sambamusk. *Contrasts* är en exotisk och danstank platta som helt klart kommer ge värme i vinter.

Elin Liljero

STEWART WALKER "Live Extracts" Persona/Border

Stewart Walker och Persona Records har en kampanj de kallar "Laptop Backlash", en opprop mot tråkiga livekonserter där kyllen på scenen bara gömmer sig bakom sin bärbara dator och uppträdandet består i kanske ett musklick då och då. Självt är Stewart Walker en "knob-twiddler" av den gamla skolan, på scen gör han loop-baserad techno vilket betyder ett ständigt vridande på diverse skumma apparaters knappar och reglage. Hans skivor har däremot varit studioproduktioner gjorda med datorer och hela konkarongen, och skillnaden mellan live och skiva har varit stor. Med *Live Extracts* vill Walker ändra på det. Loopar har satts ihop till riktiga låtar. Det är bra techno med drag åt deep-house-hållet. Det svänger fett, men det funkar också hemma i vardagsrummet. I alla fall ett tag. Det blir lite mycket av samma sak om man lyssnar på hela skivan i ett svep.

På www.personarecords.com kan man införskaffa en t-shirt med den rätt snygga Laptop Backlash-loggan på om man är så hågad.

Henrik Strömberg

RICKY WARWICK "Tattoos & Alibis" Sanctuary/Showtime

Efter succébandet The Almightys splittring gav frontfiguren Ricky Warwick sig direkt ut på egna vägar. Han bildade bandet Sic, men lade ner det efter två år av vilt rock-'n'-roll-liv (precis innan de skulle ge sig ut på värsta USA-turnén). Efter några år av tankeverksamhet verkar han ha insett att det kanske är bäst att gå helt singel, och släpper nu solodebutalbumet *Tattoos & Alibis*. Ett album som alla som diggade Bryan Adams i början på åttiotalet definitivt borde skaffa sig. Du som däremot vill ha något nytt och annorlunda ska nog gå till någon annan hylla i CD-butiken. Ricky Warwick kör singer/songwriter-genren fullt ut. Det är traditionell rock blandat med country, helt enkelt. Och på någon enstaka låt kan vi också höra något som liknar The Corrs violinspel. Men mestadels är det Ricky Warwicks rostiga röst och hans sköna akustiska gitarr som dominerar. Så med Def Leppards sångare Joe Elliot hjälp som producent lyckas Ricky Warwick applicera det som var hetast för kanske tio-femton år sedan. Soft, men inte utstickande på något sätt.

Elin Liljero

THE WISDOM OF HARRY "Torch Division" Matador/Playground

Förvirring, flum och klugenhet är tre attribut som kan beskriva *Torch Division*. Och om det är just det The Wisdom of Harry vill säga har de lyckats. För trots att det här är deras tredje platta, deras tredje chans att visa vilka de egentligen är, gör de det ännu svårare för oss den här gången. *Torch Division* inleds med en riktigt skabbig låt som måste ha spelats in en tidig, riktigt tidig, morgon efter en sen, grymt sen, kväll. Sångaren krasslar sig trött fram genom varje ord, vilket mer eller mindre verkar vara en kamp. Och missförstå mig inte, det

här är inte en sån där skön trött röst som vissa bara föds med, nej, här behövs rejäla harklingar för sångaren Pete Astor. Men som tur är vaknar den engelska gruppen till längre fram och får det att svänga en del (framförallt stundtals i *Chicken* där uppsjunga det givit resultat och ett skönt gitarospel kommer till sin rätt) och i *Tisseltowns* där basisten får glida in i skönt spionmusik-komp. Men mest verkar The Wisdom of Harry flumma runt, där försvinner hoppet om deras tredje album.

Elin Liljero

XPLODING PLASTIX "The Donca Matic Singalongs"

Sony

Xploding Plastix? Både ja och nej. På uppföljaren till debutalbumet gör norrmännen skruvad electronica som ofta bär drag av mycket som ges ut på den brittiska etiketten Warp. Ett par låtar, *Dizzy Blonde* och *The Cave in Proper*, andas Plone medan *Tripwire* bär drag av tidig Fad Gadget. Det låter kompetent och emellanåt rätt bra men först med *The Snarling Amble* slår duon huvudet på spiken – en tungt sugande låt med reggaetostaren Eek A Mouse på sång. Inte heller *Sunset Spirals*, med Sarah Cracknell från Saint Etienne, skäms för sig. Men grabbarna borde utveckla sitt eget sound för att nå ända fram. När de ändå är i farten kan de passa på att ge låtarna namn som inte är så fänigt konstruerade och dessutom lägga ned att spela rock, som de vid ett par tillfällen gör på skivan.

Robert Lagerström

THE ZEPHYRS

"A Year to the Day"

Setanta/Border

En av de slitnaste skivbeskrivningarna är "en stor liten skiva". Frasen är så på gränsen patetisk att jag nästan skäms över den stormade in i min hjärna under lyssningarna på *A Year to the Day*, ändå är det så träffande. För skivan är stor, till bredden fylld med powerballader, stråkar, pedal steel, bleckblås och hav. Just havet verkar på samma sätt på dessa skottar som det kan tänkas göra på alla de som envist hänger sig kvar i möjliga kusthus och över-svållda av tång och lundellberusning plötsligt ikläder sig kofter och halsdukar samlandes stenar och snäckor. Jag trodde länge att the Zephyrs var från USA men för deras halvfartscountry var, i alla fall på *It's Okay not to Say Anything*, så typisk kvasiamerikanskromantisk. De är i alla fall skottar och brukar frotera sig med pseudokändisar som Mogwais monitormixare och Super Furrys keyboardspelare, men ändå trots dessa ganska träiga referenser, gör de slowmotionpop i pompösa arrangemang med en lätt countrykänsla. Inte särskilt långt ifrån aktuella Mojave 3 egentligen. Det är egentligen väldigt bra, men inte särskilt upphetsande, utan ganska könlöst och halsduksvänligt. Och, som sagt, deras nya skiva är en väldigt mycket stor liten skiva, på gott och ont.

Fredrik Eriksson

TAPPER ZUKIE

"Man Ah Warrior"

Trojan/Border

1973 fick den då artonårige Kingstonbon och DJ:n Tapper Zukie chansen att åka till England på turné med den omåttligt populära U-Roy. Under Englandsvistelsen passade Tapper Zukie på att sätta sitt debutalbum *Man Ah Warrior* på band. Ett album som nu Trojan Records återutger.

I elva låtar följer ynglingen i just U-Roys och Big Youths fotspår och tostar över krispiga reggaerytmer. *Man Ah Warrior* är en liten glädjespridare, och är, om inte annat, ännu ett bevis för hur otroligt mycket kvalitativ musik som släppts av jamaicanska artister under åren.

Efter Englandsbesöket har Tapper Zukie fungerat som producent åt andra artister, byggt upp ett kulturcentrum i Kingston samt förstås fortsatt spela in musik under eget namn. Trojan bjussar på sju bonusspår från sjuttioalets senare hälft. Bland annat starka *Dread on a Mountain Top* och en förlängd mix av *Born to be Black*. Jag tackar och bockar.

Daniel Axelsson